C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Verne_Jules-Maják_na_konci_světa.pdb

PDB Name: Verne_Jules-Maják_na_konci_svět
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jules Verne
Maják na konci světa

I. Kapitola - První světlo

Slunce zapadlo za návrší uzavírající západní obzor. Bylo krásně. Na protější straně, nad mořem na severovýchodě a východě splývajícím s oblohou, rděly se drobné mráčky v záři červánků, které rychle hasly ve stínu šeření, dost dlouho trvajícího zde pod šířkou padesáti pěti stupňů jižní polokoule.
Ve chvíli, kdy z rudé sluneční koule bylo vidět již jen hořejší část, zahřměla na palubě návěstní lodi Santa Fe dělová rána a na lodním stožáru se objevila vlajka Argentinské republiky, zmítaná větrem.
V tom samém okamžiku se zablesklo jasné světlo z vrcholu majáku, zřízeného asi na vzdálenost dostřelu za Elgorskou zátokou, v níž Santa Fe kotvila. Dělníci na břehu a dva strážníci, spolu s mužstvem stojícím na lodní přídi, pozdravili dlouhým jásotem první světlo z majáku rozžehnuté v těchto končinách.
Dvě nové dělové rány zahřměly do jásot a několikrát se jich ozvěna opakovala v okolí. Pak byla vlajka návěstní lodi zase stažena podle pravidel platných pro válečné lodi, a opět zavládlo ticho na Státním ostrově, kde se dotýkají vody Atlantického a Tichého oceánu.
Dělníci vstoupili na loď Santa Fe. Na břehu zůstali jen tři strážníci, z nichž jeden nastoupil neprodleně službu.
Druzí dva hned nvešli do svého příbytku, nýbrž se dali do hovoru, procházejíce se podél pobřeží.
"Zítra tedy, Vasquezi, vypluje návěstní loď zase na moře," začal mladší z obou.
"Ano, Felipe, a doufám, že se šťastně vrátí do přístavu..."
"Je to daleko? Vasquezi?"
"Ne dál, než bylo sem? Felipe."
"O tom poněkud pochybuji," odpověděl Felipe se smíchem.
"Skutečně kolikrát, brachu," ujal se zase slova Vasquez, "netrvá zpáteční cesta ani tak dlouho, jako cesta sem. Zvlášť, je-li příznivý vítr! Ostatně patnáct set mil není tak mnoho na naši loď, která má dobrý stroj a dobré plachty."
"Ovšem, a pak, Vasquezi, velitel Lafayete zná dobře cestu..."
"Ta jde pořád rovně, hochu."
"Sem plul jižním směrem, zpátky popluje sverníma nepřestane-li vítr vát do pevniny, bude chráněn pobřežím a popluje jako po řece."
"Po řece s jedním břehem," odpověděl Felipe.
"Co na tom záleží; jen když to dobře jede. A dobře se pojede, když budou mít vítr v zádech!"
"Zajisté," odpověděl Felipe, "ale změní-li se vítr..."
"To by ybla nemilá věc, doufám však, Felipe, že jí Santa Fe zůstane ušetřena. Ve čtrnácti dnech může urazit svých patnáct mil a zakotvit zase na rejdě v Buenos Aires.. Ovšem, kdyby začal vát vítr od východu.."
"Pak by neměla přístav ani ze strany pevniny, ani z mořské strany, do kterého by se mohla uchýlit."
"To máš pravdu, brachu. U Ohňové země, ani u Patagonie není ani jediný. Pak by nezbylo nic jiného než vyplout na širé moře, aby nebyli vrženi na pobřeží."
"Ale doufám, Vasquezi, že pohoda potrvá."
"Myslím také, Felipe. Vždyť jsme teprve na začátku pěkné roční doby... Mít tři měsíce před sebou, to je něco!"
"Také práce byl skončeny v příznivé roční době," poznamenal Felipe.
"Vím, vím, brachu, počátkem prosince. Jako bys řekl počátkem června pro námořníky severnějších krajů. Tou roční dobou málokdy nastává špatné počasí, které dovede stejně hravě zahnat loď do širého moře jako vám shodit klobouk z hlavy. Až bude Santa Fe v přístavu, pak ať se to spustí a ať se to po čertech vyfouká a vybouří. Náš ostrov se svým majákem se proto nezhroutí!"
"To sotva, Vasquezi. Až tam kapitán vyřídí své zprávy a průzkumná loď se vrátí s vystřídaným mužstvem.."
"To až za tři měsíce, Felipe.."
"Pak jistě najde ostrov na starém místě.."
"A na něm nás," odpověděl Vasquze a zamnul si ruce, zadýmal z dýmky tak prudce, že mizel v obláčku kouře. "Nejsme tu hochu, bohudík na lodi, kterou vichříce zmítá, anebo je-li to loď, pak je velmi pevně zakotvena na konci Ameriky a nic ji

nedopoutá od její kotvy... Že jsou tyto břehy zlé, souhlasím, a právem jsou moře kolem Hoornova mysu smutně proslulá! Že se tu ztroskotané lodi již ani nepočítají a že lupiči věcí vyvržených na zem mořem by sotva mohli najít vhodnější místo pro své řemeslo, také připouštím. Ale na věčné časy to není. To se všechno změní, Felipe! Teď máme už tady na Státním ostrově maják a není vichřice, i kdyby se vichřice rozpoutala ze všech úhlů světa a dovedla by jej zhasnout. Lodi jej včas uvidí, aby podle něj zařídily svůj směr! Jeho světlo je povede a ani za nejtemnějších nocí nebudou již v nebezpečí, že by nejely na skalisky mysu sv. Juana, na výběžek San Diega nebo Fallowův! Na nás bude, abychom udržovali světlo majáku, a my je udržíme!"
Ohnivost, s jakou Vasquez mluvil, nezůstala bez povzbuzujícího účinku nebo jeho druha, třebaže Felipe se tak lehce nedíval do dlouhých týdnů, které měl na tomto pustém ostrově strávit bez jakékoliv spojení s lidmi, než všichni tři strážci budou na svém stanovišti vystřídáni.
Nakonec Vasquze dodadal:
"Čtyřicet let jsem projížděl, kamaráde, všechna moře starého i nového světa jako plavčík, jako nováček, jako lodník, jako vrchní lodník. A nyní, kdy se blíží věk, v němž člověk již rád zatouží po odpočinku, nemohu si věru přát nic lepšího, než být strážcem majáku na konci světa!..."
Opravdu, na krajním výběžku tohoto ztraceného ostrova, tak vzdáleného od vší obydlené a obyvatelné země, byl název "na konci světa" pojmenováním nanejvýš správným.
"V kolik hodin," ujal se zase slova Vasquez, a vyklepával vyhaslou dýmku do dlaně, "v kolik hodin vystřídáš Moriza?"
"V deset."
"Dobře; vystřídám tě tedy ve dvě hodiny po půlnoci a budu mít stráž až do rána."
"Ano, Vasquezi. Ale teď bude nejmoudřejší, když si oba odpočineme."
"Nuže tedy na kutě, Felipe, na kutě!"
Vasquez a Felipe zamířili k malé vyvýšené ohradě, kde stál uprostřed maják, a vešli do svého příbytku, jehož dveře za nimi zapadly.
Noc byla klidná. Jakmile se rozbřesklo, Vasquez zhasl oheň hořící dvanáct hodin.
Zatímco vzedmutí Tichého oceánu, zvláště podél břehu Ameriky a Asie, které oblévá, je poměrně malé, jeví se příliv a odliv na Atlantickém oceánu velmi znatelně a ještě na vzdáleném magalhaesově pobřeží je jeho síla a prudkost patrná. Protože druhý den ráno odliv začínal v šest hodin, návěstní loď by musela vyjet hned na úsvitu, kdyby chtěla z této výhody mít prospěch. Že však její přípravy na cestu nebyly ještě ukončeny, odhodlal se velitel odplout až s večerním odlivem.
Santa Fe, z válečného loďstva Argentinské republiky, s nosností dvou set tun a pohonem sto šedesáti koní, s posádkou padesáti mužů, jimž velel kapitán a nadporučík, byla pověřena stráží a dohledem k mořskému pobřeží od ústí Ria de la Plata až k Maireově úžině na Atlantickém oceánu. Tehdejší doba ještě neuměl stavět křižníky, torpédové lodě a jiná plavidla s dnešní rychlostí. Santa Fe urazila svým lodním šroubem za hodinu sotva devět mil, ale k její dozorčí službě při pobřeží Patagonie a Ohňové země, kde plují jenom rybářské bárky, ta rychlost stačila.
Tohoto roku bylo návěstní lodi Santa Fe uloženo, aby měla dozor na stavbě majáku, který dala argentinská vláda zřídit naproti le Mairově úžině. Na její aplubě sem byli dovezeni dělníci a stavební materiál, potřebný k této práci, která byla šťastně skončena podle nákresů obratného inženýra z Buenos Aires.
Nyní Snata Fe kotivla již několik neděl v Elgorské zátoce. Velitel Lafayte dopravil na břeh zásoby na čtyři měsíce a přesvědčil se, že strážcům nového majáku nebude do dne vystřídání nic chybět, a chystal se nyní dovézt domů dělníky poslané na Státní ostrov. Nebýt některých nepředvídaných okolností, které zdržely dokončení prací, Santa Fe by již byla několik dní v přístavu Buens Aires. Za celého svého dlouhého pobytu se neměl kapitán v zátoce, dobře chráněné od severních, jižních i západních větrů, čeho obávat. Jedině studený vítr vanoucí z moře ho mohl obtěžovat. Ale jaro začalo mírně, a nyní na počátku letního období bylo možné očekávat, že při magalhaesově pobřeží se dostaví jen pomíjející nepříznivé změny počasí.
Bylo sedm hodin, když kapitán Lafayete a nadporučík vyšli ze svých kabin, umístěných při patře na zádi lodi. Námořníci končili mytí paluby a poslední vody rozlité po palubě stékaly odtokovými žlábky do moře. Současně dělal první kormidelník přípravy, aby bylo vše připraveno k odjezdu, jakmile udeří stanovená hodina. Ačkoliv to mělo být až odpoledne, byly již nyní snímány obaly plachet; větradla, měď kompasnice a průhledů byly leštěny, veliký člun byl vytažen a zavěšen po straně lodi a jen malý byl ještě nechaný na vodě k pobřežní službě.
Při východu slunce byla vztyčena na stožáru vlajka a když bylo na lodní přídi čtyřikrát udeřeno na zvon, zaujali námořníci svá místa.
Po společné snídani vyšli oba důjstoníci na palubu, rozhlédli se po nebi, od pevniny dujícím vánkem zbaveném ranních par a dali rozkaz lodníkovi, aby je člunem zavezl k pevnině.
Velitel Chtěl totiž dopoledne ještě naposledy prohlédnout maják a přiléhající budovy, příbytek stráže, skladiště, v nichž byly uloženy zásoby potravin a paliva, a přesvědčit se o bezvadném chodu různých přístrojů. Provázen důstojníkem tedy vystoupil na pevninu a zamířil k ohradě majáku.
Cestou se zabývali v myšlenkách třemi strážníky, kteří měli zůstat ve smutné samotě Státního ostrova.
"Je to zajisté těžký úkol," pravil velitel. "Nesmíme ale zapomínat, že to jsou staří námořnici, zvyklí od mládí na těžkou službu. Služba na majáku jim vlastně bude odpočinkem."
"To je tedy pravda," poznamenal důstojník Riegal. "Ale je přece jen něco jiného, být strážcem majáku na pobřeží vyhledávaném, ve snadném styku s pevninou, a něco jiného, žít na opuštěném ostrově, kolem něhož lodi jen projedou, a to ještě jak jen mohou nejdál..."
"To zajisté, Riegale. Ale po třech měsících budou vystřídáni a doba, v níž tu Vasquez, Felipe a Moriz budou, je z celého roku poměrně nejpříznivější."

"Jistě, pane kapitáne, hrozné zimy na Hoornově mysu budou ušetřeni."
"Ano, ta je zde velmi zlá. Věřte, tenkrát, před několika lety, kdy jsme konali obhlídku úžiny od Ohňové země k mysu Panen a k mysu Pilar, jsem poznal, co umějí zdejší bouře a vichry. Naši strážci mají ostatně pevný příbytek, který sebesilnější bouře nezdolají. Potravin a uhlí mají také nedostatek i kdyby se jim měla služba prodloužit o celé dva měsíce. Zdravé je opustíme a ve zdraví je dá Bůh zase spatříme, i když je třeba větrno, nicméně v končinách, kde splývá Atlantický oceán s Tichým, je povětří jasné a čisté! Ostatně nezapomeňme, Riegale, že když námořní úřad hledal strážce pro, maják na konci světa, měl tolik přihlášek, že neměl snadnou volbu."
Oba důstojníci zatím dorazili k ohradě, kde je očekávali Vasquez a jeho druhové. Brána se otevřela a když důstojníci poděkovali na předepsaný pozdrav tří strážců, na chvíli se zastavili.
Než je kapitán Lafayete oslovil, změřil je zrakem od nohou obutých do vysokých bot až k hlavám zahaleným do kápě z voskového plátna.
"V noci šlo všechno dobře?" ptal se a upíral přitom oči na nadstrážníka.
"Dobře, pane veliteli," odpověděl Vasquez.
"Nepozorovali jste na širém moři nějaké lodi?"
"Ani jednu a protože obloha byla jasná, jistě by nám nejméně na čtyři mílo světlo neušlo."
"Svítilny hořely správně?"
"Bez přestávky, pane veliteli, do samého rána."
"Nebyla vám zima na strážnici?"
"Ne, pane veliteli. Dvojnásobná okna dobře přiléhají. Strážnice je chráněna znamenitě."
"Prohlédneme si váš příbytek a pak maják."
"K službám, pane veliteli," odpověděl Vasquez.
Strážnice stojící při samém majáku byla vybudována ze silných zdí, způsobilých vzdorovat vichřicím magalhaeského kraje. Oba důstojníci prohlédli všechny účelně zařízené prostory. Nebylo se čeho obávat, ani deště, ani chladu, ani vánic, které hrozně řádívají pod touto již téměř antarktickou šířkou.
Místnosti byly rozdělené chodbou, na jejímž konci se dveřmi vcházelo do vnitra věže.
"Podíváme se nahoru," řekl kapitán.
"K službám," odvětil Vasquez.
"Stačí, když nás doprovodíte sám."
Vasquez dal svým druhům pokyn, aby zůstali v chodbě. Pak otevřel dveře vedoucí ke schodišti a oba důstojníci se dali za ním.
Točité schodiště, jehož kamenné stupně byly zapuštěny do zdi, mělo dost světla. Od poschodí k poschodí je osvětlovalo deset oken zúžených na způsob střílen.
Když vystoupili až na strážnici, nad níž byla umístěna svítilna a světelné přístroje, oba důstojníci se posadili na okrouhlou lavici upevněného ve zdi. Čtyřmi malými okny bylo možné spatřit obzor ve všech čtyřech světových úhlech.
Ačkoliv byl jenom mírný vítr, tady v této výšce to důkladně fičelo, ale přece ne tolik, aby hvízdot větru přehlušil pronikavý křik racků, fregatek a tohajek hýkavých, mávajících svými velikými křídly.
Kapitán Lafayete a jeho druh, aby si uvolnili rozhled po ostrově a okolním moři, vylezli po žebříku na ochoz, který se vinul kolem svítilny majáku.
Celá část ostrova, která se prostírala západním směrem před jejich zraky, byla stejně pustá jako moře, jehož široký okruh mohli přehlédnout od severozápadu k jihu, přerušený jedině na severovýchodě výšinami mysu sv. Juana. Na úpatí věže se prostírala Elgorská zátoka, jejíž břeh byl oživován nyní sem a tam přecházejícími námořníky ze Santa Fe.
Ani jedinou plachtu, ani jediný kotouč dýmu nebylo vidět na širém moři. Nic než nesmírný prostor oceánu.
Když na ochozu pobyli asi čtvrt hodiny, oba důstojníci následováni Vasquezem, sestoupili a vrátili se ke břehu.
Po druhé snídani se dal kapitán Lafayete a důstojník Riegal dovézt ještě jednou ke břehu. Chtěli těch několik hodin, které je dělily od odjezdu ke břehu, využít k procházce po severním břehu Elgorské zátoky. Už vícekrát, i když bez přístavního lodivoda - tento, samozřejmě na Státním ostrově nebyl - vyhledal velitel ze dne své obvyklé kotviště při malé zátoce na úpatí majáku. Ale z opatrnosti nikdy neopomenul znovu prohlédnout tuto končinu málo a špatně známou.
Oba důstojníci tam zařmíili na své procházce znovu.
Když minuli úzkou převlaku, které spojuje mys sv. Juana s koncem ostrova, prohlédli si břeh přístavního zálivu téhož jména, který z druhé strany mysu tvoří protějšek Elgorské zátoce.
"Přístav sv. Juana je výborný," poznamenal kapitán. "Má dost hloubky i pro lodi největšího ponoru. Škoda jen, že má tak nesnadný vjezd. Maják i jen dost malé svítivosti, podporován světlem elgorského majáku, by tu byl lodním pravým dobrodiním."
"A je to také poslední přístav, do kterého se mohou lodi uchýlit, jakmile vyplují z Magalhaesovy úžiny."
Ve čtyři hodiny se oba důstojníci vrátili na palubu, rozloučili se s Vasquezem, Felipem a Morizem, kteří zůstali na břehu, a očekávali chvíli odjezdu.
Kolem páté hodiny začalo stoupat napětí v parním kotli návěstní lodi, jejíž komín chrlil mraky černého kouře. Nejvyšší příliv nebyl daleko a Santa Fe se chystala vytáhnout kotvy, jakmile by začal odliv.
Ve tři čtvrti na šest rozkázal kapitán točit lodním klanýřem a zkusit stroj, a za okamžik zasyčela pára, když unikla vypouštěcí rourou.
Na lodní přídi dohlížel k pracím důstojník. Spouštěná kotva byla kotevním rumpálem vytažena a zavěšena.
Santa Fe se hnula, provázena pozdravy tří strážců zanechaných na ostrově. A i když si Vasquez myslel o tom, co chtěl,

dívali-li se jeho druhové ne bez vnitřního pohnutí za vztahující se lodí, oba důstojníci s mužstvem byli neméně dojati, když nechali své tři druhy na tomto ostrově nejzazší Ameriky.
Santa Fe plula volně kolem severozápadního břehu Elgorské zátoky a dostala se teprve kolem osmé hodiny na širé moře. Obeplula mys. Sv. Juana, opustila plnou parou na západním konci úžinu, a když se úplně setmělo, zdál se jí maják "na konci světa" již jen nepatrnou hvězdičkou, svítící na dalekém obzoru.

II. Kapitola - Státní ostrov

Státní ostrov - nazývaný také Státní zemí leží na jihozápadním konci Nového světa. Je to poslední a nejvýchodnější úlomek Magalhaesova souostroví, které vynořily z vod výbuchy sopečného původu v těchto končinách padesáté páté rovnoběžky, na vzdálenost sotva sedmi stupňů od antarktického polárního kruhu. Vody obou oceánů obývají ostro, který občas vyhledávají lodi, plující od jednoho ostrova ke druhému. Přicházejí buď ze severovýchodu nebo z jihozápadu, když minuly Hoornův mys.
V sedmnáctém století objevená holandským plavcem le Mairem stejnojmenná úžina dělí Státní ostrov vzdáleností dvaceti pěti až třiceti kilometrů od Ohňové země. Plavba touto úžinou je kratší a bezpečnější, protože chrání lodi od vzedmutých vln, které s hroznou silou dorážejí na pobřeží Státního ostrova. Ostrov s ní hraničí od mysu sv. Antonia až k mysu Kempe, to je délka asi deseti mořských mil a lodi ať parní, ať plachetní jsou v ní méně ohrožovány než na severním břehu ostrova.
Ostrov měří po délce od západu na východ, od mysu sv. Bartolomea k mysu sv. Juana třícet devět mil, po šířce, od mysu Coluette až k mysu Webster, jedenáct mil.
Břeh ostrova je neobyčejně rozeklaný. Skládá se z řady zálivů, zátok a mysů, ke kterým je přístup často znemožněn řetězem výsp a úskalí. Kolik lodí už ztroskotalo u těchto břehů, obklopených strmými útesy nebo nesmírnými skalami, na které se moře vrhá i za tichého počasí s neuvěřitelnou zběsilostí!
Ostrov nebyl obydlen, i když k obývání nebyl docela nezpůsobilý, aspoň ne v příznivé roční době, a to je, ve čtyřech měsících, listopadu, prosinci, lednu a únoru, které jsou na této šířce jižní polokoule počítány k letním měsícům. Stáda by jistě nalezla dost pastvy na širých pláních, které se prostírají uvnitř ostrova, zvláště v oblastech položených východně od přístavu Parry mezi výběžkem Conway a mysem Websterem. Když silné vrstvy sněhu roztají pod paprsky antarktického slunce, vyráží z půdy hojná zeleň, která si až do zimy uchovává potřebnou vlhkost. Přežvýkavcům, žijícím v magalhaeských končinách, by se i zde dařilo dobře. Když se dostaví mrazy, bylo by asi nutné zahnat stáda do mírnějšího podnebí, do Patagonie nebo do Ohňové země.
Ostatně tu divoce žijí některá stáda huanak, z rodu lam, plachých a nepěstovaných, jejichž maso, pečené nebo dušené, je dost chutné. Dlouhou zimu přečkávají jen tím, že si umějí pod sněhem vyhledat kořínky a mechy, kterými se musí žaludek spokojit.
Ve vnitrozemí ostrova se prostírají tu a tam roviny, na kterých některé stromy rozpínají své hubené větve víc se žlutavým než zeleným listím, které rychle opadává. Jsou to především antarktické buky, jejichž kmeny dosahují výše až šedesáti stop a jejichž ratolesti se vodorovně rozvětvují, pak trnité dřišťály, velmi úporné a zimní kůry s vlastnostmi skořice.
Řečené planiny a háje zaujímají jen asi čtvrtinu ostrova. Zbytek je vyplněn křemennými skalnatinami, hlubokými roklemi a dlouhými řetězy sopečných balvanů, pocházejících zajisté z velmi dávných erupcí, neboť nes bychom marně hledali stopy po kráterech vyhaslých sopek v oblastech Ohňové země. Uprostřed ostrova široko rozložené pláně nabývají tvářnosti pamp, protože za tuhé osmiměsíční zimy silné vrstvy se stává povrch ostrova již rozmanitější, pobřežní skály jsou vyšší a sráznější. Tady se zvedají mohutné homole a hroty, jejichž výše dosahuje až tří tisíc stop nad mořskou hladinou, ze kterých je možné přehlédnout celý ostrov. Jsou to poslední články onoho čarovně krásného řetězu And, které od severu k jihu Ameriky tvoří ohromnou takřka páteř Nového světa.
V těchto klimatických podmínkách, ve víru divokých a hrůzných uraganů, se přirozeně omezuje flóra ostrova jen na řídké ukázky, a i ty se vyskytují jen v sousedství Magalhaesovy úžiny nebo na Falklandském souostroví asi sto mořských mil vzdáleném od břehu Ohňové země. Jsou to pantoflíčky, čilimníky, krvavce, sveřepy, rozrazily, palístky, jejichž barva je sotva rozeznatelná. Ve stínu stromů, mezi travinami pamp vyrážejí korunky bledých květů, vadnoucích téměř hned jako rozkvetly. Na úpatí pobřežních skal, na jejich úbočích, pokrytých popraškem půdy, by mohl přírodovědec také natrhat několik druhů mechu a pod stromy některé jedlé kořínky, například kořínky azalejí, které jedí Pešerové místo chleba. Jsou však celkem málo výživné.
Jestliže je zvířena a květena málo zastoupena na tomto ostrově, zato její břehy oplývají množstvím ryb. Proto obyvatelé Ohňové země sem rádi zajíždějí na bohatý rybolov, přes vážná nebezpečí, jakým se vydávají jejich bárky v le Maireově úžině. Druhy ryb jsou velmi různé: tresky, koruchy, piskoři, pruhovaní tuňáci, zlatí kapříci, hlaváči, parmice. I rybolov velkého slohu sem mohl přilákat hodně lodí, protože v příznivé roční době se tady na těchto březích rádi zdržují i kytovci, velryby, vorvani, dokonce také tuleni a mroži. Tito vodní živočichové byli loveni s tak velkou neprozřetelností, že se nyní uchylují do antarktických vod, kde je plavba stejně nebezpečná jako obtížná.
Rozumí se samosebou, že na celém obvodě tohoto ostrova, kde se střídají břehy a zátoky se skalnatými útesy, se hemží rovněž hojně lastur a škeblí, dvojskořepinných i jiných, slávky jedlé, donky pobřežní, ústřice, přílipky miskové, fissarely, surmovky v takovém počtu, že po tisících hnízdí tito korýši mezi skalnatými břehy.
Také ptactvo je bezpočetně zastoupeno tohajkami bělosti labutí, bekanýny, kulíky, bílým slukami, mořskými skřivany, hlučnými racky, pronikavě křičícími norkami a ohlušujícími chaluhami.
Z tohoto popisu by však bylo nesprávné se domnívat, že by Státní ostrov lákal Chile nebo Argentinu k obsazení. Ne, protože vcelku je jenom ohromnou skálou, k obývání málo přizpůsobenou. Komu však náležel v době nebo na počátku

našeho vyprávění? Je možné říci po té stránce jen tolik, že byl Magalhaesova souostroví, tehdy rozděleného mezi obě republiky nejzasší americké pevniny.
V příznivé roční době se na něm někdy objevují obyvatelé Ohňové země na Pešerové, když je bouře nutí hledat tu útulek. Obchodní lodi raději volí Magalhaesovu úžinu, označenou velmi přesně na námořních mapách, kterou mohou proplout bez nebezpečí, ať již přicházejí z východu nebo od západu, aby těžily z pokroku, který udělaly parní lodi, a propluly tu z jednoho oceánu do druhého. Jenom parníky, které chtějí proplout nebo již propluly kolem nebezpečného Hoornova mysu, se přibližují na dohled ke Státnímu ostrovu.
Jistě slouží za uznání zmínka, že Argentinská republika byla první, která přivedla na šťastnou myšlenku, postavit zde na konci světa maják, za což jí náleží dík všech národů. Do té doby nezářilo jediné světlo na celém magalhaeském pobřeží od úžiny téhož jména u mysu Panen na Atlantickém oceánu až k jeho konci u mysu Pilar, který hraničí již s Tichým oceánem. Svou polohou byl maják na Státním ostrově s to, aby prokazoval neocenitelné služby plavbě u tohoto nebezpečného pobřeží. Vždyť dosud není maják ani na Hoornově mysu, a ten přece mohl velmi zabránit mnohým neštěstím, která tolikrát postihla lodi hledající vjezd z Tichého oceánu do le Maierovy úžiny.
Argentinská vláda se rozhodla tedy zřídit maják na zadním konci Elgorské zátoky, a to bylo 9. Prosince roku 1959, kdy po roční práci mohla přikročit k jeho otevření.
Asi sto padesát metrů od malého záhybu, jímž končí Elgorská zátoka, tvoří půda malé návrší široké čtyři až pět set čtverečních metrů široké a asi třicet metrů široké a asi třicet až čtyřicet metrů vysoké. Hradba postavená ze suchého kamene obklopovala tento prostor, tuto skalnatou terasu, která tvořila spolehlivý základ novému majáku.
Věž se zvedala uprostřed přístavků, skládajících se z příbytku a ze skladišť.
Vedlejší budovy obsahovaly: 1. Obydlí strážců, opatřené lůžky, skříněmi, stoly, židlemi a vytápěné kamny, jejichž komín odváděl kouř nad střechu budovy. 2. Společenský pokoj, rovněž opatřený kamny, který sloužil za jídelnu, uprostřed se stolem, s lampami zavěšenými na stropě, se skříněmi ve zdi, ve kterých byly umístěny různé přístroje, dalekohledy, teploměr, tlakoměr, náhradní svítilny, kterých mělo být použito v případě, že by světla nahoře pohasla. Také na hodiny se závažím, umístěných u stěny nebylo zapomenuto. 3. Skladiště, kde byly skladovány zásoby na celý rok, ačkoliv při každém vystřídání služby, tedy vždy za tři měsíce, měly být obnoveny. "různé konzervy, solené maso, corn-beef, slanina, luštěniny, suchary, káva, cukr, soudky whisky a lihovin vedle některých domácích léků. 4. Zásoby potřebného oleje pro svítilny majáku. 5. Skladiště, kde bylo uloženo palivo, stačící pro potřeby stráže na dlouho dobu antarktické zimy.
To tedy byly budovy, jimž byl obehnán dvůr kolem majáku.
Věž byly neobyčejně pevná, vystavěná z materiálu, který Státní ostrov poskytoval.
Velmi tvrdé kameny, spojené železnými záporami, přesně vyměřené, do sebe zaklínované na způsob čepu ke spojování dřev, tvořily teď, způsobilou odolávat prudkým bouřím a hrozným vichrům,, které se tak často rozpoutávaly na této vzdálené hranici obou největších oceánů zeměkoule. Jak by to byl řekl Vasquez: té věži vichr neublíží. Bude zářit ohněm, udržovaným jeho druhy a jím samým, udržovaným přes nepřízeň magalhaeských vichřic a bouří!
Věž měřila třicet dva metry na výšku a připočteme-li k tomu výšku návrší, na němž věž stála, svítil oheň majáku dvě stě dvacet tři stopy nad mořskou hladinou a bylo tedy možno vidět jej a vzdálenost patnácti mořských mil, vzdálenost, která měří poloměr oblasti, dohledné z této výše. Ve skutečnosti však nepřesahovala jeho působnost vzdálenost deseti mořských mil.
V době, o níž vypravujeme, nebyly ještě známé majáky s uhlovodíkovým svítiplynem nebo dokonce s elektrickým světlem. Ale i kdyby byly známé, doporučovala se nicméně zavést na tomto vzdáleném ostrově, těžko dostupném i z nejbližších pevnin, nejjednodušší osvětlovací systém, vyžadující nejméně oprav. Proto se Argentinská republika rozhodla pro osvětlování olejem, a zužitkovala přitom všechna zdokonalení, k nimž věda a průmysl tehdejší doby dospěla.
Svítivost na deset mořských mil celkem stačila. Zbýval totiž lodím plujícím od severovýchodu, východu a jihovýchodu ještě dost velký prostor, aby dosáhly le Maierovy úžiny nebo zamířily k jihu ostrova. Všechno nebezpečí bylo vyloučeno, jakmile byly svědomitě dodržovány instrukce uveřejněné námořním úřadem. V druhém případě nechat maják severo-severozápadně a prvním jihozápadě. Mys sv. Juana pak a mys Several nebo Fallowův bylo třeba zase obeplout tak, aby Several zůstal po levém boku lodi, mys sv. Juana po pravém v zádi a zároveň řídit loď tak, aby větrem nebo proudem nebyla zahnána ke břehu.
V těch málo případech, kdy loď byla nucena se uchýlit do Elgorské zátoky, se také nemohla minout s přístavištěm, jestli se dala vést majákem. Když se tedy Santa Fe vracela, mohla se i v noci bez nebezpečí pustit touto malou zátokou s přirozeným přístavem. Protože záliv po své délce měřil až ke konci mysu sv. Juana kolem tří mořských mil, ale světlo majáku pronikalo na vzdálenosti tří mořských mil, ale světlo majáku pronikalo na vzdálenost deseti, mohla se jím průzkumná loď řídit ještě sedm mil, než dorazila k prvním strmým břehům ostrova.
Dříve byly majáky opatřovány parabolickými zrcadly, ale jejich vážná nevýhoda spočívala v tom, že pohlcovaly dobrou polovinu vydávaného světla. Jako všude, i v této věci se přihlásil ke slovu pokrok. Od těch dob se začalo užívat dioptrických, průhledných zrcadel, u nichž jen nepatrná část jasu svítilen přichází nazmar.
Svítilna se tedy skládala z olejových lamp s dvojím tahem vzduchovými a kruhovými knoty. Jejich plamen, i když nevelkého objemu, dával silné a jasné světlo, které mohlo být soustředěno v samém ohnisku čoček.
Lampy byly hojně napájeny olejem podle způsobu obdobného Carcelovu systému. Dioptrický přístroj, který byl umístěn uvnitř svítilny, se skládal ze stupňovitě umístěných čoček, s větším sklem obyčejné formy uprostřed, takže bylo blokováno řadou kulatých skel střední tloušťky, obrácených tak, aby všechna měla společné hlavní ohnisko. Takovým způsobem válcovitý svazek rovnoběžných paprsků, vznikající za osnovou čoček, byl vrhán ven do moře za nejpříznivějších svítivých podmínek. Skutečně mohl kapitán, který vyplul od ostrova za velmi jasného nebe zjisti, že jak

umístění tak činnosti nového majáku není možné nic vytknout.
Je samozřejmé, že jeho dobrý chod závisel na svědomitosti a bdělosti strážců. Byly-li lampy zachovávány v čistotě, byly-li knoty pečlivě vyměňovány, byl-li kontrolován příslušný přítok oleje a tah správně regulován povytažením nebo zastrčením skleněných cylindrů, bylo-li světlo se západem slunce rozsvěcováno a s východem slunce zhášeno, zkrátka nechyběl-li majáku pečlivý dohled a ošetření, pak musel prokazovat plavbě neocenitelné služby v těchto vzdálených oblastech. Atlantického oceánu!
Že dobrou vůli a vytrvalou horlivost měl Vasquez i jeho druhové v dostatečné míře, o tom nebylo pochybnosti. Byli vybráni z velikého počtu žadatelů nikoliv náhodou, ale po pečlivé úvaze, přihlížející ke svědomitosti, odvaze a vytrvalosti, kterou tito uchazeči osvědčili ve svých dřívějších zaměstnáních.
Bylo by zbytečné znovu poznamenávat, že o bezpečnost strážců bylo postaráno co nejsvědomitěji, i když Státní ostrov byl patnáct set mil vzdálen od Buenos Aires, odkud jedině pomoc a obnovení zásob mohla dojít. Ze strany obyvatelstva Ohňové země nebo Pešerů strážcům nebezpečí nehrozilo. Těch několik lidí, kteří v příznivých měsících v roce k ostrovu připlouvalo se tu dlouho nezdrželo a nadto ti chudáci byli naprosto mírné povahy. Skončili svůj rybolov a hned pospíchali, aby bez odkladu opět propluli zpět le Maireovou úžinou a dostihli zase pobřeží Ohňové země nebo některého z ostrovů archipelu.
Jiní cizinci se tu nikdy neukázali. Břehy ostrova byly příliš nebezpečné námořníkům, aby tu hledali útulek, který mnohem snáze a bezpečněji mohli nalézt na jiných místech Magallanie.
I přesto byla učiněna všechna opatření pro případ, že by podezřelí byly opatřeny pevnými branami, zavíranými zevnitř závorou a okny skladišť a bytů se také nebylo možné dostat dovnitř, protože byly hustě zamřížované. Kromě toho Vasquez, Moriz a Felipe byli ozbrojeni karabinami a revolvery a nábojů měli také velkou zásobu.
Zvlášť pečlivě byla opatřena věž. Na konci chodby, která ústila do věže, byly silné železné dveře, které by jistě úspěšně vzdorovaly vše pokusům prolomit je nebo vypáčit. Kdo by chtěl proniknout do věže, musel by se provléknout štěrbinami ve zdi, osvětlujícími schodiště, štěrbinami, které byly zamřížované a kdyby chtěl někdo nezvaný stoupit na ochoz majáku, musel by se tam vyšplhat po drátě hromosvodu.
To byly tedy důležité práce, které právě byly šťastně skončeny zásluhou Argentinské republiky na Státním ostrově.

Kapitola III. - Tři strážci

V této roční době, od listopadu do září, je plavba u magalhaeského pobřeží nejživější. Nemění-li se mnoho na moři stále vzedmutém velikými vlnami, které přicházejí z obou oceánů, je alespoň počasí stálejší. Někdy přicházejí vichry a bouře, rozvlňující vzduch do nejvyšších vrstev, ale ty zpravidla zase rychle pomíjejí. V tomto období lepšího počasí se parníky a plachetní lodě častěji odvažují obeplout Hoornův mys a zahnout za východní břeh Jižní Ameriky.
Když se tu a tam v le Maireově úžině nebo jižně od Státního ostrova objevila loď, bylo to příliš mál ona to, aby tím byla zaplašena nuda a rozptýlena jednotvárnost dlouhých dnů této roční doby. Těchto lodí nikdy nebylo mnoho a od dob většího rozvoje paroplavby a většího zdokonalení námořních map se staly v těchto končinách ještě vzácnější, protože proplutí Magalhaesovy úžiny je od těch dob kratší, snadnější a méně nebezpečné.
Tato jednotvárnost, s pojmem majáku takřka srostlá, nebývá strážci přidělenými k jeho obsluze, tak zle pociťována. Jsou to většinou bývali námořníci nebo bývalí rybáři, tedy lidé, nezvyklí počítat dny nebo hodiny; mající se stále čím zaměstnávat a zabalovat. Ostatně jejich služba se neomezuje na pouhé udržování ohne mezi západem a východem slunce. Vasquezovi a jeho druhům bylo uloženo bedlivě dohlížet na okolí Elgorské zátoky, vydat se několikrát týdne k mysu sv. Juana, pozorovat pobřeží až k výběžku Several, ale nevzdalovat se víc než na tři, čtyři míle od majáku. Měli také dělat zápisky do "deníku majáku", zaznamenávat v něm důležitější příhody, parníky a plachetní lodě plující okolo, jejich národnost, jejich jména, pokud je bylo možné zjistit, měřit výšku přílivu a odlivu, směr a sílu větru, zapisovat změnu počasí, délku dešťů, počet bouří, nejvyšší a nejnižší stav tlakoměrů, teplotu a jiné jevy, které mohly být důležité pro přípravu meteorologickou mapu této oblasti.
Vasquez, Argentinec rodem stejně jako Felipe a Moriz, byl pověřen na Státním ostrově úřadem vrchního dozorce majáku. Byl tehdy čtyřicetisedmiletý, silný, skálopevného zdraví, podivuhodné vytrvalosti, příznačné námořníkovi, který nejednou proplul většinu ze všech sto osmdesáti rovnoběžek, odhodlaný, energetický, seznámený s nebezpečími, muž, který si uměl pomáhat z postavení ve kterých šlo o život. Za své jmenováni vrchním strážcem neděkoval jen svému pokročilejšímu věku, ale i své spolehlivé, jadrné povaze, která budila důvěru. Ačkoliv ve válečném loďstvu Argentinské republiky nepostoupil výš než k hodnosti vrchního lodníka, ve službě se těšil všeobecné vážnosti, a když se ucházel o místo vrchní strážce na Státním ostrově, námořní úřad neváhal ani na chvíli, mu ho svěřit.
Felipe a Moriz, rovněž námořníci, byli mladší. První měl čtyřicet jedna let a druhý třicet sedm. Vasquez, který už dávno znal jejich rodiny, upozornil na ně námořní úřad sám. Ženatý z nich byl jen Moriz, ale byl bezdětný. Žena, se kterou se měl setkat až po třech měsících, sloužila u nájemce v buenosaireském přístavu.
Služba a stráž majáku byla zajišťována šesti strážci, kteří se po třech každé čtvrtletí střídali. Dvakrát do roka měli tedy Vasquze, Felipe a Moriz zajet domů a dvakrát do roka se vrátit na ostrov.
Teď jim nebylo špatně. Ale až sem pojedou podruhé, bude na Státním ostrově nejtužší zima! V těch třech měsících, červnu, červenci a srpnu je tu čekal málo záviděhodný život. Ale pomyšlení na horší budoucnost je neznepokojovalo. Do té doby si poněkud zvyknout a přizpůsobí se podnebí ostrova a není pochyby, že odolají šťastně i mrazům a bouřím i všem nástrahám antarktické zimy.
Od desátého prosince začala pravidelná služba. Každou noc lampy svítily pod dohledem jednoho ze strážců, hlídajícího nahoře ve strážnici, zatím co oba druzí odpočívali ve společném obydlí. Ve dne byly různé přístroje ohledávány,

čištěny, do lamp byly dávány nové knoty, aby byly připraveny od západu slunce vyzařovat mohutné paprsky.
Občas, pokud to služba dovolovala, Vasquez a jeho druhové sestupovali podél Elgorské zátoky až k moři, buďto pěšky na jednom nebo na druhém břehu, nebo ve člunu, který jim byl přidělen. Šalupa s polopalubou, opatřená stožárem a třírohou plachtou na předním stěžni, ležela v malém zálivu, kde se neměla čeho bát, protože tam byla chráněna vysokými útesy před východními větry, jedinými, které pro ni mohly být nebezpečné.
Rozumí se samosebou, že tyto vycházky po zátoce nebo po okolí nepodnikali všichni tři, ale že vždy jeden zůstal na stráži na horním ochozu majáku. Mohlo se stát, že by se některá loď přiblížila na dohled Státního ostrova a chtěla oznámit svoje číslo; už z tohoto důvodu záleželo na tom, aby alespoň jeden ze strážců byl na svém stanovišti. Zdola, ze dvora, nebylo možné vidět víc než východní a severovýchodní moře; ostatními směry byl rozhled zahrazen skalními útesy už na několik set sáhů za ohradou; odtud ona povinnost, setrvávat stále na horní hlídce, aby se stráž mohla dorozumět s loděmi plujícími kolem.
V prvních dnech po odjezdu návěstní lodi se neustálo nic co by stálo za zmínku. Počasí zůstávalo příznivé, teplota vzduchu byla poměrně vysoká. Teploměr ukazoval někdy až deset stupňů Celsia. Vítr vál od moře a za dne nebýval než mírný vánek; až večer se zpravidla obrátil severozápadním směrem a vál ze širých plání Patagonie a Ohňové země. Několik hodin už také propršelo, a protože teplota stoupala, daly se očekávat brzké bouře a s nimi i změna atmosférického stavu.
Pod slunečními paprsky, které vyzařovaly životodárnou sílu, se na ostrově začala ukazovat některá květena. Půda kolem ohrady, která se zbavila bílého zimního pláště, se oblékla do bledě zeleného hávu. V háji antarktických buků bylo možné se i položit pod pučícím listím. Potok hojně napájený vodou roztátého sněhu, plnými břehy pospíchal k zátoce. Mechy a lišejníky se objevovaly u kmene stromů a zdobily úbočí skal spolu se lžičníkem, tolik osvědčeným v léčení kurdějí. Slovem, je-li jaro v Magallanie pojmem neznámým, alespoň léto na několik neděl zavládne na této nejzazší hranici americké pevniny.
Na sklonku dne, než nastal soumrak, kdy bylo třeba rozžehnout lampy, Vasquez, Felipe a Moriz seděli na malém ochozu, vinoucím se kolem svítilny majáku, a krátili si chvíli hovorem. Slovo měl zvláště vrchní strážce:
"Tak, zdalipak jste se už spřátelili s naším novým životem, přátelé?" otázal se svých druhů, když si nacpal dýmku, v čemž ho Felipe a Moriz následovali.
"Oh, zajisté, Vasquezi," odvětil Felipe. "Jsme tu ještě příliš krátkou dobu, abychom si směli stýskat ať od nudy nebo únavy "
"Soudím stejně," dodal Moriz, "že než se nadějeme, budou naše tři měsíce ty tam."
"Skutečně, příteli; budou ubíhat jako rychlá loď, která napjala všechny své plachty."
"Že už mluvíš o lodi, tu jsme nespatřili za celý den ani jednou, ani na obzoru ne," poznamenal Felipe.
"Však se jich ještě dočkáš," odpověděl Vasquez a sevřel dlaň před očima, díval se jí jako dalekohledem na moře. "Nač bychom stavěli tak krásný maják na Státním ostrově, maják vysílající světlo na deset mořských mil, kdyby ani jediná loď neměla těžit z této výhody."
"Nesmíme zapomínat, že je to novinka," poznamenal Moriz.
"To tedy je, příteli," odpověděl Vasquez; "uplyne zajisté ještě trochu času, než se kapitáni dozvědí, že je nyní tato oblast osvětlována. Jakmile to vejde v širší známost, zajisté si lodi pospíší, aby jich vjížděly tucty do úžiny, což bude velikou výhodou jejich plavby! Ostatně by jim málo pomohlo vědět, že je tady maják, kdyby se nemohly spolehnout, že vždycky, od západu slunce do východu, bude rozsvícen."
"Dokud se nevrátí Santa Fe do Buenos Aires, nebude to asi mnoho známé," mínil Felipe.
"To jistě," odpověděl Vasquez; "ale až bude uveřejněna zpráva kapitána Lafayeta, úřady si zajisté pospíší, aby ji uvedly ve známost celého námořního světa. Ostatně pochybují, že by většina námořníků nevěděla, co se tu dělo."
"Santa Fe, která odplula teprve před pěti dny," ujal se zase slova Moriz, "sotva dojede před "
"Týdnem," přerušil ho Vasquez. "Později, myslím, sotva. Má dobrou pohodu, klidné moře a příznivý vítr. Na širém moři jistě užívá plachty ve dne v noci, a připočítáme-li i pohon stroje, velmi bych se divil, že by neurazila svých devět až deset uzlů."
"Myslím, že už teď bude mimo Magalhaesovu úžinu, dobrých patnáct mořských mil za Panenským mysem," řekl Felipe.
"Myslím si to stejné, hochu," přisvědčoval Vasquez. "Teď už brázdí asi vody podél pobřeží Patagonie a předčí jistě rychlostí patagonské lodě. A to je co říci, neboť bůhví, že patagonští lidé a koně umějí letět jako fregata první třídy, hnaná větrem!"
Vzbudí sotva podiv, že Santa Fe tanula ještě pořád na mysli všem třem statečným mužům; bylo jim, jako by s ní odejel kus domoviny, který se měl zase vrátit. Sledovali ji v myšlenkách až k cíli její cesty
"Měl jsi dnes dobrý lov?" odbočil jinam Vasquez a obrátil se k Felipovi.
"Ušlo to, Vasquezi. Chytil jsem na udici asi tucet hlaváčů a do ruky třílibrového raka poustevníka mezi kameny."
"To je slušné!" odpověděl Vasquez. "A nemusíš se obávat, že zátoku vychytáš. Říká se, čím víc ryb nachytáš, tím víc se jich seběhne. Ušetříme tak alespoň svoje zásoby sušeného masa a slaniny. Co se týká zeleniny.."
"Tady zase vypomohu já," vpadl mu do řeči Moriz. "zašel jsem dnes do bukového lesa a natrhal jsem tam kořínky. Připravím vám z nich výborné jídlo, uvidíte. Odkoukal jsem to od vrchního kuchaře na návěstní lodi, který je tady dělával, a ten své věci rozuměl!"
"Přijdou nám velmi vhod," odpověděl Vasquez. "Není zdravé požívat příliš mnoho konzerv. I nejlepší čerstvě poražené, čerstvě nalovené maso nebo čerstvě natrhané plody."
"Neškodilo by dostat na mušku některého přežvýkavce z vnitrozemí ostrova. Takhle párek huanak nebo něco jiného "
"Že bych pohrdl hřbetem nebo ledvinou huanaky, bych nechtěl tvrdit," ujišťoval Vasquez. "Za kousek zvěřiny musí být i nejmlsnější žaludek vděčný. Něco takového kdyby nám vběhlo do cesty, okamžitě bychom to položili. Ale pozor,

přátelé, abychom nešli na lovem příliš daleko od ohrady. Podle obdržených rozkazů se nesmíme od máku příliš vzdalovat, abychom vždycky věděli, cos e děje v Elgorské zátoce a na širém moři mezi sv. Juanem a Diegovým výběžkem."
"Kdyby mi přišel pěkný kousek na dostřel," dodával Moriz, který byl náruživým lovcem, "nevím "
"Ah, na dvou, třech výstřelech nesejde," odvětil Vasquez. "Ale, jak víte, je huanako příliš plaché zvíře, aby se odvážilo do tak dobré společnosti jako je naše, a velmi bych se divil, že bychom spatřili její hlavu pod skalami u bukového lesíka anebo zde v okolí ohrady."
Opravdu, od začátku stavby se neukázalo v blízkosti Elgorské zátoky jediné zvíře. Nadporučík návěstní lodi Santa Fe, náruživý lovec, si několikrát vyšel z puškou na huanaky, ale ačkoliv zašel na pět až šest mil do vnitrozemí ostrova, byly všechny jeho pokusy marné. Nechyběla tady sice vysoká zvěř, ale byla příliš plachá a opatrná, aby se přiblížila na dohled. Kdyby lodní důstojník zdolal výšiny a pronikl až k druhému břehu ostrova, k zálivu Parry, měl by nepochybně větší štěstí. Ale skalní útesy, které se stavěly do cesty, byly tak srázné, že by přechod přes ně vyžadoval nesmírnou námahu. K té však neměl chuť ani Riegal, ani kterýkoliv z mužstva návěstní lodi Santa Fe, a tak zůstalo okolí mysu sv. Bartolomea neprozkoumáno. Když v noci ze šestnáctého na sedmnáctého prosince byl od šesti hodin do deseti na stráži Moriz, zahlédl východním směrem na širém moři asi na vzdálenost pěti až šesti mořských mil slabé světlo. Bylo to zřejmě lodní světlo, první od těch dob, co byl postaven na ostrově maják.
Moriz právem usoudil, že tato vzácnost bude zajímat jeho druhy, kteří dole ještě nespali, a řekl jim o tom
Vasquez i Felipe s ním vystoupili bez meškání nahoru, a postavili se s dalekohledy v ruce k otevřenému východnímu oknu.
"Vidím bílé světlo," pravil Vasquez.
"Pak to není poziční světlo," poznamenal Felipe, "To by bylo zelené nebo červené."
Ta poznámka byla správná. Soudě podle barvy, nebylo to světlo, které bylo umísťováno na přídi a lodní zádi.
"Je-li bílé," pravil Vasquez, "pak je zavěšené na laně předního stěžně, a to znamená parní loď."
O tom nebyly pochybnosti. Šlo o parník, který se blížil k mysu sv. Juana. Zůstávalo jen nerozhodnuto, zamýšlí-li vplout do le Maireovy úžiny nebo plout jižně.
Pozorovali tedy směr lodi blížící se k ostrovu a za půl hodiny jim bylo jasné, kam zamýšlí plout.
Parník zastavil totiž svým levým bokem jiho-jihovýchodně, a zamířil rovnou do úžiny. Když míjel přístav sv. Juana, kmitlo se také jeho červené světlo, ale jen na chvíli. Zanedlouho zmizelo i světlo i parník v noční tmě
"První loď, která viděla maják na konci světla," zvolal Felipe.
"A doufám, že ne poslední," ujišťoval Vasquez.
Druhého dne, hned po ránu, hlásil Felipe velikou plachetní loď, která se objevila na obzoru. Počasí bylo pěkné, vzduch zbavený mlh, rozptýlených lehkým jihovýchodním vánkem, byl tak jasný, že ji bylo možné pozorovat už na vzdálenost deseti mil.
Vasquez a Moriz, o tom byli vyrozuměni, vystoupili na ochoz majáku. Ohlášená loď, kterou zahlédli za krajními pobřežními útesy, plula poněkud stranou, napravo od Elgorské zátoky, mezi výběžkem Diegem a Severalem.
Byla to veliká plachetní loď, trojstěžník, asi o osmnácti stech tunách, na způsob kliprů, stavěných v Americe, jejichž rychlost je opravdu podivuhodná.
"Ať se mi dalekohled promění v deštník," řekl Vasquez. "není-li stavěna v některé loděnici Nové Anglie."
"Snad nám chce oznámit své číslo," pravil Moriz.
"Je to její povinnost," odpověděl mu vrchní strážce.
Opravdu se to stalo, když loď zatáčela k výběžku Several. Řada vlajek se objevila na ráhně stožáru a Vasquez si vzal na pomoc knihu signálů, kterou měl ve strážnici, a vysvětloval její signály.
Byl to Montank z bostonského přístavu v Nové Anglii ve Spojených státech. Strážci mu odpověděli zavěšením argentinské vlajky na tyč hromosvodu a nespustili z lodi oči, dokud konci svých stožárů nezmizela za výšinami mysu Webster na jižním břehu ostrova.
"A nyní," pravil Vasquez, "šťastnou cestu, Montanku! Ať ho nebe chrání, aby ho nestihla mořská bouře u Hoornova mysu!"
Následující dny zůstalo moře téměř prázdné. Jen asi dvě plachty se objevily na východním obzoru. Lodě, které pluly asi ve vzdálenosti dvanácti mil od Státního ostrova, nepomýšlely na to, že se přiblíží k americkému území. Podle Vasquezovy domněnky to byli nejspíš velrybáři, kteří se vydali na rybolov v antarktických vodách. Skutečně bylo možné pozorovat prskání z vody v šířkách výše položených a znamenat tak směr, kterým se ubíraly velryby. Mířily do Tichého oceánu, držely se na slušnou vzdálenost od výběžku Several.
Do dvacátého prosince, kromě některých meteorologických pozorování, nebylo co zaznamenávat. Počasí bylo proměnlivé, vítr střídal a točil se ze severovýchodu na jihovýchod. Několikrát také hustě pršelo a nezřídka byl déšť promíchán kroupami. Ve vzduchu bylo nahromaděno hodně elektřiny a v této roční době byla odůvodněná obava, že nastanou prudké bouře.
Ráno jednadvacátého prosince, když se Felipe procházel s dýmkou v ústech po nádvoří, zdálo se mu, že se něco šustlo v bukovém lese. Stanul na chvíli, upřeně pohlížel do podezřelého místa, a pak odběhl rychle do společné místnosti pro dalekohled.
Dalekohledem snadno rozpoznal velikou huanaku. Blížila se příležitost dobrého lovu.
Vasquez a Moriz, kteří byli ve vedlejších budovách, vyšli rychle na Felipovo zavolání ze stavení a přidali se ke svému kamarádovi.
Všichni se shodovali v tom, že nesmí být zmeškána ani chvíle. Zabít huanaku znamenalo vítané obohacení zásob čerstvého masa a příjemnou změnu v jídelním lístku.

Plán byl rychle ujednán. Morizovi bylo uloženo vyplížit se z ohrady, obejít nepozorovaně zvíře, které stalo nehybně na svém místě, a zahnat je zezadu směrem k zátoce, kde mu chtěli Vasquez a Felipe nadběhnout.
"Ale opatrně, přátelé!" napomínal Vasquez. "Huanako má dobrý sluch a ještě lepší čich. Jakmile by Morize zpozorovala nebo zavětřila, vzala by jistě do zaječích, že by bylo po výstřelu i po pasti. V tom případě ji moc neplaš, daleko zaběhnout nemůže. Slyšel jsi?"
"Dám si pozor," odvětil Moriz.
Vasquez i Felipe se postavili k ohradě a dalekohledem se přesvědčili, že se zvíře nehnulo z místa, na kterém se objevilo. Jejich pozornost se nyní soustředila na Morize.
Ten zamířil k bukovému háji. Jím kryt se chtěl nepozorovaně dostat do skal, aby odtud zezadu napadl zvíře a zahnal ho k zátoce.
První část úkolu se Morizovi zdařila. Bylo ho vidět z ohrady, jak se plíží k lesíku a mizí v něm.
Od té chvíle uplynulo půl hodiny. Huanako dosud nehybně stála, nevětřila tedy nebezpečí. Moriz jí už musel být nablízku a že zvíře buď těžce zraněno klesne k zemi anebo že se dá na útěk, jestli je Moriz netrefí.
Ale očekávaná rána nepadla, a k největšímu Vasquezovu a Felipovu údivu zvíře, místo aby se dalo na útěk, kleslo na skálu tak vysíleně a mdle, jako by se nemohlo udržet na nohou.
Skoro ve stejném okamžiku se Moriz objevil před skalami a vyřítil se na huanaku, která se nehýbala. Bylo vidět, jak se k ní sklání, jak ji ohledává rukou a jak prudce zase povstává. Pak se obrátil k ohradě, učinil rukou pohyb, kterému druhové nemohli nerozumět. Kynul jim, aby k němu pospíchali.
"Stalo se něco mimořádného," poznamenal Vasquez. "Pojď, Felipe!"
Oba rychle seskočili z návrší, na kterém stál maják, a pustili se směrem k bukovému lesíku. Za deset minut proběhli vzdálenost, která je dělila od Morize.
"Je tu přece huanako, ne?" zeptal se spěšně Vasquez.
"Huanako," odpovídal Moriz, a ukazoval na zvíře, které leželo u jeho nohou.
"Je mrtvá?" ptal se Felipe.
"Mrtvá," odvětil Moriz.
"Snad nezašla stářím?" řekl Vasquez.
"Ne, byla raněná!"
"Cože, byla poraněna?"
"Ano, kulí do boku."
"Kulí!" opakoval udiveně Vasquez.
Nebylo už o tom pochyby. Huanako, raněná kulí, se dovlekla až sem a zde zahynula.
"Ale pak jsou na ostrově lovci!" zašeptal Vasquez a znepokojeně se rozhlédl kolem sebe.

Kapitola IV. - Kongreova lupičská tlupa

Kdyby Vasquez, Felipe a Moriz někdy pronikli až k západnímu konci Státního ostrova, byli by se přesvědčili, jak se nápadně liší jeho břeh od pobřeží, které se táhne mezi mysem sv. Juana a výběžkem Severalem. Zde se zvedaly jen skladní útesy, až dvě stě stop vysoké, prudce sbíhající do hlubokých vod, jejichž vlny i za klidného počasí bez ustání prudce bily do jejich stěn. Před holými útesy, jejich lomy, mezery a trhliny hostily myriády mořských ptáků, se táhly bezpočetné skalnaté výspy, za odlivu až na dvě míle zabíhající do moře, a mezi nimi se proplétaly úzké průlivy, spíše strouhy, nesplavné, nebo nanejvýš přístupné jen lehkým bárkám. Tu a ta se vynořovaly z vody písčité výspy s některými chudými mořskými rostlinami, mezi nimi porůznu ležely škeble rozdrcené váhou a nárazem vln. Uvnitř rozeklaných skal byla hojnost otvorů, hlubokých jeskyň, suchých, tmavých se zúženým otvorem, do nichž nevnikal vítr a do kterých nedosáhla vzedmutá vlna ni v hrozném nečase ekvinokce. Cesta k nim vedla přes srázné hromady sesutého kamene, někdy prorvaného a zpřeházeného mořskými vlnami. Rokle, které bylo velmi těžké překonat, vedly až k hřebenu skla, ovšem, aby dosáhly výše planiny uvnitř ostrova, by musely být více než devět set metrů vysoké a nejméně patnáct mil dlouhé. Celkem tedy byl tento břeh povahy mnohem pustší a rozeklanější než protilehlé pobřeží, kde se otvírala Elgorská zátoka.
Ačkoliv západní strana Státního ostrova byla zčásti chráněna od severozápadních větrů pohořím Ohňové země a Magalhaesovým souostrovím, přece rozzuřené moře tam běsnilo se stejnou prudkostí jako v okolí mysu sv. Juana, výběžku Diega a Severalu. Jestliže postavila Argentinská republika maják na pobřeží Atlantického oceánu, neméně ho potřeboval i břeh Tichého oceánu pro lodi hledající le Maireovu úžinu, když obepluly Hoornův mys. Snad měla již tehdy chilská vláda v úmyslu následovat příkladu Argentinské republiky.
V každém případě však, kdyby tyto majáky byly stavěny současně na obou koních ostrova, položení lupičské tlupy, která se uchýlila do sousedství mysu sv. Bartolomea, by tím bylo hodně postiženo.
Tito zlosynové již před několika lety přistáli u ústí Elgorské zátoky, kde objevili hlubokou jeskyni, vykotlanou ve skále. Toto doupě jim poskytovalo spolehlivý útulek a protože až ke Státnímu ostrovu nikdy lodi nepřistávaly, byla tam v naprostém bezpečí.
Náčelníkem této tlupy čítající dvanáct mužů, byl zlosyn jménem Kongre a jeho pravou rukou jakýsi Carcante.
Byla to sebranka jihoamerických domorodců. Pět jich bylo argentinské nebo chilské národnosti, ostatní, najatí Kongrem, pocházeli nejspíš z Ohňové země, odkud potřebovali přeplout jen le Maireovu úžinu, aby doplnili lupičskou tlupu na tomto ostrově, známém jim již z rybolovu, na který sem dojížděli za vhodné roční doby.
O Carcantovi bylo známo jen tolik, že to byl Chilan, ale ze kterého města nebo vesnice pocházel a ke které rodině patřil, bylo těžké říci. Byl pětatřiceti až čtyřicetiletý, prostředního růstu, spíš hubený, ale zdravý a svalnatý, neobyčejné síly,

zároveň však potměšilé povahy, zločinné duše, která se nezastavila ani před krádeží ani před loupeží.
O náčelníkovi nebylo známo nic. O své národnosti se nikdy nezmiňoval. Jmenoval-li se opravdu Kongre, také nikdo nevěděl. Je jisté jen, že to jméno je dost rozšířeno mezi domorodci Magallanie a Ohňové země. Na své cestě s Astrolabe a Zelé, kapitán Dumont d´Urville, když kotvil v přístavu Peckett v Magalhaesově úžině, najal do lodních služeb Patagonce, který měl toto jméno. Ale přesto je pochybné, že Kongre z Patagonie pocházel. Neměl nahoře zúžené a v čelistech rozšířené tváře obyvatelů těchto krajů, ani jejich úzké a šikmé čelo, jejich podlouhlé oči, jejich zmáčknutý nos, ani jejich obyčejně vysokou postavu. Mimoto v jeho tváři nebylo ani stopy po onom výrazu měkkosti a mírnosti, jímž se vyznačuje většina typů těchto kmenů.
Kongre byl více prudkého než energického temperamentu. Stačilo se podívat do divokých rysů jeho tváře, abyste se o tom přesvědčili. Ta divokost byla ještě zvyšována hustými vousy, již prošedivělými, ačkoliv Kongre byl sotva čtyřicetiletý. Byl to opravdový bandita, obávaný zlosyn, poskvrněný kdejakým zločinem, nemožný kdekoliv jinde kromě tohoto pustého ostrova, z něhož bylo známo jen pobřeží.
Vyhlédli-li si Kongre a jeho kumpáni tento ostrov za útulek, jak však na něm mohli žít a jak se uživit? Několik následujících řádek to vysvětluje.
Když Kongre a jeho spoluviník Carcante za zločiny, pro něž by neušli šibenici nebo zardoušení, utekli z Punta Arenas, předního přístavu Magalhaesovy úžiny, uchýlili se do Ohňové země, kde je bylo nemožné stíhat. Žili tam mezi Pešery a slýchali často o různých lodích, které ztroskotaly u Státního ostrova, majákem na konci světa ještě neosvětleném a nechráněném. Nebylo pochyby, že na jeho březích ležely různé zbytky těchto námořních úrazů, trosky, které moře vyvrhlo na břeh a některé z nich měly jistě nemalou cenu. Kongre a Carcante tehdy připadli na myšlenku, se dvěma nebo třemi bandity stejného zrna a asi s tuctem o nich lepších Pešerů, zorganizovat tlupu, která by se vydala na lup těchto věcí vyvržených na břeh.
Domácí člun je připravil na druhý břeh le Maireovy úžiny. Ale přesto, že Kongre i Carcante byli zkušení námořníci, kteří se často účastnili plaveb nebezpečnými vodami Tichého oceánu, přece ztroskotání nezabránili. Vítr je zahnal k východu a moře zle rozbouřené je vrhlo na skály mysu Colnett právě ve chvíli, kdy se zoufale namáhali, aby vpluli do klidných vod zálivu Parry.
Do Elgorské zátoky se odtud dostali pěšky. Skutečně se nezklamali ve svých výpočtech. Pobřeží mezi mysem sv. Juana a výběžkem Severalem bylo v pravém slova smyslu pokryto zbytky ztroskotaných lodí, starých i nových, i žoky ještě nedotknuté tam porůznu ležely, bedny, zásob a potravin stačících na dlouhé měsíce, zbraně, revolvery, pušky, které byly snadno opravitelné, velmi dobře zachovalé náboje v kovových skříňkách, pruty zlata a stříbra, pocházející z bohatých australských nákladů, nábytek, fošny, prkna, různé dřevo, dokonce tu a tam i některé zbytky koster, ale nikdo, kdo někdy přežil tato mořská neštěstí.
Ostatně z té příčiny byl Státní ostrov námořníkům až příliš dobře známý. Každá loď, kterou bouře hnala k tomuto břehu, byla neodvolatelně se vším všudy ztracena.
Záměrům Kongreovým a jeho druhů odpovídalo lépe, usadit se nikoliv uvnitř zátoky, ale při vjezdu do ní, odkud bylo možné přehlédnout mys sv. Juana. Náhoda jim přála. Objevili při ústí zátoky jeskyni, která měla všechny výhody. Ležela v pravém úhlu skalního předhoří na severním břehu zátoky, byla chráněna proti větru vanoucímu od moře, byla také dost pozorná, aby se do ní vešla a ubytovala celá tlupa, a kromě toho byl její otvor zastřen mnohými mořskými rostlinami jak listovými tak travními. Sem do této jeskyně zanesli z trosek všechno, co se jim mohlo hodit: ložní potřeby, šaty, hodně masových konzerv, bedničky se suchary a soudky pálenky a vína. Do druhé jeskyně, která byla hned vedle, uložili z věcí vyvržených na břeh všechno, co mělo větší cenu, zlato, stříbro a drahé klenoty nalezené na výspě. Kongre věděl, jak s tím naloží až se mu podaří nesprávnými signály zrádně přilákat nějakou loď do zátoky, složí do ní všechen svůj lup a vrátí se k těm ostrovům Tichého oceánu, které byly dějištěm jeho prvních mořských loupeží.
Ale dosud se k tomu nenaskytla příležitost a zlosynům nezbýval, než na Státním ostrově vyčkávat. Jistěže nečekali zbůhdarma. Za dvě léta, které prožili na ostrově, jim na pokladech hodně přibylo. Těžili z nových námořních katastrof, z nichž některé po příkladu lupičů žijících na nebezpečných březích Starého i Nového světa sami zavinili. Tím, že v noci, za prudkých východní větrů, jakmile loď vplula na dohled ostrova, zapalovali ohně a lákali jimi loď do výsep a úskalí. A podařilo-li se některému z trosečníků uniknout smrti ve vlnách, neunikl jí v rukou těchto zlosynů. Tak se stalo, že o jejich zločinném díle dosud nikdo neměl ani tušení.
I když byli na ostrově jako v zajetí, Kongre mohl snadno přivodit záhubu některých z lodí, než je přilákat do Elgorské zátoky, aby se jich tam zmocnil. Do zátoky málo známé kapitánům, nepřicházely lodi z vlastní vůle, a i kdyby přišly, mohla být posádka sebesilnější, aby na ni mohlo vrhnout patnáct lotrů.
I když byli na ostrově jako v zajetí, Kongre mohl snadno přivodit záhubu některých z lodí, než je přilákat do Elgorské zátoky, aby se jich tam zmocnil. Do zátoky málo známé kapitánům, nepřicházely lodi z vlastní vůle, a i kdyby přišly, mohla být posádka sebesilnější, aby se na ni mohlo vrhnout patnáct lotrů.
Čas plynul a jeskyně se plnila množstvím drahocenné kořisti. Ale s přibývajícím bohatstvím přibývalo i netrpělivosti, která často propukl a v malomocný vztek. Nedobrovolné vězení bylo také neustálým předmětem Kongreova hovoru s Carcantem.
"Čert aby to vzal! Uváznout na ostrově jako loď na mělčině a nemoci z místa, když máme náklad za jedenkrát sto tisíc piastrů! "
"Je to tak," odpovídal mrzutě Kongre. "Musíme se odtud dostat stůj co stůj!"
"Ale kdy a jak?" pronášel Carcante své pochyby. A Kongre mu zůstával na tuto otázku vždy dlužen odpověď.
"Také našich zásob ubývá před očima," pokračoval Carcante. "Nanejvýš, že nachytáme trochu ryb, ale co máme z lovu? Nic. A pak ta hrozná zima na ostrově! Hrom do toho, budeme-li nuceni ještě jednou tu přezimovat!"
Kongre mlčel, co měl také říci? Ostatně nebyl příliš sdílný. Ale hněv v něm vřel, pomyslel-li na svou bezmocnost.

Nic, nic se nedalo dělat. Když nepřiplouvala loď, na kterou by se mohli lupiči vhrnout, kéž by aspoň člun z nedaleké Ohňové země sem chtěl odvážit! S tím by Kongre teprve neměl velkou práci. A jakmile by měli člun, odvážil by se, když ne sám nebo Carcante, jistě jeden z Chilanů, a to by v tom byl ďas, aby se nedostal do Magalhaesovy úžiny a odtud buď do Buenos Aires nebo do Valparaísa. Za peníze, kterých měli nadbytek, by tam mohl koupit loď o sto padesáti až dvou stech tunách a připlout s ní a s několika najatými námořníky do zátoky. Námořníků by se již dovedli zbavit, až by loď kotvila v zátoce. A potom by bylo vyhráno Naložili by svoje bohatství a zamířili by někam na Šalamounovy ostrovy nebo na Nové Hebridy.
Taková byla situace, před půldruhým rokem se věci náhle změnily.
Počátkem října roku 1858 se objevil na obzoru ostrova parník s argentinskou vlajkou a křižoval před ním s úmyslem dostat se do Elgorské zátoky.
Kongre a jeho druhové v něm poznali okamžitě válečnou loď, proti níž se nemohli ničeho odvážit. Zhladili všechny stopy své přítomnosti a zakryli otvory obou jeskyní, uchýlili se dovnitř ostrova, aby tam vyčkali odjezd lodi.
Byla to Santa Fe, která přicházela z Buenos Aires s inženýrem na palubě. Než by započal stavbu, měl inženýr vyhledat pro chystaný maják vhodné místo.
Tehdy návěstní loď pobyla v Elgorské zátoce jen několik dní a zase odplula, a nezpozorovali úkryt Kongrea a jeho kumpánů.
Ale Carcanteovi, který se v noci přiblížil až k malému zálivu, kde loď kotvila, se přece podařilo zjistit příčinu kvůli které Santa Fe přistála u Státního ostrova. Na Elgorské zátoce měl být postaven maják! Nezbývalo než zmizet z ostrova, a to by byla tlupa jistě udělala, jen kdyby mohla.
Kongre udělal tedy aspoň to, co se v tomto případě udělat dalo. Znal již západní stranu ostrova poblíž mysu sv. Bartolomea, a právem spoléhal na to, že na tuto vzdálenost od mysu sv. Juana mu nehrozí nebezpečí prozrazení. Aby vyprázdnil obě jeskyně, k tomu nezbýval čas. Omezil se tedy jen na to, že odvezl z větší části zásoby, konzervy, ryby, ložní potřeby, šaty a několik cenných předmětů. Otvor ke zbylým věcem zahradil kamenem a suchou trávou, a nechal svému osudu.
Šestý den ráno se Santa Fe objevila znovu u vjezdu do Elgorské zátoky a zakotvila zase v jejím malém zálivu. Dělníci, které přivezla, složili její náklad na břeh. Když pak byla vyhlédnuta a zvolena pro maják malá vyvýšenina, začali neprodleně se stavbou, a jak víme, šla jim práce rychle od ruky.
Tak se tedy Kongreova lupičská tlupa dostala k mysu sv. Bartolomea. Potok napájený sněhovou vodou jim dodával dostatečné množství vody. Rybolov a také trochu honba ji umožňovaly šetřit zásobami, které si před odchodem z Elgorské zátoky opatřili.
Ale s jakou netrpělivostí Kongre, Carcante a jejich kumpáni čekali až bude maják dokončen a až Santa Fe zase odpluje, aby se vrátila až za tři měsíce k vystřídání mužstva!
Rozumí se, že Kongre a Carcante si opatřovali zprávy o všem, co se v zátoce dělo. Buď se připlížili podél jižního nebo severního břehu, prodrali se opatrně vnitrozemím anebo zdolali výšiny obklopující na jihu přístav Nového roku, aby pozorovali postup prací a odhalili, kdy budou asi skončeny. Pak chtěl Kongre provést dávno zamýšlený plán. Protože, až zátoka bude osvětlována majákem, dalo se očekávat, že spíše do ní zabloudí loď po níž tolik toužili, loď, kterou chtěli přepadnout a pobít její posádku a zmocnit se jí.
Kongre neměl obavy, že by důstojníci průzkumné lodi chtěli proniknout až k západnímu konci ostrova. Co by je bylo mohlo přimět, aby ještě téhož roku se odvážili až do okolí mysu Comez, k němuž museli přijít pustou planinou a roklemi místy téměř nepřístupnými, a pak řetězem hor, které nebylo možné zdolat bez veliké námahy. Velitel průzkumné lodi mohl také připadnout na myšlenku obeplout ostrov. Ale i v tom případě bylo velmi málo pravděpodobné, že by chtěl přistát na pobřeží plném mělčin a úskalí a chtěl-li by přece, tlupa mohla včas ještě učinit opatření, aby nebyla prozrazena.
Nedošlo však k tomu. Přiblížil se měsíc prosinec, kdy byly stavební práce ukončeny a tři strážci na ostrově osiřeli Kongre se o tom dozvěděl z prvních paprsků, které maják vrhal do noční tmy.
V posledních týdnech byl totiž posílán vždy některý z tlupy na jeden z homolovitých kopců ostrova, odkud na vzdálenost sedmi nebo osmi mil bylo maják vidět, a ten posel měl nařízeno, bez prodlení se vrátit, jakmile by byl oheň majáku poprvé rozsvícen.
Byl to tehdy sám Carcante, který v noci z devátého na desátý prosinec přinesl tuto novinu k mysu sv. Bartolomea.
"Již hoří," zvolal když vcházel do jeskyně. "Čert jim ho rozsvítil, čet jim ho zhasni!"
Za několik dní potom, začátkem druhého týdne, postřelil Carcante na honu u přístavu Parry huanako. Víme již, že raněné zvíře mu uniklo a že kleslo na místě, kde je Moriz nalezl, na kraji skal u bukového lesa.
Od toho dne Vasquez a jeho druhové poznali, že nejsou jedinými obyvateli ostrova, a zostřili svou pozornost v okolí Elgorské zátoky.
Nadešel den, kdy chtěl Kongre opustit mys sv. Bartolomea a vrátit se k mysu sv. Juana. Své věci se rozhodl nechat v jeskyni. Jen potravu na tři nebo čtyři dny pochodu si chtěl vzít sebou, počítaje přitom se zásobami uloženými v majáku.
Byl dvaadvacátý prosinec. Známou cestou uvnitř ostrova se chtěla tlupa hne časně zrána dát na pochod jeho hornatým krajem a doufala, že za první den urazí třetinu cesty, to je asi dvanáct mil hornatého terénu. Pak si chtěla odpočinout a přenocovat někde pod stromy nebo pod skálou.
Nazítří chtěl Kongre už před východem slunce zahájit druhý pochod, asi stejně dlouhý jako pochod první den a třetí den navečer si troufal být už v Elgorské zátoce.
Kongre se domníval, že jen dva strážci byli přiděleni na obsluhu majáku, zatím, jak my víme, byli tři. Na tom však celkem málo záleželo. Ani tři zajisté nemohli dlouho klást odpor lupičské tlupě, o jejíž přítomností v okolí majáku neměli ani tušení. Měli být přepadeni nočním útokem. Dva přemožení budou hned dole v příbytku a s třetím nahoře ve strážnici

majáku budou teprve rychle hotovi.
Kongre se zamýšlel zmocnit se majáku. Pak měl dost času, aby převezl věci, které nechal u mysu sv. Bartolomea a by je znovu umístil v jeskyni při vjezdu do Elgorské zátoky.
Takový plán si vymyslel tento nebezpečný lupič. Že se mu podaří, bylo téměř jisté. Méně jisté však bylo, jestli se mu podaří to ostatní.
Pak již věci na něm nebyly závislé. Především bylo třeba, aby loď přistála v Elgorské zátoce. Pravda, po návratu Santa Fe do Buenos Aires nemohlo toto místo námořníkům zůstat utajené, a bylo tedy docela možné, že některá loď, zvláště loď s prostředním ponorem se uchýlí raději do zátoky označené majákem, než aby se chtěla plavit na rozbouřeném moři buď úžinou, nebo k jihu ostrova. Kongre byl pevně odhodlán se zmocnit této lodi, která mu dávala tolik touženou možnost, aby uprchl Tichým oceánem a unikl spravedlivému trestu za své zločiny.
Ovšem bylo nutné, aby se vše stalo dřív, než se průzkumná loď vrátí k výměně mužstva. Kdyby se Kongreovi a jeho bandě nepodařilo do té doby z ostrva uprchnout, byli by nuceni ještě jednou se vrátit k mysu sv. Bartolomea. Pak ovšem by již okolnosti nebyly jisté. Jakmile by velitel Lafayete poznal, že všichni tři strážci majáku zmizeli, nemohl by pochybovat, že byli buď odvlečeni nebo povražděni, a jistě by dal prohledat celý ostrov. Také průzkumná loď by sotva odplula dříve, než by prohlédla břehy ostrova od jednoho konce ke druhému. Jak by pak tlupa mohla uniknout pronásledování a jak by si mohla opatřovat nutnou potravu, když by se tato situace protáhla! A kdyby toho bylo zapotřebí, argentinská vláda by zajisté odeslal k ostrovu i jiné lodi. Potom, i kdyby se Kongreovi podařilo mocnit člunu Pešerů, i když byla malá naděje, úžina by jistě byla střežena tak bedlivě, že by ji sotva mohl přeplout a utéct do Ohňové země. I kdyby tady štěstí přálo banditům a umožnilo jim opustit ostrov, co by bylo dál?
Navečer dvaadvacátého prosince Kongre a Carcante se procházeli po břehu mysu sv. Bartolomea a hovořili a po námořnickém zvyku pozorovali nebe i moře.
Počasí nebylo valné. Na obzor vystupovaly mraky a od severovýchodu vál prudký vítr.
Bylo půl sedmé. Kongre a jeho společník pomýšleli na návrat do skrýše.
"Je tedy dohodnuté," pravil Carcante, "že své věci necháme zde?"
"Ano," odpověděl Kongre. "Převezeme je bez obtíží později až budeme pány "
Nedomluvil však. Zastavil se a oči měl upřené na širé moře a říkal:"
"Carcante se zahleděl naznačeným směrem.
"Ne, nemýlím se," pravil "je to loď "
"A zdá se, že se blíží k nám," dodal Kongre. "Dostává se jen zvolna kupředu, vítr vane proti ní."
Skutečně - loď křižovala asi na dvě míle od mysu sv. Bartolomea.
Ačkoliv plula proti větru, přece se blížila pomalu k ostrovu a mířila-li do úžiny, mohla jí do tmy dosáhnout.
"Je to škuner," pravil Carcante.
"Ano škuner sto padesáti nebo dvě stě tunový," odvětil Kongre. Nebylo pochyby, škuner chtěl spíše do úžiny než obeplout mys sv. Bartolomea. Šlo jen o to, jestli to zvládne před setměním. Zda při ochabujícím větru mu nehrozilo nebezpečí, že bude vržen proudem na úskalí ostrova?
Celá lupičská tlupa byla shromážděna na konci mysu.
Nebylo to poprvé od těch dob, co tu pobývali, že se loď na tak malou vzdálenost přiblížila ke Státnímu ostrovu. Víme již, že v takovém případě se lupiči snažili splést světly a přilákat k úskalí. Také teď byl učiněn podobný návrh.
"Nikoliv," odpověděl Kongre. "Škuner nám nesmí uniknout Pokusíme se, abychom jej dostali do svých rukou Vítr i proud jsou proti ní noc bude tmavá.. myslím, že se jí nepodaří dostat jej do úžiny. Zítra ji máme ještě před mysem a pak uvidíme co a jak."
Za hodinu loď zmizla v husté tmě. Ani jediné světlo neprozrazovalo její přítomnost na širém moři.
V noci se vítr změnil, přeskočil na jihozápadní.
Ráno, sotva se rozbřesklo, Kongre a jeho kumpáni sestoupili k pobřeží a viděli škuner uvázlý na úskalích mysu sv. Bartolomea!

Kapitola V. Škuner Maule

Kongre se teprve nemusel zaučovat v námořnickém řemesle. Vele-li kdy některé lodi, která a v kterých vodách? Jediný Carcante, sám také námořník, kdysi jeho společník na cestách jeho bludného života, jako jím byl nyní na Státním ostrově, k tomu mohl dát odpověď. Ale Carcante mlčel..
Na každý pád by těmto lotrům křivdil, kdo by jim řekl do očí, že jsou námořní lupiči. Asi své zločinné řemeslo provozovali již ve vodách Šalamounových ostrovů a Nových Hebrid, kde tou dobou byly lodě často přepadávány. A když se jim podařilo uniknout honbám, pořádaným na ně v této oblasti Tichého oceánu Spojeným královstvím, Francií a Amerikou, uchýlili se nejspíš na Magalhaesovou souostroví a pak na Státní ostrov, kde zaměnili pirátství na moři za pobřežní lupičství.
Pět nebo šest Kongreových a Carcanteových kumpánů se také kdysi plavívali jako rybáři nebo jako lodníci obchodních lodí a byli tudíž rovněž obeznámeni s mořem. Domorodci z Ohňové země by doplnili posádku, jestliže by se lupičům podařilo zmocnit se škuneru.
Soudíce z lodní kostry a ze stěžňoví, byla loď těžká nejvíc tak sto padesát až sto šedesát tun. Západní vichr ji zahnal v noci na písčinu prostoupenou úskalími, o které mohl snadno ztroskotat. Nezdálo se však, že by se poškodila. Nachýlena na levý bok, se zarývala přídí šikmo do písku, kdežto zadní strana byla obrácena k moři a vyvýšena. Tímto nachýlením šlo snadno přehlédnout celou palubu od předního stěžně až k zadnímu kotci. Stěžňoví, přední stožár, stožár hlavní, čelní stěžen s ráhnovím a polovytaženými plachtami byly neporušeny. Svinuta byla jen plachta na předním stěžni, chocholíková plachta a plachta na vrcholu stožáru.

Předešlý večer, když se škuner objevil na širém moři před mysem sv. Bartolomea, zápasil s prudkým severovýchodním větrem a držel se po větru, plachetní krk k zádi na pravé straně lodi, usiloval se dostal do le Maireovy úžiny. Ale právě ve chvíli, kdy po přibývající tmu zmizela Kongreovi a jeho kumpánům z očí, začal ochabovat a zeslábl brzo tak, že loď mohla sotva z místa.
Hnána proudem ke břehu, se dostala patrně tak blízko k úskalí, že když se v noci vítr s náhlostí v těchto vodách obvyklou změnil, nebylo pro ni už možné, se probít na širé moře. Na ráhnech a plachtách bylo ještě patrné, že lodní mužstvo zkusilo vše, aby větru uniklo. Ale všechno úsilí bylo marné, neboť jak již víme, ráno byla loď uváznutá na písčině.
O kapitánovi a mužstvu se daly pronést jen domněnky. Viděli, že jsou hnáni větrem a mořem k nebezpečnému břehu, kde se to hemžilo skalisky, a obávali se, aby nebyli vrženi na útes a nezahynuli do posledního muže, spustili nejspíš na moře člun, v němž se chtěli zachránit. To byl však osudný omyl. Kdyby zůstali na lodi, i kapitán i mužstvo by vyvázli se zdravou kůží. Takto však nepochybně do jednoho zahynuli, neboť asi dvě míle od břehu se houpal na vlnách převrácený člun a hnán větrem, plul do Franklinovy zátoky.
Dostat se ke škuneru nyní za odlivu, nebylo spojeno s obtíží. Od mysu sv. Bartolomea šlo doskákat až k místu úrazu, nanejvýš půl míle vzdálenému. Kongre a Carcante se, se dvěma ze svých lidí, pustili k němu. Ostatní zůstali na břehu po skálou a rozhlíželi se, nespatří-li trosečníky, kteří zůstali naživu.
Loď již byla úplně na suchu, když k ní Kongre a jeho kumpáni dorazili. Protože při nejbližším přílivu voda stoupala o sedm až osm stop, nebylo pochyby, že loď, nebyla-li na dně porouchána, se s přibývajícím mořem zase uvolní.
Kongre se nemýlil, když odhaloval škuner na sto šedesát tun. Také se dozvěděl jeho jméno; když jej obcházel, četl na lodní zádi: Maule, Valparaíso.
Byla to tedy chilská loď, která z dvacátého druhého na dvacátý třetí prosinec uvázla u Státního ostrova.
"Ale, ta nám přichází vhod!" pravil Carcante.
"Nemá-li ve dně trhlinu," poznamenal jeden z mužů.
"Trhlina nebo pošramocení se dá spravit," odvětil Kongre suše a sestoupil, aby z mořské strany prohlédl spodek lodi.
Nezdálo se, že by okraj dna byl porouchán; ani na přední stěně, poněkud zabořené do písku, nebylo vidět trhliny, ani na stevenu, na němž bylo v závěscích připevněno kormidlo.
O té části lodi, která spočívala na písku, se zatím nedalo nic říct, protože její prohlídka byla prozatím nemožná. Ale stačily jen dvě hodiny přílivu, aby Kongreovi i z této strany bylo jasno.
"Na palubu!" zavelel.
Silné nachýlení sice ulehčovalo přístup z přední strany lodi, ale znemožňovalo chůzi po palubě. Bylo třeba, aby se tam vysoukávali po hrazení z rohoží.
Držíce se lana, kterým je stěžen upevněn z boku, se Kongre a jeho společnici dostali ke stožáru.
Uváznutí lodi se nestalo prudkým nárazem, neboť kromě několika nepřivázaných bidel, bylo vše na svém místě. Škuner, nepříliš pěkného obrysu, s poněkud vypjatým lodním břichem, nebyl mnoho zabořen a dalo se proto očekávat, že se s přílivem sám zvedne, neměl-li ovšem na spodní části trupu, na části ponořené pod vodou vážnější trhliny.
Kongreovi záleželo především na tom, aby se dostali k lodní kajutě, jejíž dveře bez obtíží otevřel. Opíral se o stěny, vešel do kapitánovy kabiny a otevřel skříň ve zdi, vyňal ze zásuvky lodní listiny a vrátil se pak na palubu, kde ho očekával Carcante.
Oba prohlédli se seznam lodního mužstva a poznali z něhož, že škuner Maule z přístavu Valparaíso v Chile, mající nosnost sto padesáti sedmi tun a šest mužů z posádky s kapitánem Pailhou v čele, vyplul dne dvacátého třetího listopadu východním směrem a mířil k Falklandským ostrovům.
Když šťastně obepluli Hoornův mys, chtěli zahnout do le Maireovy úžiny, ale uvázli v písku mezi úskalími Státního ostrova. Nezachránil se ani kapitán Pailha, ani někdo z jeho mužstva. Neboť trosečníci, kteří vyvázli životem, by nutně museli hledat útočiště na mysu sv. Bartolomea. Ale za celé dvě hodiny, co již byl den, se dosud na něm nikdo neukázal.
Škuner neměl náklad, když plul k Falklandským ostrovům pouze s přítěží. Ale to Kongreovi nevadilo. Pro něho bylo nejdůležitější, že nyní měl svou loď, na níž, podaří-li se mu Maule zase učinit plavby schopnou, bude moci opustit ostrv a odvézt hromady svých pokladů.
Aby mohl dno hned prohlédnout, bylo nutné přemístit přítěž, která byla ze starého železa, naházeného bez ladu a skladu. Vynést je by vyžadovalo mnoho času a pak, loď bez přítěže by byla ohrožena, jakmile by vítr od moře silněji zadul. Důležitější bylo vyprostit loď z písčiny, jakmile se zase dostane do vody. Nastávala doba přílivu a v několika hodinách se již mělo moře zvednout o několik stop.
"Nejlépe bude," pravil Kongre ke Carcanteovi, "připravíme-li všechno, abychom lodí pohnuli, jakmile bude dost vody pod kýlem Doufám, že není vážněji porouchána a že se nenaplní vodou "
"O tom se přesvědčíme brzy," odvětil Carcante, "neboť příliv se již začíná objevovat. A co zamýšlíš potom, Kongre?"
"Pak vyvedeme Maule z úskalí a zavezeme ji podél mysu do zálivu Pingouin pod jeskyni. Nemá než asi šest stop ponoru a neuvázne tam proto ani za největšího odlivu."
"A pak?" tázal se Carcante.
"Pak naložíme všechno, co jsme si přivezli z Elgorské zátoky "
"A pak?"
"Pak uvidíme." Odvětil prostě Kongre.
Dali se tedy do práce, aby zužitkovali nejbližší příliv, nebo jinak bylo nutné čekat s uvolněním škuneru nových dvanáct hodin. Chtěli stůj co stůj, aby škuner do poledne již kotvil v zálivu. Tam měl hloubky dost a byl tam také, vydrží-li dosavadní počasí, i v poměrném bezpečí.
Kongre s přispěním svých lidí zvedl nejprve kotvu z kranbalku na lodní zádi a umístil ji směrem k moři daleko od lodi v

písčině, tak daleko, jak jen řetěz stačil délkou. Tímto způsobem šlo, jakmile se dno ocitne ve vodě, odtáhnout škuner až na místo, kde je hloubka větší. Do začátku příštího odlivu by bylo pak dost času dostat loď do zátoky a odpoledne prohlédnout podpalubí a spodek lodi.
Všichni se dali do práce s takovou chutí, že řečené přípravy již byly skončeny, když šplouchla první vlna přílivu. Písčina byla pod vodou za malou chvíli.
Teď Kongre, Carcante a šest mužů vystoupilo na palubu, kdežto ostatní, kteří se také přišli na loď podívat, se vrátili na břeh.
Zatím nezbývalo nic než čekat. S rostoucím přílivem často roste i vítr a silněji duje. A toho se zvláště museli obávat, protože vítr silně duje. A toho se zvláště museli obávat, protože vítr a vlny mohly Maule zanést a ještě hlouběji a zabořit do písčiny, která se v obloukovém výkrojku zvedla před skalnatým břehem. Jen o půl délky lana posunout loď ke břehu, a kdo ví, mohlo-li by moře vystoupit tolik, aby škuner uvolnil.
Zdálo se však, že okolnosti chtějí být nápomocny Kongreově záměru. Zvedl se sice silnější vítr, ale vál od jihu a ten mohl být uvolňovacím pracím jen na prospěch.
I Kongre a jeho společníci stáli u lodní přídě, věděli, že tam bude především třeba přiložit ruku k dílu. Jakmile by se loď mohla svou zadní části kýlu hýbat, pak zbývalo již jen otočit klanýřem, obrátit tak přední stěnu k moři a táhnout pak za řetěz, dlouhý asi sto pramenů, dokud by se škuner nevrátil do své přirozené polohy.
Zatím moře znenáhla přibývalo. Ze slabých otřesů lodního trupu bylo patrné, že se účinek přílivu již začíná jevit. Moře se vzdouvalo v mírných, dlouhých líních, nikde nebylo vidět běl, kterou začíná nalomení vysoké, vzedmuté vlny. Nešlo si přát příznivější pohodu.
Měl-li nyní Kongre dobrou naději, že se mu podaří Maule uvolnit a dopravit na bezpečné místo ve Franklinově zátoce, přece ležel na písku a kterou nešlo ohledat, mohl být pochroumán. Byla-li tam trhlina, ani několik hodin přílivu by nestačilo, aby mohla být pod přítěží starého železa vyhledána a ucpána. Pak by se ale loď nezvedla ze svého písečného lože. Naopak, naplnila by se vodou a nezbývalo by, než ji nechat napospas první bouři, která by ji bezpečně zničila..
Lze si proto domyslet, s jakou starostí a netrpělivostí Kongre a jeho kumpáni pozorovali přibývajíc vodu. Odtrhla-li se některá lodní plaňka z trupu nebo se uvolnila ucpávka, nahrnula by se rychle voda do lodního spodku a Maule by se nikdy nevzpřímila.
Znenáhla se však zneklidněná mysl začala uspokojovat. Moře přibývalo, a ačkoliv každým okamžikem se lodní trup ponořoval hlouběji a hlouběji, voda sklouzávala po jeho bocích a nevnikala dovnitř. Otřesy naznačovaly, že spodek lodi je neporušen a znenáhla se paluba narovnávala do vodorovné polohy.
"Loď je zdravá loď je zdravá!" křičel Carcante.
"Pozor, ke klanýři!" zavelel Kongre.
Muži již drželi za kliky hřídele a čekali jen na povel, aby je uvedli do pohybu.
Kongre, skloněn nad kotevním rumpálem, pozoroval moře, přibývající již od půl třetí. Přední strana se nadzvedala a také přední část kýlu již neležela na dně. Ale zadní steven byl ještě zaryt do písku a kormidlo se volně nepohybovalo. Bylo třeba nejméně ještě půl hodiny, aby se nadzvedla také záď.
Kongre hořel nedočkavostí urychlit opětovné splavnění lodi, stoupl si na příď a křičel:
"Točte!"
Muži točili ze všech sil, ale účinek nebyl jiný, než že se řetěz silněji napjal. Přední stěna nepovolila a neobrátila se k moři.
"Zadržte!" volal Kongre.
Bylo vskutku se třeba obávat, aby se kotva nevytrhla ze dna. Znova ji zapustit by dalo práci.
Škuner se zatím již úplně vzpřímil a Carcante, který prošel jejím podpalubím, se přesvědčil, že do něho nevniká voda. Byla-li tedy někde natržena, drželo aspoň vnější pobití. Vše nasvědčovalo tmu, že se Maule nepoškodila ani nárazem, ani za dvanáct hodin, co ležela na písčité výspě. Za těch okolností byl její pobyt v zátoce Pingouin již jen krátký. Odpoledne se na ni náklad a zítra by mohla již vyplout na širé moře. Ke spěchu pobízela také výhoda pěkného počasí. Vítr byl Maule příznivý, ať by se rozhodla pro le Maireovu úžinu nebo podél jižního břehu Státního ostrova pro Atlantický oceán.
Kolem deváté hodiny měl příliv dosáhnout vrcholu; nebyl z největších, neboť za první měsíční čtvrt je pohyb vody vždycky menší, ale přece doufali, že postačí a loď zvedne, protože škuner neměl příliš velký ponor.
Vskutku, krátce po půl deváté se začala záď lodi nadzvedávat. Maule sebou zmítala, ale nebylo obavy, že by se mohla poškodit, protože moře bylo poměrně klidné a škuner ležel nikoliv na skále, nýbrž na písku.
Kongre bedlivě zkoumal měnící se polohu, a poznal, že za nových podmínek by mohl vlek lodi být znovu vyzkoušen. Na jeho rozkaz se dali muži znovu do otáčení hřídele a když natočili asi dvanáct sáhů řetězu, obrátila se Maule konečně přídí k moři. Kotva vydržela napětí. Její zahrocené lopaty se zachytili pevně ve štěrbinách mezi úskalími a spíš by se zlomily, než povolily táhnutí úvinu.
"Odvahu, hoši!" křičel Kongre.
Všichni točili a navinovali řetěz ze všech sil. I Carcante pomáhal zatímco Kongre byl nahnutý přes okraj a nespouštěl z očí záď lodi.
Jejich úsilí bylo zatím marné; druhá půlka kýlu vězela dosud v písku. Kongre i ostatní tím byli přirozeně nemálo znepokojeni. Jen ještě dvacet minut stoupalo moře; v těch dvaceti minutách musela být Maule uvolněna, jinak nezbývalo než čekat do nejbližšího přílivu, který v nejbližších dvou dnech byl ještě menší. Teprve po čtyřiceti osmi hodinách začínal zase jeho růst a vzestup.
Nadešla chvíle posledního napětí sil. Lze si představit, jaká zuřivost, jaký vztek se zmocňoval těchto lidí, cítících svou bezmocnost. Stát již na lodi, po níž tolik toužili, která jim zaručovala svobodu a beztrestnost, a nemoci z místa! Ne a ne

se vyprostit z prokleté písčiny.
Pusté klení a hromování se ozývalo z lodní přídi, kde lupiči dělali, co mohli. Jen aby nepovolila kotva nebo se nezlámala! To by bylo mrzuté, neboť v prvním případě bylo nutné již znovu zasadit, ve druhém ji nahradit novou; ale obě tyto možnosti nebylo možné udělat, až při večerním odlivu, a kdo mohl říci, zda ve dvaceti čtyřech hodinách zůstane povětrnost tak příznivá jako doposud?
Beztak se již na severovýchodním obzoru utvářely husté mraky. Z té strany, pravda, nemohlo být položení lodi hrubě zhoršeno, protože písková výspa byla v tomto směru chráněna strmými pobřežními skalami. Ale moře mohlo být vzduté a rozčeřené vlny mohly dokonat dílo ztroskotání, započaté minulou noc.
A pak severovýchodní větry, i jen mírné, bylo málo způsobilé, aby přály plavbě úžinou. Maule by potom nemohla zužitkovat všechny plachty, byla by se nucena několik dní loudat při postranním větru a na moři může mít zpoždění vzápětí velmi neblahé účinky.
Moře již přestalo přibývat a v několika minutách měl začít odliv. Z vod vyčnívaly již jen povrchy některých vyšších skalisek. Také krajní hrot mysu sv. Bartolomea byl pod vodou, rychle zase oschl, a svou vlhkou barvu měnil do žluta. Bylo patrné, že se voda již znenáhla začíná odlévat a že za chvíli drobná skaliska, pískové výspě nejbližší, se zase vnoří z vody.
Nová zaklení se vydrala z úst mužů, kteří namáháním sotva popadali dech. Nač se tak dřít, bylo-li všechno dosavadní vypětí sil bezvýsledné?
Již ustávali, když k nim přiskočil Kongre, v očích blesky vzteku a kypěl zuřivostí. Chopil se sekery, zamával jí nad hlavou zlosynů a zahrozil k zemi srazit každého, kdo by chtěl opustit své stanoviště. Znali Kongrea a věděli, že je s to, aby svou hrozbu splnil.
Chopili se tudíž znovu páky a zatáhli s tak velikou silou, že se řetěz div nepřetrhl. V kluzu, kulaté díře na přídi pro kotevní řetěz, se drobilo a odprýskávalo plátování mědi.
Konečně se ozvalo klepnutí. Základka klanýře zapadla do vrubu. Škuner se maličko otočil směrem k moři. Železná tyč, na níž je upevněno kormidlo, se uvolnila; bylo patrné, že se znenáhla vyprošťuje z písku.
"Hurá! "Hurá! " křičeli a povzbuzovali se ve vysilujícím napětí muži, když pocítili, že se pod nimi Maule hýbe. Zádní konec kýlu sklouzával z pískového ložiska. Natoč klanýře se povedla rychleji, a v několika minutách škuner, tažený kotvou, se dostal z písčiny a zahoupal se na vodě.
Kongre pospíchal ke kormidlu. Řetěz byl uvolněn, kotva vyproštěna a vytažena ke kotevnímu rumpálu. Teď šlo již o to, aby loď dostali šťastně k úzkým projezdům mezi skalisky a aby vpluli do zálivu Franklinovy zátoky.
Kongre dal připnout a rozvinout třírohou plachtu na předním stožáru. Dál na moři bylo již všude dost hluboko. O půl hodiny později škuner, který se provinul posledními úskalími podél pobřeží, zakotvil v zátoce Pingouin, dvě míle od konce mysu sv. Bartolomea.

Kapitola VI. - V Elgorské zátoce

Práce s uvolněním lodi se tedy úplně zdařily; ale s nimi nebylo ukončeno všechno. Chybělo ještě mnoho do toho, aby byl škuner úplně bezpečný v tomto vyhloubeném zálivu na pobřeží mysu sv. Bartolomea. Byl tam příliš odkrytý a příliš vydán napospas příboji širého moře a severovýchodním větrům. V době rovnodenních bouří by nebyl na této zastávce obstál ani čtyřiadvacet hodin.
Kongre, kterému to bylo známo, se proto chystal opustit zátoku a využít už zítřejšího odlivu, aby se s jeho přispěním dostal až do le Maireovy úžiny.
Především však bylo nutné dokončit ohledání lodi a zjistit stav jejího trupu uvnitř. Až už nepodléhalo pochybnosti, že do lodi neteče, mohlo přece, ne-li plaňkové obložení, aspoň žebroví být nárazem porouchánо, a v takovém stavu by bylo nebezpečné odvážit se delší jízdy.
Kongre tedy nařídil svému mužstvu, aby hned přiložilo ruku k dílu a přemístilo přítěž, která plnila podpalubí až k lodnímu břichu obou boků. Protože nebylo třeba ji z lodi skládat, byl ušetřen i čas i práce, hlavně čas, kterým bylo v nejistém položení, v jakém byla Maule zvláště nutné šetřit.
Staré železo, z něhož se přítěž skládala, bylo nejprve přeneseno na záď lodního spodku, aby bylo možné prohlédnout přední část plaňkování. Tuto prohlídku nechal Kongre pečlivě vykonat, a to Carcantem a Chilanem, jménem Vargaz, který kdysi pracoval jako tesař ve valparaíských loděnicích a v tomto řemesle se dobře vyznal.
V části mezi přední stěnou a stěžňovým hnízdem nebyla shledána trhlina. Boky, žebroví, lem, vše bylo v dobrém stavu. Ve vrhu na písek byly škody uchráněny měděnými pláty, kterými byly pobity.
Když byla přítěž přehozena zezadu do přední části lodi, ukázalo se, že také prostor kolem stožáru neutrpěl úraz. Palubní podpory nebyly ani zohýbány, ani nachýleny a také žebřík, který vedl k otvoru pro světlo, nebyl ze svého místa posunutý.
Obrátili tedy ještě pozornost k poslední třetině podpalubí, ke sklenutí lodní zádi a k stevenu.
Zde odhalili dost značnou poruchu. Nikoliv trhlinu, ale bylo prolomeno žebroví levého boku na délce půldruhého metru. Loď patrně, než byla vržena na písek, narazila na úskalí. Voda ovšem nemohla vniknout do lodního spodku, protože lodní obložka se neodtrhla a ani dehtovaná koudel nevypadla ze štěrbin; ale přesto bylo poškození dost veliké, aby mohlo znepokojit námořníka.
Nešlo-li jen o krátkou projížďku za dobré pohody, ale o vážnou plavbu po širém moři, pak byla oprava naléhavě nutná. Ale všechno nasvědčovalo tomu, že bude potřeba k této opravě nejméně týden a to ještě, bude-li po ruce potřebný materiál a nutné nástroje.
Radostná "hurá", kterým byla pozdravena uvolněná Maule, ustoupilo novému klení a zlořečení, když Kongre a jeho

kumpáni poznali, na čem jsou. Copak není škuner vůbec k potřebě? Copak jim opět selhala naděje, že by konečně mohli uniknout ze Státního ostrova, jak se už těšili?
"Poškození lodi je vážné," ujal se slova Kongre. "Tak jak je, nemá pro nás Maule cenu, protože by se za bouřlivějšího moře pravděpodobně potopila. Do takového nebezpečí se nemůžeme vydávat, zvláště, když nás děli od ostrovů v Tichém oceánu několik set mil. Kde bychom se chtěli uchýlit! A poškození se dá opravit, a my je opravíme."
"Kdepak?" otázal se jeden z Chilanů, netaje se svou nedůvěrou.
"Rozhodně ne tady," přihlásil se svými pochybnostmi druhý.
"Tady ne," odpověděl Kongre odhodlaně. "V Elgorské zátoce."
Vzdálenost, která je dělila od Elgorské zátoky, mohla Maule urazit ve čtyřiceti osmi hodinách. Pořád podél břehu ostrova, který mohla loď obeplout buď severním, nebo jižním směrem. A tam v jeskyni, kde měli uložené uloupené věci na pobřeží, bylo dost dřeva i potřebných nástrojů.
Zdrží to Maule čtrnáct dní, nebo nejvýš tři neděle. Ale příznivá roční doba potrvá ještě dva měsíce, a stihne-li je nepohoda, až Kongre a jeho druhové odplují od Státního ostrova, stihne aspoň loď, která je spravená ze svých poškození, a bude moci vzdorovat nepřízni počasí.
Ostatně Kongre měl i dříve v úmyslu, pobýt nějaký čas v Elgorské zátoce, jakmile mu bude umožněno opustit mys sv. Bartolomea. Když ho započatá stavba mája přinutila uchýlit se svou lupičskou tlupou na druhý konec ostrova, nenechával přece své ukořistěné věci v Elgorské jeskyni proto, aby se pro ně nikdy nevrátil! A tak zamýšlená oprava lodě nepozměnila vlastně jeho plány - nejen v tom, že tam, v Elgorské zátoce, musel pobýt trochu déle, než původně chtěl.
Důvěra se zase vrátila mužstvu, které začalo dělat přípravy, aby mohlo se zítřejším odlivem odplout.
Na druhé straně ostrova byla ovšem u mája stráž. Ale jak mohla přítomnost několika strážců způsobit celé tlupě lupičů vážnější starosti a znepokojení? Kongre se zmínil několika slovy, co v této záležitosti zamýšlí.
"Ještě když jsme tu byli sami," pravil a obrátil se ke Carcaneteovi, "byl jsem pevně odhodlán, zmocnit se Elgorské zátoky. Příjezdem této lodě se na mém úmyslu nic nezměnilo. Nebo nanejvýš to, že se tam nepřiplížíme nepozorovaně vnitrem ostrova, ale že tam vjedeme bez skrývání, otevřeně po moři. Maule tam prostě zakotví Strážci, v nichž naše loď nemůže vzbudit podezření, nás přijmou jako kohokoliv jiného a "
Kongre dopověděl pohybem ruky, co nedořekl slovy. Carcante mu rozuměl. A nebylo pochyby, že se zlosynův záměr setká se zdarem. Nebo který zázrak by se byl nemusel udát, aby Vasquez, Moriz a Felipe vyvázli z nebezpečí, které jim hrozilo?
Odpoledně bylo věnováno přípravám odjezdu. Kongre dal zase rovnoměrně přítěž rozházet a řídil nakládání zásob, zbraní a ostatních věcí přinesených k mysu sv. Bartolomea.
Ta práce jim nezabrala mnoho času. Kongre a jeho kumpáni žili od těch dob, co odešli od Elgorské zátoky - a to byl už přes rok - většinou ze svých zásob, a nebylo divu, že už důkladně seschly. Tu trošku, která jim zbyla, složili v zásobní komoře. Ostatní věci, ložní potřeby, oděvy, náčiní, zlaté a stříbrné mince a předměty uložili, kde se dalo; v kuchyni, v přístěnku pro mužstvo, v podpalubí, kde zbylo ještě dost místa pro lup, složený v jeskyni při vjezdu do Elgorské zátoky.
Krátce řečeno, pospíšili si tak, že o čtvrté hodině odpolední bylo už všechno naloženo a že Maule mohla neprodleně odjet. Ale Kongre se nechtěl odvážit noční plavby kolem pobřeží rozeklaného tolikerým úskalím. Dokonce ještě nebyl ani rozhodnut, dá-li se le Maireovou úžinou, aby dostihl mys sv. Juana. Rozhodnutí záviselo ve směru větru. Vyhnul by se jí, vál-li by jižní vítr; ochladilo-li by se však a vál-li by vítr od severu, chtěl se pustit úžinou; neboť v tomto případě bylo moudřejší se schovat za jižní břeh ostrova a chránit Maule pevninou. Ale na každý pád nemohla podle Kongreova odhadu ani ta ani ona plavba trvat déle než třicet hodin, počítajíc už noc do toho, kdy Maule stála na kotvách.
Počasí se do večera nezměnilo. Západ slunce byl jasný, a obzor, na němž se stýkala obloha s vodou, tak čistý, že se tam zelený pruh skvěl ještě ve chvíli, kdy zlatá sluneční koule už zmizela z dohledu.
Pěkný večer věštil i slibnou noc. Většina z mužů ji strávil na palubě, jedni na stanovišti, druzí v přídenku. Kongre se ubytoval napravo v kabině kapitána Pailhy, Carcante nalevo v kormidelníkově slabině.
Ale ještě vyšli a několikrát vystoupili na lodní můstek, aby se rozhlédl po nebi i moři a zabezpečili se, že Maule i za největšího odlivu se nemá čeho obávat a že ji pravděpodobně nic nebude překážet v zítřejším odjezdu.
Také východ slunce byl nádherný. Na této šířce je opravdu vzácným jevem, vidět je vystupující z tak jasného obzoru.
Hned v prvních ranních hodinách Kongre vsedl do člunu a přiraziv ke břehu při samém mysu sv. Bartolomea, si proklestil cestu úzkou roklí až na hřeben pobřežní skály.
Z této výše mohl spatřit širošírou plochu moře ve třech směrech. Jen k východu mu zavíral rozhled řetěz hor, táhnoucích se od mysu sv. Antonia k mysu Kempe.
Moře ve vjezdu do úžiny bylo daleko neklidnější než v oblasti jižní; vál odtamtud vítr a přibývalo ho.
Jinak nespatřil na moři nic pozoruhodného; ani plachty, ani dým. Nebylo pochyb, že Maule se na své krátké plavbě k mysu sv. Juana nesetká s lodí plující mimo.
Kongre se rychle rozhodl. Z obavy před rostoucím větrem a netroufaje si porouchanou Maule vystavovat vlnobití rostoucímu vždy, když se příliv střídá s odlivem, odhodlal se vyrazit podél jižního břehu ostrova a dosáhnout Elgorské zátoky obeplutím mysu Kempe, Webster, Several a Diego. Na délku jinak nezadal cestě tento směr kolem severního břehu.
Když Kongre sestoupil z výšiny, zamířil k jeskyni a přesvědčil se, že v ní nic nebylo zapomenuto. Teď už nic nemohlo prozradit jejich dosavadní pobyt na západním konci Státního ostrova.
Bylo něco málo po sedmé. Začínající odliv byl na prospěch chystanému výjezdu ze zátoky.

Byla proto ihned vytažena kotva a pověšena na rumpál; na předním stěnu a na stožáru byla pak rozvinuta třírohá plachta, stačící, aby při severovýchodním větru vyvedla Maule z oblasti úskalí.
Kongre zůstal při kormidle, kdežto Carcante dohlížel vpředu. Opatrnosti bylo nejvýš třeba, neboť v deseti minutách, které Maule potřebovala, aby se dostala z rozptýlených skalisek, se několikrát zakymácela a rozkývala podélnými otřesy.
Na Kongreův povel Carcante dal připevnit a rozvinout ještě brigantinu, to je veliká plachta v lanoví, pak plachtu na předním stěžni a vrcholovou plachtu. S těmito rozvinutými a napjatými plachtami Maule zamířila k jihozápadu, aby obeplula krajní výběžek mysu sv. Bartolomea.
Za půl hodiny už byla za ním. Chvíli se obracena sem tam, až zamířila k východu, aby měla vítr lépe podél sebe. Jím podporována a kryta vydala jižním břehem ostrova, se dost rychle kupředu, držíc se asi na tři míle od břehu.
Jak se Kongre i Carcante cestou přesvědčili, tato lehká loď se znamenitě osvědčovala v každé rychlosti. Za příznivé roční doby nebylo nijak nebezpečné pustit se s ní na tichý oceán, jakmile by měli poslední ostrovy Magalhaesova archipelu za sebou.
Snad by byl Kongre mohl ještě do večera dorazit do Elgorské zátoky, kdyby byl chtěl. Volil však raději, než slunce zajde za obzor, zakotvit při některém pobřežním místě. Nepoužil tedy všech plachet, dal svinout plachtu nad stožárovým košem i hořejší plachtu předního stěžně a spokojil se s průměrnou rychlostí pěti až šesti mořských mil za hodinu.
Tím způsobem urazil škuner za první den jen polovinu cesty. Když se blížila noc, Maule se zastavila východně od mysu Webster, cestou nepotkala jedinou loď.
Místo, které si zvolila na noc, bylo velmi příznivé. Zakotvila asi na délku lana od břehu, v zátoce velmi dobře chráněné mysem. Kupily se tam nesmírné skály, snad nejvyšší z celého břehu ostrova. Ani v přístavu, ba ani v nádraží nemohla loď pokojněji odpočívat. Ovšem kdyby byl vál jižní vítr, Maule by byla bývalo nemálo ohrožena v těchto místech, kde moře, je-li zmítáno polárními bouřemi, se vzpíná stejně rozkaceně jako v okolí Hoornova mysu.
Ale počasí bylo tak stálé, že se zdálo, jakoby se severovýchodní vítr neměl změnit, a nebylo proto obavy, že by nenadálá změna překřížila plány Kongrea a jeho lodí.
Noc s dvacátého pátého na dvacátý šestý prosinec byla nanejvýš klidná. Teprve k ránu, ke čtvrté hodině, se zase rozdul vítr, který se navečer kolem desáté hodiny utišil.
Již s prvním úsvitem jitřenky zahájil Kongre přípravy k odjezdu. Plachty, upevněné v noci na hejtovech, byly zase rozvinuty. Klanýř vytáhl kotvu na loď a Maule vyplula.
Mys Webster vybíhá do moře od severu k jihu asi na čtyři nebo pět mořských mil. Škuner se tedy musel kousek vracet, aby se dostal k pobřeží, které se táhne délkou asi dvaceti mil k výběžku Severalu.
Jakmile připlula ke břehu, byly podmínky její stavby stejně příznivé jako včera. Moře, chráněno pobřežními skalnatými stěnami, dřímalo téměř nehnutě.
Zato pobřeží bylo opravdovým obrazem hrůzy! Ohromné, nakupené sklaní balvany, splachované vodou za přílivu, přečnívaly tak, že hrozily sesutím. Spousta černých úskalí nořících se do vody znemožňovala přístup k lodím i s nejmenším ponorem. Ani prosté kocábky by se k nim nebyly směly odvážit. Nebyla tady jediná zátoka, které by bylo možné použít k přistání, jediná písčina, na kterou by bylo možné sestoupit! Nic než ohromná, strmá hradba, kterou si zřídil Státní ostrov, aby se ubránil vlnám, řítícím se z antarktických končin.
Škuner plul prostřední rychlostí, zase ve vzdálenosti asi tří mil od pevniny. Kongre, neznaje tyto břehy, se k nim právem bál přiblížit, na druhé straně však, nechtěl porouchanou loď vystavovat příboji vln, držel se v pobřežním a ne příliš rozčeřeném chráněném pásmu.
Když však k desáté hodině připlul k vjezdu zátoky Blossom, nemohl se vlnobití už docela vyhnout. Maule sténajíc vzdorovala podélným vlnám, které na ni dorážely, vzedmuty větrem do zátoky uzavírající z východní strany, potom se však dostal za mys, stočil se zase po větru a vyplul kus na širé moře.
Byl nyní u kormidla sám, dal tuha natáhnout plachetní provazy a činil se co mohl, aby se dostal stranou k větru kupředu. Asi ve čtyři hodiny odpoledne se domníval, že na něm vybojoval už dost, aby dosáhl svůj cíl a zatočil se po větru; - zamířil přímo k Elgorské zátoce. Mys Several mu zůstal v té chvíli čtyři mořské míle stranou, v severozápadním směru.
Odtud bylo už možné přehlédnut celé pobřeží až k mysu sv. Juana.
Spolu za mysem Diego se teď objevila i věž "majáku na konci světa", kterou Kongre viděl poprvé. S dalekohledem, nalezeným v kabině kapitána Pailhy, mohl dokonce i rozeznat jednoho ze strážců, který se rozhlížel z balkonu majáku po moři. Když mělo slunce ještě tři hodiny do západu, mohla Maule před setměním snadno dosáhnout cíl své cesty.
Bylo jisté, že škuner neušel pozornosti strážců a že její příjezd do vod Státního ostrova byl už oznámen. Vasquez a jeho druhové, když ji viděli plout do širého moře, se nejdřív domnívali, že míří k Falklandským ostrovům. Jakmile se však otočila po větru pravou stranou k zádi, nebylo už pochyb, že hodlá vplout do zátoky.
Kongreovi nezáleželo na tom, bude-li Maule spatřena nebo bude-li uhodnut její záměr zakotvit v zátoce. To neměnilo nic na jeho úmyslech.
K jeho největší radosti i konec plavby se odehrál za podmínek nadmíru příznivých. Vítr se pootočil poněkud k východu, a tak mohla Maule s plnými plachtami, stále přihotovena připravit plachty tak, aby se vítr zarážel o provazovanou obrubu, uplout bez křižování kus cesty, aby mohla zahnout za výběžek Diego.
To byla výhoda nemalého významu. Neboť kdo ví, byla-li by Maule snesla, s poškozením ve své kostře, různá otáčení a obraty, a nebyla-li by se objevila trhlina dřív, než by byla mohla vplout do zátoky.
Vždyť se to stalo i tak, ale naštěstí v míře, ve které se dalo ještě pomoci. Když byla Maule vzdálena už jen dvě míle od zátoky, jeden z mužů, který se před chvílí spustil do lodního spodku, vystoupil rychle na palubu a zděšeně hlásil, že

voda proniká do lodi trhlinou v lodní plaňce.
Bylo to vskutku na místech, kde bylo žebroví promáčknuto nárazem na úskalí.
Loď, která dosud dobře obstála, se nyní natrhla, ale jen po délce několika palců. Nemohla tedy voda vnikat tak rychle, aby byl škuner vážně ohrožen, zvláště když byli ihned učiněno opatření, aby byl přítok vody zamezen. Vargaz totiž, odstranil chvatně přítěž, a ucpal trhlinu několika chomáči koudele.
Nutnost spravit loď se tím stávala ještě naléhavější.
Bylo šest hodin, když Maule měla do vjezdu zátoky asi ještě půl druhé míle. Svrchních plachet už nyní nebylo třeba. Až na nejhořejší plachtu, brigantinu a třírohou plachtu na košovém stožáru, dal tedy Kongre plachty svinout, znal Elgorskou zátoku tak důkladně, že by v ní mohl být lodivodem, mohl ji snadno řídit i potmě tak aby zakotvila na příhodném místě v chráněném zálivu.
Ostatně o půl sedmé se proud světla z majáku vychrlil na moře. Zajisté podivné řízení osudu, že první loď, která těžila z dobrodiní svítilny zřízené s tak velikým nákladem, byl chilský škuner upadlý do rukou lupičů!
Slunce se schovávalo už za strážné výšiny Státního ostrova, když Maule, o sedmé hodině, minul mys sv. Juana. Zátoka ležela nyní už bezprostředně před nimi a Kongre maje vítr v zádech, do ní vplul.
Když Kongre a Carcante pluli kolem jeskyní, mohli se přesvědčit, že jejich otvory pod hromadou kamení a hustým křovím, které je zastíralo, nebyly strážci majáku objeveny. Nic tedy nebylo prozradilo jejich někdejší pobyt v této končině ostrova a nebylo pochyb, že bohatá kořist, kterou nahromadili v jeskyních, tam ležela netknuta tak, jak ji tam nechali.
"Dobře nám to začíná," pravil Carcante ke Kongreovi, když stál vedle něho na lodní zádi.
"Doufám, že konec bude ještě lepší," odvětil Kongre.
Ve dvanácti minutách dostihla Maule místo, ve kterém chtěla zakotvit.
Bylo to v téže chvíli, kdy dva muži, sestoupili z výšiny na břeh, na níž stál maják, uvolnili šalupu, aby se převezli na palubu přibylé lodi, po jejímž jméně se ptali. Protože Vasquez zůstal nahoře ve strážnici majáku, je snadné se domnívat, že to byli Felipe a Moriz.
Když Maule dostihla střed zálivu, měla už staženou i svou brigantinu i svou vrcholovou plachtu. Zbývala už jen třírohá plachta na košovém stožáru, ale i ta byla právě na Carcanteův rozkaz svinována.
Spuštěná kotva se nořila do hlubin, když Moriz a Felipe vyskakovali na palubu neznámé lodi.
Na znamení dané Kongrem dopadla sekera na hlavu na Morize, který se skácel bez hlesu k zemi. V témže okamžiku dvě rány z revolveru k němu srazily i Felipa. Oba byli mrtvi.
Vasquez, který vyhlížel oknem majáku, slyšel obě rány a viděl oba druhy smrtelně raněné klesat k zemi.
Stejný osud čekal i jeho. Od těchto vrahů se nemohl nadát milosti. Ubohý Felipe! Moriz! Co mohl učinit na jejich záchranu on, ohromený hrozným zločinem, který byl spáchán v několika vteřinách před jeho zrakem?
Probral se z první chvíle děsu, a začal uvažovat o svém postavení. Poznal, že nesmí zmeškat ani okamžik, chce-li uniknout ranám, těchto lotrů. Možná, že o něm nevěděli, ale tolik se dalo předpokládat, že zlosyni, až budou hotovi se zakotvením, se pokusí vniknout do věže, aby zhasli světlo majáku a znemožnili tak aspoň do nového úsvitu příjezd některé jiné lodi, která by jim jistě byla nanejvýš nevhod.
Neztráceje ani okamžik, Vasquze seběhl rychle po schodech do příbytku v přízemí.
Byla drahá každá chvíle, protože už slyšel šplouchání šalupy, která odrazila od lodi, aby vysadila na břeh několik mužů posádky.
Chvatně zastrčil dva revolvery za pas a naházel trochu potravy do pytle, který si přehodil přes rameno, vyběhl z příbytku, seběhl po svahu ohrady a zmizel v houstnoucí tmě.

Kapitola VII. - Jeskyně

Jaká hrozná noc čekala ubohého Vasqueze za okolností, do nichž byl tak nenadále vržen! Jeho nešťastní přátelé byli zavražděni, shozeni z paluby, a odliv nyní odnáší jejich mrtvá těla na širé moře! Nemyslel ani na to, že ho mohl potkat tentýž osud, kdyby ho šťastnou náhodou nezdržela strážní služba na majáku. Myslel jen na své druhy, který pozbyl.
"Chudák Moriz, chudák Felipe," řekl sám k sobě; "spěchali s důvěrou nabídnout své služby oněm lotrům a ti se jim odvděčili ranami z revolveru! Už je neuvidím již se nikdy neshledají se svou vlastí, se svými rodinami! A Morizova žena která očekává návrat svého muže do dvou měsíců až ta se dozví o jeho smrti! "
Vasquez byl z těch myšlenek plně zdrcený. Choval ve svém srdci k oběma strážcům upřímnou náklonnost Znal je již léta! Na jeho radu žádali o místo na majáku a nyní tu zbyl sám, sám jediný!
Ale odkud, proboha, se vzal ten škuner a jakou to měl lupičskou posádku na palubě? Pod jakou vlajkou plula a co chtěla v Elgorské zátoce? Pročpak ti lidé, sotva vystoupili na břeh, neměli nic lepšího na práci než zhasnout svítilnu majáku? Chtěli zabránit, aby je jiná loď následovala do zátoky?
Takové otázky se vtíraly do Vasquezovy mysli, ale ten na ně neměl odpověď. Na nebezpečí, které mu hrozilo, ani nepomyslel. Zlosyni přece museli okamžitě poznat, že příbytek stráže byl zařízený pro tři strážce, nikoliv pro dva Dají-li se do hledání třetího? Nepodaří-li se jim ho dopadnout?
Z místa na břehu zátoky, kam se uchýlil, asi dvě stě kroků od zálivu, viděl Vasquez kmitat se světlo; chvíli na palubě, chvíli u ohrady majáku nebo v oknech příbytku. Slyšel tyto lidi na sebe hlasitě volat v jeho vlastním mateřském jazyku.
Byli to jeho krajané nebo Chilané, Peruánci, Bolivijci, Mexikánci, kteří všichni mluví španělsky, nebo sami Brazilci?
Asi v deset hodin světla zhasla a od té doby nic nerušilo noční ticho.
Na místě, kde byl nyní, nemohl Vasquez zůstat. Ráno by ho tam našli. Od těchto zlosynů nemohl čekat nic dobrého. Nejjistější bylo dostat se jim z dohledu.

Ale kterým směrem se má dát? Do nitra ostrova, kde by bylo poměrně nebezpečněji? Nebo se má raději skrývat při vjezdu do zátoky a upozornit na sebe, jestliže by některá loď plula v dohledu ostrova? Ale ať se rozhodne tak nebo onak, jak by mohl vystačit s trochou zásob až do vystřídání mužstva určeného k obsluze majáku? To, co mohl donést z příbytku, rychle ubývalo. Nejpozději do osmačtyřiceti hodin by jistě neměl ze skromných zásob ani sousto. Čím je měl doplňovat? Kdyby s sebou mohl vzít aspoň udici! Nebo jak si měl opatřit oheň? Měl snad být odsouzen, aby se živil jen měkkýši a škeblemi?
Ale síla vůle zvítězila nad malomyslností. Bylo nutné rozhodnout se, dokud byl čas. Vasquez se rozhodl pro pobřeží mysu. Sv. Juana, kde chtěl přenocovat. Až se rozední, uváží co dál.
Odešel tedy z místa, odkud pozoroval škuner. Neozýval se z něho ani hovor, ani světlo již nesvítilo. Zlosyni se cítili v zátoce v bezpečí, že nepostavili na palubě ani stráže.
Vasquez se obrátil k severu a šel po břehu pod strmými skalami. Slyšel jen šplouchání moře a tu tam křik opozdilého ptáka, vracejícího se do svého hnízda.
Bylo už jedenáct hodin, když se Vasquez zastavil na konci mysu. Nenalezl tu útulek, jen úzký záhyb, v němž zůstal do prvního úsvitu.
Ještě než se slunce ukázalo na obzoru, sestoupil Vasquez k samému břehu moře a rozhlížel se, jestli se někdo neblíží buď od majáku, nebo z druhé strany, od mysu sv. Juana.
Ale po obou stranách byl břeh pustý. Ani člun neviděl, ačkoliv teď posádka škuneru měla po ruce čluny dva, člun lodi Maule a šalupu určenou pro potřebu strážců.
Rovněž na širém moři nebylo po lodi ani památky.
Přišlo mu na mysl, jak nebezpečná bude nyní zase plavba v okolí Státního ostrova, když světlo majáku bylo zhasnuté! Lodím blížícím se ze širého moře, bude nyní maják spíš na škodu než na prospěch. Spoléhající se na světlo v Elgorské zátoce, poplují bezstarostně na západ a ocitnou se snadno v nebezpečí, že budou vrženy na zhoubný břeh mezi mysem sv. Juana a výběžkem Several.
"Zhasli jej, lotři," pravil Vasquez hlasitě sám k sobě, "a poněvadž je v jejich zájmu, aby nesvítil, nebudou je rozsvěcet."
Tato okolnost byla opravdu velmi vážná, neboť zhaslé světlo mohlo snadno přivodit nová neštěstí, z nichž by zločinci jistě nezapomněli těžit. Teď neměli již ani zapotřebí lákat lodě ohni zapálenými na pobřeží, protože lodě nyní přijížděly samy v důvěře, že se jim za mysem objeví světlo majáku.
Vasquez seděl na sklaním balvanu a přemýšlel ještě jednou o všem co se včera událo. Díval se do moř, neunáší-li proud někde jeho nešťastné druhy.. Ne, odliv jistě již vykonal své dílo, kdo ví, kde nyní leželi ubozí na mořském dně!
A náhle jako přízrak mu na mysli vyvstala zase všechna trudná skutečnost jeho postavení. Co mohl dělat? Nic nic, nanejvýš čekat, až se Santa Fe vrátí. Ale od jejího příjezdu ho dělily ještě dva dlouhé měsíce. I když připustil, že nebude dopaden, jak si měl opatřit potravu, aby vystačila na tak dlouhou dobu? Útulek si troufal najít v některé jeskyni rozeklaných skal. Ještě štěstí, že jeho pobyt na ostrově spadal do mírného ročního období. Kdyby to bylo v zimě, za tuhých mrazů, kdy rtuť teploměru klesala až k třicátému, čtyřicátému stupni pod nulou, jistě by dříve zemřel zimou než hladem.
Vasquez se rozhodl vyhledat si především vhodné útočiště. Neboť prozradil-li příbytek, že obsluha majáku byla svěřena třem strážcům, nebylo pochyb, že s budou chtít co stůj zmocnit třetího muže, který jim unikl a že prohledají zhruba celé okolí mysu sv. Juana.
Vasquezovi přálo štěstí. Nedaleko rohu, který tvořila skála s pobřežím, mysu sv. Juana, se mu podařilo objevit jeskyni s úzkým vchodem asi deset stop hlubokou a pět až šest stop širokou. Její povrch pokrýval jemný písek, nedostupný i nejvyššímu příboji vln a dobře chráněnou i proti větru vanoucímu od moře. Vasquez se do jeskyně protáhl a uložil tam několik věcí, které mohl s sebou vzít z příbytku a trochu potravy, která mu zbývala. Také o sladkou pitnou vodu měl postaráno, protože zrovna pod skálou se vinul drobný potůček dolů k zátoce, pocházející ze sněhové oblevy.
Vasquez utišil hlas sucharem a kouskem masa. Když skloněn vyšel z jeskyně, aby uhasil i žízeň, větřík mu k uchu donesl podezřelý šramot, nedaleko odtud. Zastavil se a napjatě poslouchal.
"To jsou oni," zašeptal Vasquez, přikrčil se za skalní stěnu, aby nemohl být zpozorován, a díval se směrem k zátoce.
Člun, v němž seděli čtyři muži, se blížil k němu, unášen proudem. Dva veslovali vpředu, druzí dva, z nichž jeden řídil kormidlo, seděli vzadu.
Byl to člun škuneru, nikoliv šalupa majáku.
"Co tu chtějí?" tázal se Vasquez sám sebe. "Pátrají snad po mně? " Podle způsobu, jakým člun zátokou plul, poznal zkušený námořník, že zlosynům není neznámá a že včera jistě nepřistáli u břehu Státního ostrova poprvé. Jistě sem tedy nepřijeli, aby prohledali břeh zátoky. A nejdou-li ho hledat, co pak mohlo být cílem jejich plavby? "
Vasquez si prohlížel všechny muže. Ten, který loď řídil, nejstarší ze všech, byl patrně vůdce, kapitán škuneru. Jaké jsou národnosti, nemohl určitě říci, ale soudě podle vzezření, hádal, že patří asi k jihoamerickému španělskému pokolení.
Člun plující podél severního břehu, byl již při samém vjezdu do zátoky, jen asi sto kroků od skalního záhybu, za kterým se skrýval Vasquez. Jediný živý strážce majáku z nich nespouštěl oči.
Na znamení dané velitelem, přestali muži sedící vpředu ve člunu veslovat. Rozjetá loďka, řízená již jen kormidelníkem, přistála u břehu.
Jeden z veslařů vyhodil kotvu na písek a všichni čtyři hned potom vystoupili ze člunu.
Byli tak blízko, že Vasquez mohl slyšet obsah jejich rozhovoru.
"Je to opravdu zde?" zeptal se jeden z nich.
"Copak ji nepoznáváš, naši jeskyni? Tamhle, asi dvacet kroků před ohybem skály."
"A to je výborné, že ji ti chlapíci z majáku neobjevili!"
"Ani nikdo z těch, kteří pracovali na jeho stavbě!"

"Byli zaměstnáni jinde. Ze zátoky je sem kousek cesty."
"A pak vchod je tak důkladně zahrazen, že bylo těžké ho spatřit."
"Pojďme!" přerušil je velitel.
A provázen dvěma druhy se vydal pobřežím, na těch místech širokým sotva sto kroků, šikmo k úpatí skalního útesu. Vasquez sledoval ze své skrýše každý jejich pohyb a napínal sluch, aby mu neuniklo jediné slovo. Písek, promísený prázdnými lasturami, jim chrastil pod nohama. Praskot však brzy přestal a Vasquez viděl jen muže, předcházejícího kolem člunu.
"Mají zde skrýš," řekl si.
Z obsahu zaslechnutých slov nad všechny pochybnosti poznal, že tlupa lupičů, které loď včera přivezla, sídlila na Státním ostrově již před započetím práci. Je zde jejich jeskyně, do níž přinášejí výtěžek svého lupu? A chtějí jej snad nyní převézt na škuner?
Co tak rozvažoval, kmitla mu hlavou myšlenka, nemají-li zde uschovanou i potravu, kterou by mohl použít. Jako paprsek slunce ozářila tato naděje jeho stísněné nitro. Jakmile člun odpluje, vystoupí ze své skrýše, vyhledá otvor jeskyně, vnikne do ní a zmocní se tolika zásob, kolik by mu stačilo do příjezdu očekávané lodi!
Kdyby si tak mohl zajistit živobytí na několik týdnů, pak by neměl jiné přání, než znemožnit těmto lotrům odplutí z ostrova.
"Ach, kéž by tu zůstali, než se Santa Fe vrátí, aby je kapitán Lafayete mohl potrestat, jak si zaslouží! Vzdychl si. Uskuteční se mu tato touha? Když všechno dobře uvážil, dospěl k závěru, že škuner vplul do Elgorské zátoky na dva, tři dny. Až naloží kořist nastřádanou v jeskyni, jistě Státní ostrov opustí, aby se k němu již nikdy nevrátili.
V té věci se mělo Vasquezovi brzy dostat poučení.
Všichni tři muži, kteří v jeskyni pobyli asi hodinu, z ní vyšli a pak se procházeli na břehu. Z dutiny, v níž se skrýval, mohl slyšet jejich hlasitý hovor. Lapal dychtivě každé slovo, aby se podle toho mohl zařídit.
"Ne, neobrali nás o nic, ti dobří lidé! Je tam všechno netknuté."
"To se bude Maule prohýbat, až na ni naložíme vše, co nám patří."
"A všechny zásoby potravin, které nám na dlouhé cesty pomohou z nesnází. Hravě s nimi vystačíme."
"Říkám, s jídlem a pitím, které jsme našli na Maule bychom se sotva dostali k australským ostrovům."
"Hlupáci! Za necelých patnáct měsíců nedovedli ani vyslídit naše poklady, ani nás vypátrat při mysu sv. Bartolomea!"
"Budiž jim za to čest a chvála. Neboť sotva by stálo za námahu lákat sem lodi na skaliska, kdyby zisk z toho měl připadnout těm hlupákům."
Když Vasquez slyšel slova, kterým se lotři hlasitě smáli, měl sto chutí vhrnout se na ně s revolverem v ruce a rozbít jim všem třem lebky. Ovládl se však. Bylo rozumnější nepřeslechnout žádné slovo z jejich hovoru. Dozvídal se, jaké ohavné řemeslo provozovali ti zlosyni v této končině ostrova, a vůbec ho nepřekvapilo, co právě slyšel o majáku.
"Teď ať si jen kapitáni přijdou hledat slavný "maják na konci světa" Uvidí zrovna tolik, co by viděli slepci."
"A jako slepci se pohrnou k ostrovu,kde se jim jejich lodě roztříští na kusy."
"Doufám, že do odjezdu naší Maule se ještě jedna nebo dvě lodě rozbijí o skaliska mysu sv. Juana. Když už nám ji ďábel poslal, naplníme si ji po vrch."
"Umí ale ďábel provést svoje dílo, když chce! Takovou výbornou loď nám zažene k zátoce sv. Bartolomea, a nikdo na ní, ani kapitán, ani lodníci. Ostatně byli bychom s nimi zkrátka zatočili."
Vasquez z hovoru poznal, za jakých okolností škuner, nazvaný Maule, padl do rukou této tlupy na západním konci ostrova usazené a jakým způsobem přicházely nazmar lodě se vším svým nákladem na zdejších skaliscích. Byly vábeny klamnými ohni lupičů.
"Co zamýšlíš nyní, Kongre?" zeptal se jeden ze tří mužů.
"Vrátíme se na Maule, Carcante," odpověděl Kongre, kterého Vasquez správně pokládal za vůdce lupičů.
"Copak nehodláš vyprázdnit jeskyni?"
"Dokud nebude Maule spravena, ne. Zbytečně by nám to tam překáželo. Oprava se jistě protáhne na několik týdnů "
"Pak," řekl Carcante, "aspoň sneseme do člunu některé nástroje."
"To ano, a třeba sem ještě jednou zajedeme, když je neodvezeme najednou. Aby Vargaz nenaříkal, že ke své práci nemá, co potřebuje."
"Nuže, neztrácejme čas," ujal se slova zase Carcante. "Moře začne brzo stoupat, využijme toho."
"Ovšem, až bude loď opravená, odvezeme pak na palubu všechno, co tu máme. Že by nám to zde někdo ukradl, se nemusíme obávat."
"Nezapomínej, Kongre, že na majáku byli tři strážci a že jeden nám unikl."
To mne neznepokojuje, Carcante. Za několik dní zemře hlady, ledaže by se chtěl živit mechem a škeblemi Ostatně otvor jeskyně zase dobře zakryjeme."
"Je mrzuté, že se musíme zdržovat spravováním trhliny. Zítra již mohla být Maule na širém moři I když není vyloučeno, že nám tu bez našeho přičinění ještě něco spadne do klína. O co pak přijde loď, o to my zbohatneme!"
Kongre a jeho společníci se vrátili do jeskyně a vynesli z ní nástroj, plaňky a kusy dřeva k správě porouchaného žebroví. Pak opatrně vchod do jeskyně zakryli, sestoupili ke člunu a usadili se v něm ve chvíli, kdy se vlny začínajícího přílivu rozlily po zátoce.
Bárka odrazila od břehu a hnaná vesly za chvíli zmizela za pobřežním ostrohem.
Když se již nemusel obávat, že by mohl být zpozorován, sstoupil Vasquez na pobřežní písčinu. Věděl nyní vše, co vědět chtěl. Zvlášť důležité bylo pro něho dvě věci; první, že si bude moci opatřit potraviny, které vystačí na několik týdnů, druhá, že škuner je poškozený a že jeho oprava bude vyžadovat nejméně čtrnáct dní času, možná i víc. Bohužel ne tolik, aby byla ještě v zátoce, až se objeví očekávaná loď z Buenos Aires.

Zdržet její odjezd i potom, až bude opravená a připravená k vyplutí na širé moře, jak by na to mohl Vasquez pomýšlet? Ach ano, kdyby se některá loď chtěla na malou vzdálenost přiblížit k mysu sv. Juana, aby jí mohl dát znamení nebo popřípadě se vrhnout do moře a doplavat až k ní Jakmile by byl na palubě a mohl informovat kapitána o tom, co se tu stalo, nepochyboval, že by kapitán, měl-li by dost početné mužstvo, neváhal ani na okamžik pustit se do Elgorské zátoky a zmocnit se škuneru A i kdyby se zlosynům podařilo uprchnout do nitra ostrova, nemohli by z něho a, až by se Santa Fe vrátila, kapitán Lafayete by jistě nepřestal dříve, dokud by je neměl do posledního ve svých rukou! Ale objeví se očekávaná loď ve vodách mysu sv. Juana? A objeví-li se, zda zahlédne znamení opuštěného Vasqueze? Nepracovala zde fantazie a přání za skutečnost?
O sebe Vasquez obavy neměl. Ačkoliv Kongre věděl o existenci třetího strážce na ostrově, Vasquez si troufal mu uniknout. Pro tu chvíli vzbuzovala jeho největší zájem otázka, bude-li si moci zajistit dost potravy do příjezdu očekávané lodi. Aby si udělal v této otázce jasno zamířil k lupičské jeskyni

Kapitola VIII. - Maule v opravě

Opravit poškozený škuner, připravit jej na dlouhou plavbu Tichým oceánem, naložit do něho všechen náklad uložený v jeskyni a dostat se co nejdříve na širé moře, to byl úkol, který chtěli Kongre a jeho společníci v nejbližších dnech řešit.
Opravy na lodní kostře Maule vyžadovaly mnoho práce. Ale tesař Vargaz se ve svém řemesle vyznal. Měl dost nástrojů, potřebného materiálu a nepochyboval, že práce bude mít příznivý průběh i konec.
Především bylo nutné odstranit všechnu zátěž z lodi, aby Maule mohla být vytažena na břeh a položena na bok, neboť opravu bylo třeba udělat zvenčí, vyměnit nové žebroví a nové plaňky.
Bylo možné, že práce bude vyžadovat hodně času; ale toho měl Kongre dost, počítal-li, že příznivá roční doba potrvá ještě nejméně celé dva měsíce. Než dojde na vystřídání stráže, bude již dávno vědět, na čem je.
Byl teprve konec prosince a Santa Fe se měla vrátit do Elgorské zátoky až počátkem března. Že stráž má být vystřídána až po třech měsících, a jiné důležité zprávy, na kterých mu dost záleželo, se Kongre dozvěděl z knihy majáku, nalezené v příbytku strážců.
Z knihy se dozvěděl i jména strážců Morize, Felipa a Vasqueze. Ostatně již zařízení příbytku zřejmě prozrazovalo, že byl upraven pro tři. Jeden ze strážců unikl osudu dvou svých přátel. Kam se asi poděl? Kongre, jak již víme, si s tím moc hlavu nelámal. Uprchlík bez prostředků, sám, nemohl dlouho vzdorovat bídě a hladu.
Bylo-li na opravu škuneru dost času, nebylo vyloučeno, že práce na opravě může být zdržena nenadálými překážkami. Skutečně ji bylo třeba přerušit hned v samém počátku.
Loupežná tlupa byla téměř hotová s vyložením škuneru, který chtěl Kongre už druhý den položit na bok, když v noci ze třetího na čtvrtého ledna udeřila náhlá změna počasí.
Na jižním obzoru se nakupily černé mraky. Teploměr vystoupil až na šestnáct stupňů tepla, tlakoměr ukazoval, že se schyluje k bouři. Na nočním nebi se již křižovaly četné blesky a ze všech stran se ozývalo dunění hromu. Rozpoutal se neobyčejně prudký vítr a prudce hnal vysoko vzedmuté vlny přes skaliska a rozbíjel je o útesy břehu. Bylo opravdu štěstí, že Maule kotvila v Elgorské zátoce, kde byla chráněná před jihovýchodním větrem. Za takového nečasu i loď s velkým ponorem, ať plachetnice, ať parník, nebyla jistá, že nebude vržena na skály ostrova. O co hůř by se vedlo lodi tak chatrného typu, jako byla Maule.
Vichřice byla tak prudká a širé moře tak rozbouřené, že se i do chráněné zátoky valily ohromné vlny. Když příliv dostoupil své největší výše, sahala voda až k úpatí pahrbku, na kterém stál maják, kdežto břeh před jeho ohradou byl celý pod vodou. Až k příbytku strážců stříkaly vlny, které rozprášené vichrem, drobně mžily ještě na půl mořské míle, u bukového lesíka.
Všechno úsilí bylo nyní třeba soustředit na to, aby Maule zůstala na svém místě. Protože kotva několikrát povolila a Maule se octla ve vážném nebezpečí, že bude vržena na skaliska, zachytili a upevnili ji ještě druhou, vidlicovou kotvou. Přesto byla dvakrát velmi blízko úplnému ztroskotání.
Mimo stráž, mající na Maule hlídku ve dne v noci, bydlelo mužstvo v bočních staveních majáku, kde se neměli čeho obávat. Z kabin a stanovišť posádky sem byla přenesena lůžka pro patnáct mužů, a ještě dost místa zbylo. Za celý svůj pobyt na Státním ostrově nebydleli lupiči tak pohodlně.
Také o zásoby nebyla nouze. Jen to co bylo ve sklepě u majáku, by úplně stačilo i dvojnásobnému množství. V krajním případě mohlo být sáhnuto k záloze v jeskyni. Po té stránce byl tedy škuner velmi dobře připraven na svoji dlouhou plavbu Tichým oceánem.
Bouřlivé počasí potrvalo až do noci z dvanáctého na třináctý leden. Celý týden byl ztracený, protože za tak vzbouřeného moře nebylo možné pracovat. Vlastně práce jen přibylo, protože Kongre uznal za vhodné naložit část přítěže znovu na loď, která se houpala na vlnách jako skořápka. Hodně námahy dalo už to, aby loď nebyla poškozená kameny na dně, o které by se rozbila stejně jako o skaliska při vjezdu do zátoky.
Té noci se změnil vítr a náhle se otočil k jihozápadu. Vál dosud prudce, ale čeřil nyní vlny po straně mysu sv. Bartolomea. Kdyby Maule zůstala v malé zátoce tohoto mysu, byla by jistě vzala za své.
V tomto týdnu vichrů a bouří se na dohled Státního ostrova přiblížila loď. Bylo to v dne, kdy nepotřebovala službu majáku a kdy si nemohla všimnout, že maják mezi slunce západem a východem není rozsvěcován. Bylo to ve dne, kdy nepotřebovala službu majáku a kdy si nemohla všimnout, že maják mezi slunce západem a východem není rozsvěcován. Přijížděla od severovýchodu a mířila, používajíc jen některých plachet, do le Maireovy úžiny. Vlála na ní francouzská vlajka.
Plula ostatně na tři míle od pevniny, a jen dalekohledem bylo možné rozeznat její národnost. Dával-li jí tedy Vasquez z

mysu sv. Juana znamení, nemohla jí být spatřena, a také nebyla, neboť francouzský kapitán by nikdy neváhal spustit člun na vodu, aby zachránil trosečníka.
Třináctého ráno byla zátěž starého železa zase vyházena na břeh na místo, kde nebyla ohrožena mořem, a teprve nyní byl spodek lodi prohlédnut důkladněji, než se to mohlo stát u mysu sv. Bartolomea. Tesař určil poškození za vážnější než za jaké je původně pokládal. Cestou do Elgorské zátoky si škuner patrně ublížil zápasem s rozbouřenými vlnami. Viděli jsme již, že tímto kymácením dostal trhlinu na zádi a tak jak byl, se vůbec nemohl odvážit z Elgorské zátoky. Nezbývalo než jej vytáhnout na souš a nahradit poškozené části novými asi na délce šesti stop.
Tesař Vargaz neměl obavy, že by s pomocí svých druhů opravy neprovedl, zvláště když v jeskyni měl dostatek nejrozmanitějších předmětů porůznu sebraných, kterých mohl použít. Štěstí bylo, že nárazem neutrpěla výstroj lodi, stěžňoví a plachtoví.
Především tedy bylo třeba vytáhnout škuner na písek a položit jej na pravý bok. Protože neměli potřebné přístroje, mohli to provést jen za přílivu. A tak se zase zdrželi, protože museli čekat dva dny na velký příliv, dostavující se s úplňkem, který by jim umožnil vytáhnout loď tak vysoko, aby zůstala na suchu do nejbližšího velkého přílivu, to znamená, do nového úplňku.
Kongre a Carcante využili tohoto čekání k návštěvě jeskyně a tentokrát se tam chystali na šalupě majáku, která byla větší než člun škuneru Maule. Chtěli totiž kromě potřebných nástrojů naložit také zlaté a stříbrné předmět, klenoty, vůbec cennější část pokladu a uschovat ji ve skladištích kolem majáku.
Ráno čtrnáctého ledna odrazili od břehu. Byl již dvě hodiny odliv, který byl pro jejich plavbu příznivý stejně jako příliv, s nímž se chtěli odpoledne vrátit.
Počasí bylo pěkné. Sluneční paprsky proskakovaly mezi mraky, které od jihu přiháněl lehký vánek.
Jako každý den, tak i tentokrát než odrazili, nezapomněl Carcante vystoupit na balkon majáku a rozhlédnout se po obzoru. Ale moře bylo prázdné. Nikde nebyla žádná loď, dokonce ani některá z bárek Pešerů, kteří se někdy odvažují až k východní straně ostrovů Nového roku.
Také na ostrově, pokud zrak mohl dohlédnout, bylo pusto a prázdno.
Zatímco šalupa plula po proudu, Kongre pozorně prohlížel oba břehy zátoky. Kde je asi třetí strážce, kterému se podařilo uniknout záhubě, napadlo ho. Ačkoliv si pro něho mnoho starostí nedělal, přece by se ho byl rád zbavil a chtěl to také při první vhodné příležitosti udělat.
Na břehu bylo ticho, rušené jenom máváním křídel a pokřikem ptáků hnízdících ve skalách.
Podporován nejen odlivem, ale i větrem, dorazila šalupa asi v jedenáct hodin k jeskyni.
Zamířili k ní jen Kongre a Carcante, kdežto druzí dva muži zůstali u šalupy.
Věci v jeskyni, v níž se zdrželi přes půl hodiny, našli všechny tak, jak je předtím opustili. Tak si to aspoň mysleli, nebo´t v nepořádku a směsi rozházených předmětů bylo i se světlem v ruce těžké zjišťovat, jestli některá maličkost schází.
Dvě pečlivě uzavřené bedničky s drahokamy a velikým množstvím zlata, pocházející ze ztroskotaného anglického trojstěžníku, byly nejcennějším ze všeho, co Kongre a Carcante z jeskyně na šalupu odnesli. Chystali se odplout, když Kongre navrhl, aby došli až k mysu sv. Juana, odkud bylo možné prohlédnout pobřeží v jižním a severním směru. Vylezli tedy s Carcantem na skálu, ve které byla jeskyně, a sestoupili odtud až na konec mysu.
Z tohoto místa viděli po pravé straně pobřeží, táhnoucí se po délce asi dvou mil směrem k le Maireově úžině, na druhé straně pak mořský břeh až k mysu Several.
"Nikdo tu není," pravil Carcante.
"Ne, nikdo!" odpověděl Kongre.
Oba se pak vrátili k šalupě a když se příliv začal vracet, pustili se po proudu domů. Za tři hodiny již zase v Elgorské zátoce.
Po dvou dnech, tedy šestnáctého ledna, Kongre a jeho kumpáni přistoupili zrána k tomu, aby Maule vytáhli na mělčinu. V jedenáct hodin měl být stav vody nejvyšší a proto na tu chvíli připravili všechno, co bylo třeba. Kotevní lano, vynesené na břeh, mělo přitahovat loď, jakmile by to výška vody dovolila.
Výkon sám nebyl ani namáhavý ani odvážný, protože největší kus práce vykonal sám příliv.
Jakmile dostoupil svého maxima, chopilo se mužstvo lana a přitáhlo Maule co nejdále břeh.
Pak nemělo již nic důležitějšího na práci, než čekat na odliv. Asi za hodinu se začala z vody vynořovat skaliska a spodek lodi kles na písčinu. Ve tři hodiny Maule ležela na pravém zadním boku a byla už úplně suchá.
Teprve teď se mohli pustit do práce. Jenže každý den museli na několik hodin přestat, protože Maule, kterou nebylo možné přitáhnout až k samé patě skalního břehu, se ocitala vždy s každým novým přílivem pod vodou. Na druhé straně však, protože výška přílivu denně ubývala, ubýval postupně i čas, ve kterém bylo třeba práci zastavovat, až konečně celých čtrnáct dní se mohlo pracovat bez přestávky.
Tesař se tedy dal do díla. Od Pešerů si mnoho nesliboval, zato si byl však jistý, že mu ostatní z tlupy, Kongrea a Carcantea nevyjímaje, budou vydatně pomáhat.
Poškozenou část vnějšího obložení bylo snadné odstranit, jakmile bylo odtrženo měděné pobití. Neboť tím byl uvolněn bezprostřední přístup k žebroví a části kostry, která měla být vyměněna. Dříví dovezené z jeskyně, rovné i ohnuté do oblouku, docela stačilo, takže nebylo třeba kácet strom v bukovém lesem, osekávat jej a rozřezávat, čímž bylo ušetřeno hodně času.
Ve čtrnácti dnech, kdy bylo pořád pěkné počasí, udělali Vargaz a jeho pomocníci notný kus práce. Největší problém měli s odstraňováním vnitřních poškozených části lodní kostry a s jejich nahrazováním. Tyto různé kusy byly začepeny do mědi a spojeny kolíky. Ze solidní práce bylo zřejmé, že Maule vyšla z jedné z nejlepších valparaíských loděnic. Oprava této části stála Vargaze mnoho sil a bez tesařských nástrojů uschovaných v jeskyni by ji nikdy neprovedl.

Šlo ještě o to, aby byl dokončen i vnější deskový obklad, než se zase s novým měsícem vrátí nejvyšší příliv. Do té doby bylo možné skoro celý na něm pracovat jak uvnitř, tak i venku.
Z opatrnosti dal Kongre, strhávaje měděné pobití, jen pokud to bylo třeba prohlédnout všechny spáry nad ponorem lodi a obnovit jejich výplň dehtem a koudelí, nalezenou také mezi předměty vyvrženými na břeh.
Tak nepřetržitě pokračovali v práci až do konce ledna. Počasí jim dosud přálo. Tu a tam, ne-li na několik dní, přece aspoň na několik hodin sprchlo a mnohdy velmi vydatně, celkem však deště nikdy netrvaly dlouho.
V této době byly oznámeny dvě lodi plující ve vodách Státního ostrova.
První byla anglický parník, připlouvající z Tichého oceánu. Proplul le Maireovou úžinou a pak se dal severovýchod od mysu sv. Juana plul rovněž za bílého dne. Objevil se po východu slunce, zmizel před jeho západem z dohledu ostrova a proto ani tento kapitán se nemohl všimnout, že maják na konci světa je vyhaslý.
Druhá loď byla veliký trojstěžník, jehož národnost nebylo možné poznat. Stmívalo se, když se objevil nad mysem sv. Juana, aby plul kolem východního ostrova až k mysu Several. Carcante, stojící na stráži, viděl jen zelené světlo na pravém boku zádi. Byl-li však kapitán a posádka plachetnice již několik měsíců na cestě, nemohli vědět, že stavba majáku je tou dobou již dokončena.
Trojstěžník plul dost blízko při břehu, aby jeho mužstvo mohlo spatřit případné znamení, třeba oheň, rozdělaný na konci mysu. Zkusil Vasquez na sebe upozornit? Jestli ano, pak pokus neměl úspěch. Neboť za východu slunce již loď zmizela v jižních vodách.
A ještě několik plachetnic a parníků se mihlo na obzoru. Pluly nejspíš k Falklandským ostrovům. Nezdálo se však, že by věděly o Státním ostrově.
Posledního ledna, v době nejvyššího přílivu souvisejícího s úplňkem, nastala nová změna počasí. Rozfoukal se východní vítr, který hnal vlny přímo do Elgorské zátoky.
Naštěstí byly opravy, když ne všechny, tak aspoň nejdůležitější, už skončené. Poškozené části na lodní kostře již byly vyměněné a obložené, takže se nemuseli obávat, že by voda vnikla dovnitř lodního spodku.
To bylo velmi důležité, protože ve čtyřiadvaceti hodinách, když za nejvyššího přílivu moře vystoupilo k lodnímu trupu, se škuner zvedl bez cizí pomoci; ale její záď zůstala ještě neuvolněná v písku.
Tato okolnost zmírnila vážnost jejího položení. I když se hodně kymácela z boku na bok, nehrozilo jí bezprostřední nebezpečí, že bude vržena na skalní útes zátoky.
Bylo však třeba neustále velké opatrnosti, aby se loď vyhnula novým poškozením a aby Kongre a jeho společníci nebyli ve svém odjezdu ještě déle zdrženi.
Od druhého února však moře zase začalo ubývat a Maule znovu nehybně uvázla v písku. Tím byla umožněna i ucpávka výše položených míst v lodním trupu, a až do západu slunce bylo slyšet klepot pístu, vtlačujícího koudel do spár.
Aby se nezdrželi také nakládáním lupu, dojížděla šalupa častěji k jeskyni, řízená muži, které Vargaz nezaměstnal. Doprovázel je tam buď Kongre nebo Carcante.
A pokaždé se vracela s částí předmětů uschovaných v jeskyni, které měly být umístěné v podpalubí škuneru. Prozatím dávali tyto věci do skladišť majáku. Takovým způsobem mohlo nakládání probíhat pravidelněji a snáz, než kdyby Maule sama dojela k jeskyni při vjezdu do zátoky, kde mohla být při své práci rušena počasím. Neboť ne pobřeží podél mysu sv. Juana nebylo kromě malého zálivu pod majákem žádné chráněné místo.
Už za několik dní měly být opravy skončeny a Maule být zase připravena k plavbě po širém moři. Pak mohlo být s nakládáním neprodleně započato.
Skutečně - dvanáctého února zbývající spáry na palubě a v lodním spodku dostaly poslední ucpávku. Několik sudy barvy, nalezených ve vraku ztroskotané lodi, jim umožnilo Maule na vnějších stranách i natřít. Kongre využil této příležitosti a změnil jméno škuneru; nazval ji na památku svého druha v zločinu a svého "vrchního kormidelníka" Carcante. Také lodní výstroj nezapomněl podrobit důkladné prohlídce a dal provést některé opravy na plachtách, celkem nepatrné, protože byly nové, když loď opouštěla přístav Valparaíso.
Tak Maule již dvanáctého mohla být dopravena na místo svého zakotvení a hned mohlo být přistoupeno k nakládání, kdyby ke Kongreově nemalé mrzutosti a také jeho kumpánů, hořících jži nedočkavostí, aby mohli opustit Státní ostrov, nebylo bývalo nutno čekat na nejbližší příliv dostavujíc se s úplňkem, aby loď mohla být spuštěna na vodu.
Stalo se to až za dva dny. Čtrnáctého se nadzvedl kýl ze svého pískového ložiska a loď bez potíží sklouzla na hladinu. Zbývalo již jen na ni umístit připravený náklad.
Nepočítáme-li s nepředvídanými překážkami, mohla Carcante v několika dnech vytáhnout kotvy, opustit Elgorskou zátoku, proplout le Maireovou úžinou a pak s plnými plachtami vyplout jihozápadním směrem do Tichého oceánu.

IX. Kapitola - Vasquez

Od těch dob, co Maule kotvila v Elgorské zátoce, žil Vasquez na pobřeží mysu sv. Juana, od něhož se nechtěl vzdálit. Zdržovala ho tam naděje, až některá loď popluje do zátoky, že by se jí mohl dovolat.
Ta by mu jistě neodepřela pomoc a Vasquez by se jí hned odvděčil upozorněním kapitána, do jak velkého nebezpečí se vydává, pluje-li směrem k majáku, upozorněním, že se ho zmocnila tlupa zlosynů, a nebude-li mít kapitán dost mužstva, aby zlosyny zdolal nebo zahnal dovnitř ostrova, nebude ještě pozdě, aby se obrátil a vyplul zase na širé moře.
Vasquez se ve své samotě těšíval podobnými myšlenkami, ale bylo málo pravděpodobné, že by se někdy splnily. Co by hledala loď v této zátoce, námořníkům tak málo známé?
Nejlepší by bylo, kdyby loď měla za cíl své cesty Falklandské ostrovy; stačilo by jen několik dní, aby byly anglické úřady informovány o událostech, kterých jevištěm je Státní ostrov. Pak by válečná loď nedokladně vyplula do Elgorské zátoky, dorazila by tam dřív, než by Maule mohla odplout, a Kongre se svými společníky by neunikl

zaslouženému trestu a maják by zase mohl být uveden do činnosti.
"Bude snad třeba vyčkat na návrat Santa Fe, aby se to uskutečnilo? " tázával se sám sebe. "Dva měsíce! Do té doby již bude Maule daleko odtud a zmizí beze stopy u některých ostrovů, tak četných v Tichém oceánu!"
Jak vidíme, statečný Vasquez, na sebe zapomínaje, vzpomínal stále ještě na své přátele, trápil se pomyšlením, že jejich vrahové, jakmile odplují od Státního ostrova, vyváznou beztrestně, i tím, že od dob, co maják na konci světa nesvítí, je plavba v těchto vodách ohrožena vážným nebezpečím.
Po stránce hmotného zabezpečení - nebude-li jeho skrýš objevena - se mu hodně ulevilo, když prohlédl jeskyni pobřežních lupičů. Tato prostorná jeskyně vznikala hluboko do skály. Zde se tedy po léta ti lotři skrývali, zde ukládali svůj lup, zlato, stříbro, a vše, co cenného nasbírali za odlivu na pobřeží Zde tedy Kongre a jeho kumpáni prožili dlouhé měsíce, žijíce zpočátku ze zásob, které si přivezli, později z toho, co jim poskytly rozbité lodi, jejichž ztroskotání sami zavinili.
Z obavy, aby Kongre a jeho lidé něco nezpozorovali, si Vasquez nevzal z věcí nahromaděných v jeskyni nic, jen co naléhavě potřeboval: bedničku sucharů, bečku nakládaného masa, ohřívač, ve kterém si mohl rozdělat oheň, hrnek na vaření, sklenici, vlněnou přikrývku, košili a punčochy, aby se mohl převlékat, kápi z voskového plátna, dva revolvery s asi dvaceti náboji, křesadlo a hubku. Také přibral asi dvě libry tabáku pro svou dýmku. Ostatně, jak zaslechl, oprava škuneru měla trvat několik týdnů; bude tedy mít kdy svoje zásoby obnovit.
Protože však úzká jeskyně, kterou objevili, sousedila přímo s jeskyní lupičů, z opatrnosti, aby nebyl objevený, hledal si jiný útulek, vzdálenější a bezpečnější.
Věděl již o jiném, asi pět set kroků dál, z druhé strany mysu sv. Juana, v zadní stěně skály, u břehu na samém kraji úžiny. Mezi dvěma vysokými skalami, spočívajícími na pobřežním útesu, byla jeskyně, jejíž vchod nebylo vidět. Kdo se chtěl totiž dostat ke vchodu do jeskyně, musel se v pravém slova smyslu protáhnout skalní soutěskou, kterou uprostřed nakupených balvanů a skal bylo dost nesnadné spatřit. Za přílivu a příboje dosahovalo moře málem až k ní, nikdy však tak vysoko, aby mohlo zatopit tuto dutinu, jejíž drobounký písek nebyl promísen lasturami a nebyl vlhký ani pomáčený.
Stokrát bys mohl jít kolem ní a neměl bys o ní ani zdání. Vasquez ji objevil před několika dny čirou náhodou.
Sem si tedy odnesl věci, která vzal v jeskyni.
Stávalo se ostatně zřídka, že by Kongre, Carcante nebo někdo z jeho lidí přišel do této pobřežní končiny. Když to udělali tenkrát při své druhé návštěvě jeskyně, Vasquez je viděl stát na konci mysu sv. Juana. Sám přikrčený v soutěsce, nemohl být zpozorován a také nebyl.
Není třeba ani dodávat, že Vasquez, když vycházel z jeskyně, byl velmi opatrný. Nejraději volil večer, zvláště když chtěl vejít do jeskyně piratů. Kdykoliv obcházel roh skály při vjezdu do zátoky, vždycky se nejprve přesvědčil, jestli nejsou na břehu připevněny lanem člun nebo šalupa.
Jak pomalu, nevýslovně pomalu míjel čas v nezvyklý samotě! Bolestné vzpomínky se mu zas a zas vracely do duše. Vzpomínka na krveprolití, kterému nikl, vzpomínka Felipa, Morize, kteří padli pod ranami vrahů V těch chvílích se ho zmocňovala nepřekonatelná touha setkat se s náčelníkem této zločinné tlupy a vlastníma rukama na něm pomstit smrt svých kamarádů.
"Ne,ne! " říkával si, "dříve nebo později neujdou trestu! Bůh nedopustí, aby tito zločinci vyvázli bez trestu Zaplatí své zločiny životem "
Zapomínal, jak sám jeho život visí na nitce, pokud škuner kotví v Elgorské zátoce a často pronášel přání:
"Kéž by ti bídníci neodjeli! Kéž by tu byli ještě, než se Santa Fe vrátí, kéž jim neber zabrání, aby nemohli odplout! "
Splní se však toto přání? Chyběli ještě dobré tři týdny, než se očekávaná loď mohla objevit ve vodách Státního ostrova!
Ale že se tu lupiči zdržují tak dlouho, si Vasquez neuměl vysvětlit. Bylo snad poškození škuneru tak veliké, že nestačil měsíc ke jeho opravě? Není přece možné, že by Kongre nenahlédl do deníku ve strážníci a že by nevěděl, kdy se Santa Fe vrátí. Nebo že by nevěděl, co mu hrozí, kdyby se zde zdržel přes první dny měsíce března
Bylo šestnáctého února. Vasquez, trápený netrpělivostí a neklidem, si chtěl zajistit jistotu stůj co stůj. Odešel proto, jakmile slunce zašlo ke vjezdu do zátoky a vydal se odtud po severním břehu k majáku.
Ačkoliv byl velmi tmavý večer, vydával se přece v nebezpečí, že může být prozrazen, půjde-li někdo z tlupy naproti němu. Plížil se proto opatrně podél skalnatých útesů, snažil se prohlédnout tmou a zastavoval se jakmile zaslechl podezřelý šramot.
Do pozadí zátoky, kde maják stál, měl ještě tři míle. Šel stejnou cestou, kterou utíkal po zavraždění svých druhů, ale opačným směrem. Jako tehdy i dnes se mu podařilo nepozorovaně tudy projít.
Kolem deváté hodiny se Vasquez zastavil ve vzdálenosti dvou set kroků od ohrady majáku a spatřil odtud několik světel v oknech budov přistavěných k majáku. Zmocnila se ho zlost a bezděky zvedl ruku k hrozbě, když si vzpomněl, že tito lupiči zaujali nyní místo těch, které zabili, a místo jeho, s nímž by jistě naložili stejně, kdyby jim padl do rukou!
Z místa, na kterém Vasquez stál, nebylo vidět loď halící se do tmy. Musel postoupit asi ještě o sto kroků, nepomýšleje na nebezpečí, které s tím bylo spojené. Celá tlupa lupičů byla uvnitř v příbytku; co by kdo venku hledal, myslel si Vasquez.
Dokonce se odvážil ještě dál a přiblížil se až ke břehu, malé zátoky. Škuner, který byl předevčírem zdvižen přílivem z písku, tam nyní kotvil bez dozoru.
Ach, kdyby mohl, kdyby to záviselo jen na něm, jak rád by prorazil trup této lodi a potil ji!
Poškození tedy již bylo opraveno. Vasquez si však všiml, že škuner vy vynořuje dobré dvě stopy nad linii svého ponoru. To znamenalo, že dosud není zatížena ani přítěží, ani nákladem a že se proto její odjezd ještě o několik dní zdrží.
Ale to bude jistě poslední odklad a kdo ví, jestli Maule již za dvakrát v čtyřiadvaceti hodinách nezvedne kotvy, aby

obeplula mys sv. Juana a navždy zmizela z obzoru?!
Vasquez měl již jen málo potravin. Hned druhý den šel proto k jeskyni lupičů, aby obnovil své ztenčené zásoby.
Teprve se rozednívalo; ale poněvadž počítal, že šalupa asi dopoledne přijede k jeskyni, aby odvezla vše, co chtěli naložit na Maule, pospíchal, ale byl přitom velice opatrný.
Když zahnul za ohyb útesu, šalupu ještě neviděl; břeh byl prázdný Vasquez tedy vešel do jeskyně.
Bylo tam ještě mnoho věcí, které neměly velkou cenu a které Kongre sotva zamýšlel dopravit do podpalubí škuneru.
Vasquez prohledal všechno, ale suchary a maso už v jeskyni nenašel.
Všechny potraviny byly odvezeny! A Vasquzeovi stačily zásoby sotva na dva dny. To bylo ovšem mrzuté zklamání!
Neměl však čas, aby o tom přemýšlel. Z nedaleka se ozvalo šplouchání vesel; šalupa s Carcantem a dvě muži se blížila k jeskyni.
Vasquez se rychle přiblížil k otvoru jeskyně, vystrčil hlavu a rozhlížel se, co by měl udělat.
Ale šalupa již přistávala. Na útěk nebylo pomyšlení. Vasquez odstoupil od otvoru, skryl se v nejtmavějším koutě za hromadou plachet a bidel, o kterých se domníval, že asi zůstanou v jeskyni.
Byl odhodlán, když ho najdou, svůj život draze prodat. Chtěl použít revolver, který stále nosil za pasem. Ale jeden proti třem!
Do jeskyně vešli jen dva, Carcante a tesař Vargaz. Kongre s nimi nebyl.
Carcante šel první a svítil si na cestu svítilnou, Vargaz ho následoval. Přišli, aby z uložených věcí vybrali jen ty, které chtěli odvézt s sebou. Když hledali, co by se jim hodilo a přecházeli po jeskyni, dále si do hovoru.
"Ale už je načase, abychom se odtud vytratili," pravil tesař. "Máme dnes již sedmnáctého."
"Odjedeme co nevidět," odpověděl Carcante.
"Už zítra?"
"Myslím, že zítra. Jsme se vším hotovi."
"Dovolí-li to počasí," poznamenal Vargaz.
"Trochu se nám kaboní, pravda Ale doufám, že se zase vyjasní."
"Kdybychom tu byli zdrženi tak ještě osm nebo deset dní "
"Pak bychom se tu, chceš říci, mohli setkat s jejich vystřídaným mužstvem," doplnil ho Carcante a hrubě zaklel.
"Nemohu se opravdu již dočkat, abychom byli několik set mil odtud," zastoužil Carcanteův společník.
"Vždyť ti říkám, že zítra odplujeme," ujišťoval jej znovu Carcante. "Rád bych viděl vítr, který by nás tu mohl zdržet. Rohy by musel srazit z hlavy antilopy."
Vasquez tento hvoor poslouchal se zatajeným dechem. Nesměl se ani pohnout. Neboť Carcante a Vargaz, kteří se světlem v ruce chodili po jeskyni a stavěli stranou různé předměty, které si vybrali k odvezení, přistoupili několikrát ke koutu, kde byl Vasquez ukrytý, tak blízko, že mohl jen vztáhnou ruku, aby jim nasadil revolver na prsa.
Když pobyli v jeskyni asi půl hodiny, Carcante zavolal muže, který zůstal u šalupy. Zavolaný rychle přiběhl a pomohl oběma vynést přichystané věci z jeskyně.
Carcante se ještě naposledy rozhlédl po jeskyni.
"Škoda, že zde toho musíme tolik nechat," pravil Vargaz.
"Jaká pomoc!" odpověděl mu Carcante. "To by škuner musel mít aspoň tři sta tun!.. Ale co má trochu cenu, to si odvážíme a myslím, že i s tím uděláme slušný obchod."
Potom vyšli a škuner, plující po větru, brzy zmizel za ostrohem zátoky.
Také Vasquez, když se octil zase v bezpečí, vyšel z jeskyně a vrátil se do svého útulku.
Jeho situace nebyla skutečně záviděníhodná, protože jeho zásoby stačily nyní sotva na čtyřicet osm hodin. Ve spižírně majáku bylo potravin dost, ale že by je tam Kongre a jeho kumpáni chtěli nechat, tomu nevěřil. A do návratu očekávané lodi, i kdyby se nezdržela, chybělo pořád ještě čtrnáct dní. Jak chtěl do té doby vydržet?
Vasquez jistě nebyl z malomyslných. Ale jak mohla odvaha a energie jeho nedostatku prospět? Snad by mohl najít některé kořínky v bukovém lesíku nebo ulovit nějakou rybu v zátoce, ale k tomu bylo nevyhnutě třeba, aby Maule nadobro opustila Státní ostrov. Že má v úmyslu zítra odplout, věděl. Ale co kdyby ji nepříznivé okolností ještě několik dní zdržely? Pak mu nezbývala jiná volba, než buď padnout do rukou lupičů nebo zemřít v jeskyni mysu sv. Juana hladem.
Carcanteova naděje se nesplnila. Nebe se za dopoledne hrozivě zatáhlo, a husté, deštěm hrozící mraky se seskupily na východním obzoru. Také vítr, vanoucí od moře, rychle nabýval na intenzitě. Drobné vlny, které probíhaly mořskou hladinou, se prodlužovaly, rostly, pěnily se na svých hřebenech a s hukotem se tříštily o skály mysu.
S obavou pohlížel Vasquez na moře. Potrvá-li tento nečas, bylo jisté, že Maule nebude moci pomýšlet na odjezd.
Bohužel, konec dne nedával lepší naději. Naopak, počasí se horšilo. Nešlo o bouři, která by je za několik hodin minula. Soudíc z barvy oblohy a moře, z potrhaných mračen která se honila s rostoucí rychlostí, ze shluku vln prolamovaných proudem, z hukotu, s jakým se tříštily o skaliska, se chystala pořádná vichřice. Vasquez, zkušený námořník, takovým příznakům rozuměl. Tlakoměr v příbytku majáku jistě klesl pod značku bouře.
Přesto, že vichr zle zuřil, Vasquez se nemohl odhodlat, aby zůstal v jeskyni. Stále pozoroval obzor. Poslední paprsky zapadajícího slunce ještě nedohasly, když na širém moři spatřil zmítající se tmavou skvrnu.
"Loď!" vykřikl "loď, která, jak se zdá, míří k ostrovu!"
Vskutku, loď připlouvala od východu. Nebylo však jisté, chce-li vplout do úžiny nebo odbočit na jih.
Vítr se rozpoutával do neobyčejné prudkosti. Nebyl to již vítr, ale jeden z uragánů, kterým nic neodolá, které pohlcují i nejpevnější lodě. Nemá-li loď možnost "útěku", abychom použili výrazu námořníků, to znamená, je-li ve směru větru břeh, pak jsou její chvíle jistě sečteny.
"A maják ti lotři nerozsvítí!" vykřikl Vasquez plný nenávisti. "Ubohá, jistě ho vyhlíží a nemá tušení, jak nebezpečný

břeh se jí v vzdálenosti několika mil staví do cesty! Vítr ji žene sem, ne, není možné, aby se o něj nerozstříštila! "
Ti zlosynové! Brali si na svědomí zase nové neštěstí! Nebylo možné, že by z majáku neviděli loď, která nemohla prorazit větrem a byla hnaná vichřicí po rozbouřené lodní hladině. Pohaslý maják místo záchrany přinášel lodi zkázu. Nebo kapitánovi, který maják neviděl a hledal vichřicí po rozbouřené vodní hladině. Pohaslý maják místo záchrany přinášel lodi zkázu. Nebo kapitánovi, který maják neviděl a hledal jej patrně západněji, se nemohlo podařit ani jedno ani druhé. Zaveden touto mýlkou, nemohl obeplout ani mys sv. Juana, aby se dostal do úžiny, ani minout výběžek Several, aby přistál při jižním břehu ostrova. Nemajíc tušení o břehu, který v posledních hodinách denního světla nemohla zpozorovat, musela loď do půl hodiny ležet ztroskotána na skaliscích Elgorské zátoky!
Vichřice stále zuřila s nevídanou prudkostí. Bude to asi hrozná noc, a po noci den, neboť podle všech příznaků nebyla naděje, že by se orkán chtěl ve dvaceti čtyřech hodinách utišit.
Když Vasquez zpozoroval nebezpečí, ještě méně nyní pomýšlel na to, aby se uchýlil do svého doupěte. Zůstal na břehu a nespouštěl obzor z očí. Nerozeznával-li již v husté večerní tmě obrysy lodi, zahlédl přece někdy její světla, když loď zmítaná vlnobitím, se nahnula buď na tu nebo na onu stranu. V rozzuřeném větru jí kormidlo mohlo sotva prospět. Kdo ví, jestli ho ještě užívala?
Kdo ví, nebyla-li již zbavena stěžňů i kormidla? Že by odolávala větru plachtami, nebylo teprve pomyšlení. V zápase s rozpoutanými živly by bylo zázrakem, kdyby se jí podařilo zachránit brámec čelního stěžně.
Protože Vasquez viděl jen zelené a červené světlo, šlo patrně o plachetnici. Parník by měl i světlo bílé, zavěšené na laně držícím stěžeň. Ale jestliže loď neměla stroje, které by se mohly pustit do západu s větrem, tím to s ní bylo horší!
Vasquez pobíhal po břehu celý zoufalý, že nemůže zabránit tomuto ztroskotání. Světlo majáku, to jediné jí mohlo v černé tmě prospět
Vasquez se obrátil k Elgorské zátoce a marně, jakoby o pomoc, vztahoval ruku směrem k majáku. Maják nesvítil ani tuto noc, ani minulé dva měsíce. Nebyla záchrana; loď se vším všudy se řítila vstříc své zkáze na útesy sv. Juana.
Ale snad by se přece mohla vyhnout pevnině, kdyby o ní měla tušení, napadlo Vasqueze v poslední chvíli. Nemohla-li plout podle své vůle, snad by se jí přece podařilo vyhnout se nárazu na tento břeh od mysu sv. Juana k výběžku Several, měřící jen as osm mořských mil, kdyby se jen trochu uchýlila od nynějšího směru. Za mysem se již zase prostíralo širé moře.
Dříví na břehu bylo. Ležely tam zbytky ztroskotaných lodí a vraků. Snést několik těchto kusů na kraj mysu, narovnat je na hranici, naházet do ní trochu suché mořské trávy, zapálit ji a nechat větru, aby ji rozfoukal do plápolání, to by se snad dalo ještě udělat? Jakmile by loď zahlédla světlo, i kdyby byla vzdálena jen na mořskou míli od břehu, mohla by přece ještě uniknout záhubě?
Vasquez se dal okamžitě do práce. Sebral rychle několik kusů dřeva a zanesl je na konec mysu. O suchou mořskou trávu nebyla nouze, neboť ačkoliv vítr prudce vál, dosud nepršelo. Když byla hranice zaházena, Vasquez ji zkusil zapálit.
Ale bylo již pozdě Uprostřed tmy se objevilo veliké těleso, které unášené ohromnými vlnami, s nesmírnou rychlostí letělo ke břehu a v okamžiku jako vodní smršť najelo na skaliska.
Zarachotil krátký, hrozný praskot, do něhož se vmísilo několik výkřiků A pak už zase ni; bylo jen slyšet hvízdot větru a řev moře, které se tříštilo o pobřeží.

X. kapitola - Po ztroskotání

Za východu slunce vichřice zuřila ještě s nezmenšenou prudkostí. Kam zrak mohl dohlédnout, běhala pěna rozbouřeného moře. Na konci mysu vystřikovaly vlny do výše patnácti až dvaceti stop a drobné mžení rosilo hřebeny skal. Moře bylo odlivu a prudké poryvy větru se srážely ve vjezdu zátoky, ani z ní. Z hrozivé oblohy se dalo soudit, že bouře potrvá ještě několik dní. Nebylo to v magalhaesových vodách ostatně nic mimořádného.
Za takového nečasu nemohla ani Maule pomyslet na to, aby vyplula na širé moře. Lze si představit, jaký vztek asi lomcoval Kongrem a jeho tlupou.
Když Vasquez časně ráno vstal, aby se rozhlédl po počasí, vynořil se mu ve víru rozprašovaného písku tento obraz:
Asi dvě stě kroků od něho, na severním svahu mysu, tedy ještě vně zátoky, ležela ztroskotána loď. Byl to trojstěžník o pěti stech tunách. Z jeho stožárů nezbylo nic než tři pahýly, přeražené asi ve výši lodní zástěny. Snad je dal kapitán porazit, aby loď uvolnil, snad se přerazily ve chvíli nárazu na břeh. Na mořské hladině však nebylo z trosek vidět nic; snad zahnala vichřice dovnitř zátoky.
Když to věděl jistě, odvážil se k místu neštěstí. Moře bylo odlivem tak nízké, že mohl vrak obejít a tu četl na plochém dílu zádi: Century, Mobile.
Byla to tedy americká plachetní loď, z přístavu hlavního města státu Alabama, ležícího v Mexickém zálivu, jižně od severoamerické Unie.
Century propadla nadobro záhubě. Nikdo z její posádky nezůstal naživu a z lodi samé také nezbylo nic než beztvárný vrak, rozlomený v půli nárazem. Náklad, který vezla, odplavily a rozházely vlny. Nezbyly z ní nic než trosky planěk, žebroví, bidel a ráhen, které porůznu ležely na úskalí, vynořené nyní přes příboj vln a bedny, balíky a sudy, rozmetané na pobřeží podél mysu.
Trup Century spočíval na suchu, takže do něho mohl Vasquez vejít.
Co tam spatřil, byla hotová spoušť. Prkna paluby byla odtržena, kajuty byly vlnami rozmetány, část za zadním stožárem byla odtržena, kormidlo ulomené, o patrně náraz na úskalí dovršil dílo zkázy
A nikdo nezůstal naživu, ale nedostalo se mu odpovědi. Vnikl do nejzazších koutů podpalubí, ale ani mrtvoly tam nespatřil. Buď byli nešťastníci vlnou smeteni do moře nebo se utopili ve chvíli, kdy Century vrazila na skálu.

Vasquez se vrátil na břeh, znovu se ujistil, že se ani Kongre ani někdo z jeho lidí neblížili k místu neštěstí, zamířil přesto, že moře zle doráželo na pobřeží, až na samotný konec mysu sv. Juana.
"Snad bych tam mohl narazit na některého ještě dýchajícího lodníka z Century a pomoci mu."
Ale jeho pátrání bylo marné. Vracel se po břehu a všímal si bedlivě věcí ztroskotané lodi, vržených na břeh.
"Není vyloučeno," myslel si, "že bych tu mohl najít bedničku konzerv, ktrá by mi pojistila živobytí na zbývající dvě nebo tři neděle "
Opravdu; netrvalo dlouho a Vasquez našel sud a bednu, které moře vyvrhlo na úskalí. Co sud a bedna obsahují, bylo napsáno zevně. V bedně byla zásoba sucharů a v sudu nakládané maso. To bylo chleba a masa nejméně na dva měsíce.
Vasquez přenesl nejprve bednu do jeskyně asi dvě stě metrů vzdálené a pak do ní vevalil sud.
Když byl hotov s touto prací, vyšel znovu na konec mysu, aby se rozhlédl po zátoce. Nepochyboval, že Kongre o ztroskotané lodi ví. Včera před soumrakem mohl z výše majáku snadno vidět loď, blížící se k ostrovu. Protože Maule byla nyní uzavřena v zátoce, dle se bezpečně očekávat, že si lupiči pospíší ke vjezdu Elgorské zátoky, aby kořistili z nedávného neštěstí. Věci rozházené po břehu, některé asi cenné, že by tu hrabiví zlosyni chtěli ponechat?
Když Vasquez zabočil za roh útesu, byl překvapen prudkostí, s jakous se vrhal do zátoky.
Nebylo vůbec pomyšlení, že by se jí mohl škuner probít; ale i kdyby se mu podařilo dostat se až k mysu sv. Juana, na širé moře se odvážit nemohl.
V krátké přestávce větru se Vasquezovi zdálo, že zaslechl lidský hlas. Bolestné volání o pomoc, pronesené vysíleným stenem.
Vasquez se dal neprodleně za hlasem, který přicházel od jeskyně, kde se Vasquez původně zdržoval, nedaleko jeskyně pirátů.
Neučinil ještě ani padesát kroků, když spatřil člověka, ležícího na patě úskalí. Jeho ruka se vztyčeně hýbala, jakoby hledala pomoc.
Vasquez se po několika skocích ocitl u něho.
Trosečník se zdál být třicátník nebo nejvýš pětatřicátník, silného tělesného založení. Oděn byl po námořnicku, ležel ne pravém boku, oči zavřené a sám chrčivě dýchal. Chvílemi mu křeč zaškubala tělem. Nezdálo se, že by byl raněn, aspoň na jeho šatech nebyly stopy krve.
Asi jediný muž, který zbyl ze troskotané lodi Century, Vasqueze neslyšel přicházet. Ale když mu Vasquez položil ruku na prsa, učinil pokus, aby se nadzvedl, klesl však, příliš slabý a vysílený zpět do písku. Na okamžik pak otevřel oči a ze rtů mu splynula slova: "Pomoc! Pomoc!"
Vasquez u něho klečel, opřel ho šetrně o skálu a řekl mu:
"Jsem u vás, příteli Zde u vás Pohleďte Přicházím, abych vás zachránil "
Ubohý muž vztáhl zlehka ruku, patrně za znamení díků. To bylo vše, co mohl učinit, neboť za okamžik zase pozbyl vědomí.
Nesmírné vysílení vyžadovalo okamžitou pomoc.
"Dej Bůh, aby již nebylo pozdě!" řekl si Vasquez.
Především bylo nutné opustit toto místo. Tlupa lupičů sem mohla každým okamžikem připlout na šalupě nebo člunu, anebo přijít pěšky po břehu.
Aby byl v naprostém bezpečí, rozhodl se Vasquez co nejrychleji dopravit trosečníka do jeskyně a také bezodkladně toto své rozhodnutí provedl.
Čtvrt hodiny trvala cesta, ačkoliv byla dlouhá jen asi sto sáhů, než Vasquez s bezvládným člověkem na ramennou mohl zahnout do soutěsky mezi skalami. Tam složil ubožáka na pokrývku a hlavu mu opřel o balík šatstva.
Neznámý byl dosud v bezvědomí, ale dýchal. Zjevné rány neměl. Jen jestli si nezlomil ruku nebo nohu, když byl vržen na úskalí, pomyslel si Vasquez. Obával se toho, protože se zlomeninou by si nevěděl rady. Ohledal ho, zvedl mu ruce i nohy a přesvědčil se, že je tělo neporušeno.
Pak nalil trochu vody do číše, nakapal do ní několik kapek kořalky, která mu zbyla v čutoře a vrapil doušek tohoto nápoje do trosečníkových úst. Pak mu třel paže a prsa, vyměnil mu promočené šaty za ty, které si přinesl z jeskyně lupičů.
Víc zatím učinit nemohl. Všiml si však s radostí, že se jeho samaritánská služba nemíjí účinkem. Nemocný znenáhla nabýval vědomí, docela se vzpřímil, díval se do očí Vasqueze, který ho oběma rukama držel a šeptal:
"Pít pít."
Vasquez mu podal číši vody smíšené s několika kapkami kořalky.
"Je vám již lépe?" zeptal se ho.
"Ano! Ano! " odpověděl trosečník.
A jakoby se probíral z mlhavých vzpomínek, tázal se:
"Vy zde? Kde to jsem?" a tiskl slabě ruku svému zachránci.
Pronášel slova v anglické řeči, kterou mluvil i Vasquez.
"Jste v bezpečí," odpověděl mu. "Nalezl jsem vás na břehu po ztroskotání Century."
"Century! Ach ano, vzpomínám si."
"Jak se jmenujete?"
"Davis John Davis."
"Jste kapitán trojstěžníku?"
"Ne vrchní kormidelník A co ostatní? "
"Ti všichni zahynuli," odpověděl Vasqeuz. "vyvázl jste jediný "

"Všichni?"
"Všichni!"
John Davis byl ohromen touto novinou. On jediný ze všech zůstal naživu! A čí zásluhou? Poznával, že za svůj život děkuje neznámému, který se nad ním starostlivě skláněl.
"Díky, díky!" pravil a veliké slezy se mu zaleskly v očích.
"Jste hladový? Chcete jíst? Máme suchary a maso," ujal se slova Vasquez.
"Ne, díky jen mám ještě žízeň."
Čerstvá voda smíšená s troškou brandy Johna Davise posílila tak, že mohl brzo odpovídat na všechny otázky.
Co vypravoval, povíme jen stručně:
Century, plachetní trojstěžní loď o pěti stech padesáti tunách z přístavu Mobile, opustila před třemi týdny americké pobřeží. Její posádka se skládala z kapitána Harryho Stewarda, z vrchního kormidelníka Johna Davise a z dvanácti mužů i s plavčíkem a kuchařem. Vezla náklad niklu a různého zboží pro Melbourne v Austrálii. Až k padesátému stupni jižní šířky minula plavba Atlantickým oceánem bez nehody. Zde však byla loď překvapena hroznou bouří, která od včerejška zuřila ve zdejších vodách. Hned na počátku, s prvním poryvem vichřice, přišla Century o svůj zadní stožár a všechno své zadní plachtoví. Brzy potom se přes palubu přelila ohromná vlna, smetla ji, roztříštila část kajut a srazila do moře dva námořníky, které už nešlo nijak zachránit.
Úmyslem kapitána Stewarda bylo uchýlit se za Státní ostrov do le Maireovy úžiny. V příčině zeměpisné šířky si byl jistý svým položením, a určil téhož dne její stupeň. Přirozeně se mu zdála tato cesta výhodnější než obeplout Hoornův mys a pak se teprve zase obrátit k australskému pobřeží.
V noci se však bouře rozpoutala dvojnásobnou silou. Všechny plachty byly svinuty kromě plachty na předním stěžni a vrcholové plachty, ale přesto trojstěžník letěl s větrem o závod.
V tu chvíli se kapitán domníval, že je vzdálen ještě nejméně dvacet mil od pevniny. Nepokládal proto za nebezpečné nechat se hnát větrem směrem k ostrovu, doku by nespatřil světla majáku. Pak ponechávaje je daleko stranou směrem k jihu, nemohl najet na úskalí mysu sv. Juana a snando se mohl dostat do úžiny.
Century, hnána větrem, zachovával proto svůj dosavadní směr a protože světlo majáku svítilo na vzdálenost deseti mil, Harry Steward měl za to, že teprve asi za hodinu se jim objeví.
Ale nespatřili ho. Byl v klamném domnění, že je od ostrova ještě hodně vzdálen, a zatím v téže chvíli ve strašném nárazu se už loď roztříštila o ostrov. Tři námořníci zaměstnáni ve stěžňoví okamžitě zmizeli ve vlnách spolu s předním a hlavním stožárem. Trup lodi se pod prudkým nájezdem vln přelomil a kapitán, kormidelník a zbylé mužstvo bylo svrženo do příboje, z něhož nebylo záchrany.
Tak Century vzala se vším všudy za své. Jediný vrchní kormidelník John Davis Vasquezovou zásluhou unikl smrti.
Na kterém pobřeží však trojstěžník ztroskotal, nebylo Davisovi dosud známo.
Otázal se tudíž Vasqueze:
"A kde to vlastně jsme?"
"Na Státním ostrově."
"Na Státním ostrově!" zvolal Davis, celý užaslý nad touto odpovědí.
"Ano na Státním ostrově," ujistil ho znovu Vasquez; "při vjezdu do Elgorské zátoky."
"Ale co maják?"
"Nebyl rozsvícen."
John Davis, jehož tvář prozrazovala krajní překvapení, očekával vysvětlení příčiny této nedbalosti. Ale Vasquez se náhle zvedl a zbystřil sluch. Zaslechl podezřelý šramot, a chtěl se přesvědčit, nepotlouká-li se již nablízku tlupa lupičů. Provlíkl se proto štěrbinou mezi skalami a rozhlédl se po pobřeží až ke konci mysu sv. Juana.
Nikde však nebylo živé duše. Vichřice dosud nepozbývala své prudkosti a s nezmenšenou zuřivostí dorážely vlny na úskalí. Také na šedivé obloze se dosud kupily a honily hrozivé mraky.
Šramot, který Vasquez zaslechl, byl způsoben posunutím vraku Century. Silou vichru se totiž záď vraku pootočila po větru, který vnikl dovnitř lodi, a vrazil záď hlouběji na břeh. Jako ohromný sud zbavený dna se kutálela po břehu, až se nadobro rozbila o skalní útes. Na místě neštěstí, pokrytém mnoha věcmi, vrženými na břeh, zbyla již jen přední část trojstěžníku.
Vasquez se proto vrátil a položil se na písek vedle Johna Davise. Vrchní kormidelník Century se rychle zotavoval. Opřen o rameno svého zachránce by již mohl sejít na pobřeží.
Vasquez to však nedopustil a když se ho John Davis podruhé otázal, proč nehořelo v noci světlo na majáku, zasvětil ho do hrozných příhod, které se udály před sedmi týdny v Elgorské zátoce, o odjezdu návěstní lodi Santa Fe, o majáku, jehož obsluha byla svěřena jemu, Vasquezovi a jeho dvěma druhům, Felipovi a Morizovi, který čtrnáct dní svítil bezvadně a nerušeně. V té době kolem ostrova plulo několik lodí, které dávaly signály a obdržely zpravidla z majáku odpověď.
Ale dvacátého šestého prosince kolem osmé hodiny večerní se v zátoce objevil škuner, jehož kapitán znal zřejmě velmi dobře cestu, neboť jel zpříma bez oklik a hledání. Vasquez, který měl službu, pozoroval ze strážnice jeho světla i jeho pohyby.
Škuner připlul ke břehu pod ohradou majáku a spustil kotvy.
Tu Felipe a Moriz, již vyšli ze svého příbytku, sestoupili na břeh, aby nabídli kapitánovi své služby, byli zákeřně přepadeni a zabiti dřív, než mohli pomyslet na obranu.
"Ubožáci!" zvolal John Davis.
"Ano moji ubozí kamarádi!" opakoval Vasquez, jehož bolest se těmito smutnými vzpomínkami jitřila.
"A vy, Vasquezi?" otázal se John Davis.

"Zaslechl jsem z výše majáku výkřik svých druhů, pochopil jsem, oč jde Byla to loď námořních pirátů Byli jsme tři strážci! Dva zabili a s třetím si mnoho starostí nepřipouštěli."
"Ale jak jste jim mohl uniknout?"
"Seběhl jsem rychle po schodek majáku," odpověděl Vasquez, "vletěl jsem do příbytku, kde jsem sebral trochu potravy a nejnutnějších věcí a než vystoupili lupiči na břeh, byl jsem již na útěku sem, do těchto míst."
"Lotři mizerní! " opakoval John Davis, který už chápal souvislost této události s tmou na majáku. "Teď jsou tedy pány majáku oni a nerozsvěcují ho? Ztroskotání Century, kapitánovou smrt i celé naší posádky mají tedy na svědomí oni?"
"Ano," odpověděl Vasquez, "teď jsou pány majáku oni a poněvadž se mi podařilo jedenkrát vyslechnout hovor jejich náčelníka s jeho kumpány, dozvěděl jsem se i kdo jsou i co zamýšlejí.
A Vasquez začal Johnu Davisovi vypravovat, jak tito lotři, již od několika let hnízdící na Státním ostrově, lákali lodi na úskalí a vraždili trosečníky zbylé na živu, jak všechny cenné předměty ze ztroskotaných lodí ukládali do jeskyně, těšíce se nadějí, že se Kongreovi podaří zmocnit se některé neporušené lodi a jak byla započetím stavby majáku tlupa lupičů přinucena opustit Elgorskou zátoku a uchýlit se k mysu sv. Bartolomea na druhém konci ostrova, kde o jejich pobytu nikdo neměl potuchy.
"Když byla stavba majáku ukončena," pokračoval Vasquez, "vrátili se před půldruhým měsícem zase sem, ale to již měli v držení škuner, který uvázl na písčině u mysu sv. Bartolomea a jejíž posádka zahynula."
"Ale proč se tu ještě zdržují? Proč již s nákladem svého lupu neodjeli?" otázal se John Davis.
"Kvůli nutné opravě lodi, která vyžadovala mnoho času," odpověděl Vasquez. "Ale jak jsem se přesvědčil, opravné práce jsou již ukončeny a také jejich lup je již naložen. Měli v úmyslu odplout dnes ráno."
"Nevíte kam?"
"Na některý ostrov Tichého oceánu, kde myslí, že budou v bezpečí a kde budou asi chtít pokračovat ve svém loupežném řemesle."
"A bouře, která se strhla, jim patrně překazila jejich záměr "
"Ano, a jak všechno nasvědčuje," pravil Vasquez, maje na mysli neutuchající vítr a zachmuřené nebe, "zdrží je tu nečas jistě ještě několik dní "
"A pokud tu jsou, nebude maják asi svíti, že?"
"To nebude, Davisi."
"Pak je snadno možné, že ještě několik lodí očekává stejný osud jaký stihl Century?"
"Obávám se, že máte pravdu."
"Copak nelze nějak upozornit lodi na nebezpečí, když se budu v noci blížit k pobřeží?"
"Snad přece Mohli bychom zapálit oheň na krajním konci mysu sv. Juana. Pokoušel jsem se již o to včera, abych varoval vaši Century. Chtěl jsem totiž zapálit hranici dřeva a suché trávy, ale bohužel vítr vál tak prudce, že se mi to však nepodařilo."
"Co jste nesvedl sám, Vasquezi, podaří se snad našemu společnému úsilí," pravil John Davis. "Dříví se nám nebude nedostávat. Trosky mé nešťastné lodi a bohužel, že i tolika jiných, nám ho poskytnou dostatek. Neboť nemůže-li maják lodím blížícím se ze širého moře dát tak dlouho výstrahu, dokud zůstává škuner v zátoce, není vyloučeno, že by se neštěstí, které stihlo Century, mohlo opakovat ještě několikrát."
"Je jisté," poznamenal Vasquez, "že Kongre a jeho tlupa tu již nebude moci dlouho prodlévat. Jakmile to počasí jen poněkud připustí, jem přesvědčen, že jejich škuner vypluje okamžitě na širé moře."
"Proč myslíte?" tázal se John Davis.
"Protože vědí, že nás již brzy vystřídá jiná stráž."
"Vy máte být vystřídán?"
"Ano, v prvních dnech března, a dnes máme již osmnáctého února."
"Počátkem března sem má připlout loď?"
"Ano. Kolem desátého března, ne-li dřív, se sem vrátí návěstní loď Santa Fe z Buenos Aires."
Davisovou hlavou kmitla myšlenka, která již dávno Vasqueze zaměstnávala.
"Ach, tím se stává naše položení daleko lepší, než jsem si troufal myslet. Kéž by Bůh dal, aby tu nečas zdržel ty lotry na tak dlouho, než Santa Fe spustí kotvy v Elgorské zátoce! "

XI. Kapitola - Pobřežní lupiči

Přilákáni touhou po loupeži se objevili Kongre a Carcante se svým mužstvem v končinách mysu sv. Juana.
Večer, než zapadlo slunce za obzor, Carcante s balkonu majáku postřehl trojstěžní loď, blížící se od východu. Když se o tom dozvěděl Kongre, byl toho mínění, že loď prchá před bouří a chce dostihnout le Maireovu úžinu, aby se chránila západním břehem ostrova. Dokud byl den, sledoval pozorně její pohyby. Když nastala noc, prozrazovala se loď svými světly. Již za dne si Kongre všiml, že blížící se loď je zbavena stěžně a kormidla a posiloval se tím v naději, že se větru neubrání a že vrazí na pevninu, o níž neměla potuchy. Kdyby byl Kongre rozsvítil maják, mohlo jí hrozící nebezpečí být ještě zažehnáno. Toho se lupič ale chránil, a tak když lodní světla Century náhle pohasla, věděl Kongre, že jeho zločinný záměr se zdařil a že loď propadla záhubě mezi mysem sv. Juana a výběžkem Severalem.
Když se rozednilo, zuřil, jak již víme, vichr s nezmenšenou prudkostí. Za těch okolností se škuner nemohl odvážit ze zátoky. Průtah odjezdu, který mohl ještě trvat několik dní, se stával vážný, protože každým dnem rostlo nebezpečí, že loď se střídajícím mužstvem se objeví v zátoce. Jakkoliv se Kongre proto zlobil a mrzel, než čekat stůj co stůj. Ostatně bylo teprve devatenáctého února. Do konce měsíce se snad vítr utiší. Na každý pád Carcante byla připravena využít první možnosti, aby vyplula na širé moře.

Za mrzutý odklad se dostávalo Kongreovi aspoň to odškodnění, že nyní mohl, když neznámá loď ztroskotala na pobřeží, těžit z jejího neštěstí, že mohl pobrat všechno, co z ní zbylo cenného, a rozmnožit tím bohatství své kořisti.
Je jasné, že z toho důvodu všichni jednotni. Jako draví ptáci vyplašení výstřelem současným zamáváním křídel vylétají ze svého doupěte, tak se vyřítili zlosyni s Kongrem a Carcantem na lup bezbranné lodi. Šalupa byla rychle přichystána a dvanáct mužů se svým náčelníkem do ní zasedlo. Vesla musela podnikat tuhá zápas s větrem, který vál jako vystřelený šíp a hnal prudce vlny do zátoky. Trvalo dobré půldruhé hodiny, než loď pronikla k cíli své plavby. Zato, až se bude vracet domů, po větru, to se jí popluje!
Šalupa přistála u severního břehu zátoky, pod samou jeskyní, v níž byly donedávna ukrývány naloupené poklady.
Lupiči vstoupili do jednoho ze člunů a zamířili k místu neštěstí.
Jejich hlasy vyrušily Davise a Vasqueze z hovoru.
Vasquez je zaslechl, přiblížil se ostražitě k východu své jeskyně, s vědomím toho, aby nebyl zpozorován.
Za ním se přiblížil i Davis.
"Vy jste zde?" zašeptal Vasquez. "Nechte mne samotného. Potřebujete si odpočinou."
"Ne, nyní je mi už dobře," odpovídal Davis. "Rád bych se jim podíval do tváře."
Vrchní kormidelník Century byl muž silné vůle, neméně energický než Vasquez, pravý syn Ameriky, železného temperamentu. Již ostatně dokázal, že má "duši dobře vklíněnou do těla", zůstala-li v něm jediném po hrozném nárazu Century na úskalí.
Byl vedle toho i výborný námořník. Než přestoupil k obchodní lodi, býval nadlodníkem flotily Spojených států a přestoupil jen proto, že vlastníci trojstěžníku ho chtěli udělat velitelem Century. Harry Steward po návratu do Mobile se totiž chystal jíž do výslužby.
Měl proto o důvod víc, proč se hněvat. Z lodi, jejímž kapitánem se měl brzy stát, neviděl nyní nic než rozházené trosky, vydané napospas tlupě lupičů.
Kdyby Vasquez potřeboval někoho, kdo by vzpružoval jeho odvahu a zmužilost, byl tím mužem právě John Davis!
Ale přes svou statečnost a odhodlanost co mohli dva podniknout proti Kongreovi a jeho bandě?
Vasquez a John Davis schováni za skálou, pozorovali opatrně pobřeží až na konec mysu sv. Juana.
Kongre, Carcante a ostatní muži se zastavili na místě, kam vichr odkutálel polovinu trupu Century, jenž ležel roztříštěn na úpatí skály.
Byli tak blízko ukrytým mužům, že Vasquez a Davis mohli zřetelně rozeznávat rysy jejich tváří. Všichni byli oblečeni do plášťů z navoskovaného plátna, přiléhající k tělu, aby se neměl vítr do čeho opírat, na hlavách námořnického klobouky připevněné pod bradou silnou sponou. Bylo zřejmé, že jen stěží odolávají prudkému vichru, protože se museli několikrát opřít o ztroskotaný trup nebo o skálu, aby nebyli povaleni.
Vasquez ukázal Johnu Davisovi na dva, které znal z jejich první návštěvy jeskyně.
"Ten velký," řekl mu, "ten, který stojí u přední stěny Century, to je Kongre."
"Jejich náčelník?"
"Ano."
"A muž, se kterým mluví?"
"To je Carcante, jeho kormidelník a pravá ruka Jak jsem z majáku určitě viděl, jeden z těch, kteří zavraždili mé kamarády."
"A rád byste mu rozbili hlavu, že?" pravil Davis.
"I jemu i jeho náčelníkovi, jako dvěma vzteklým psům," odpověděl Vasquez.
Trvalo dobrou hodinu, než zlosyni prohledali tuto část lodního trupu. Obávali se, že by jim něco mohlo uniknout, proto prohledali každý koutek. Nikl, hlavní náklad Century, s nímž nevěděli co dělat, nechali na pobřeží. Jiné zboží, vezené trojstěžníkem se hodilo patrně lépe, neboť Kongre dal odnést dvě nebo tři bedny a stejně tolik balíků na dno šalupy.
"Těšili-li se ti bídníci na zlato, stříbro, cenné klenoty, nebo piastry, pak se důkladně zmýlili," pravil John Davis.
"Něco takového by jim bylo nejvíc po chuti, to víte," odvětil mu Vasquez. "Lodi, které na zdejším břehu ztroskotaly, musely vézt mnoho podobných cenných věcí. Vím, co toho měli v jeskyni. Náklad, který si odvážejí na svém škuneru, má nemalou cenu."
"Chápu, proč tolik pospíchají, aby jej dostali do bezpečí," poznamenal Davis. "Ale doufejme, že se jim to nepodaří!"
"To by musel nečas trvat nejméně čtrnáct dní," namítl Vasquez.
"Nepřipadneme-li na jiný prostředek, který "
John Davis své myšlenky nedopověděl Jak by mohl zabránit odjezdu škuneru, jakmile se bouře zmírní a moře bude klidnější?!
Zatím lupiči opustili tuto polovinu trupu, zamířili ke druhé, na konci mysu sv. Juana, kde loď ztroskotala.
Vasquez a John Davis je mohli z místa svého úkrytu i tam pozorovat, ovšem z větší dálky.
Moře ubývalo tak, že ačkoliv vichr silně čeřil vlny, byla většina skalisek vynořena z vody. Proto mohli lupiči snadno proniknout až ke vraku, v němž za chvilku někteří zmizeli. Jak John Davis Vasquezovi sděloval, byla v této části lodi pod patrem zásobní komora pro mužstvo.
Ačkoliv v komoře zle řádily mořské vlny, nebylo vyloučeno, že něco ze zásob tam přece zůstalo.
Bylo to vskutku tak, neboť za chvíli několik mužů dopravovalo bedny konzerv, bečky a sudy na pobřeží a odvalovalo je po písčitém břehu k šalupě. Také balíky šatů byly vytaženy z trosek a odneseny za ostatní kořistí.
Asi po dvou hodinách prohlídky Carcante a dva z jeho lidí začali bušit sekerami do svršku lodi, která z té strany, k níž byla loď nachýlena, byl jen asi dvě nebo tři stopy od země.

"Co to dělají?" ptal se Vasquez. "Není již loď dost rozbitá? Proč, u čerta, ještě dovršují dílo zkázy?"

"Myslím si, proč to dělají," odvětil mu John Davis. "Chtějí, aby nic nezbylo z toho, co by mohlo prozradit její jméno nebo národnost, aby se nikdo nedozvěděl, že Century ztroskotala v těchto končinách Atlantického oceánu.
John Davis se nemýlil. Za chvíli vyšel Kongre z patra na lodní zádi s americkou vlajkou nalezenou v kapitánově kajutě a roztrhal ji na tisíce kusů.
"Ach, ti lotři!" vykřikl rozčileně John Davis. "Takhle jednají s vlajkou mé vlasti!"
Jen v poslední chvíli se podařilo Vasquezovi zachytit za rameno Davise, který hněvem pozbyl rozvahu a chtěl se z úkrytu vyřítit na pobřeží!
Když byl lup naložen na škuner, který měl skutečně co nést, Kongre a Carcante se vrátili k úpatí skály a při procházení prošli asi dvakrát nebo třikrát před úpatí skály a při procházení prošli asi dvakrát nebo třikrát před úzkou trhlinou ve skále, která vzadu končila jeskyní. Byli tak blízko, že Vasquez a John Davis mohli slyšet, co si povídají.
"Zítra ještě asi nebude možné odjet."
"Také se obávám, že vichřice ještě několik dní potrvá."
"Ještě, že se nám naše prodlení tak vyplatilo "
"Ale upřímně řečeno, sliboval jsem si víc od obsahu této americké lodi! Poslední, kterou jsme vlákali na úskalí, nám vynesla nejméně za padesát tisíc dolarů užitku "
"Ztroskotání následuje jedno po druhém, ale není vždy stejné," zarozumoval si Carcante. "Měli jsme tentokrát co dělat se žebráky, to je to."
John Davis se podrážděně chopil revolveru a v záchvatu nerozumného hněvu by byl roztříštil náčelníkovi tlupy hlavu, kdyby ho Vasquez již podruhé nezadržel.
"Ano, máte pravdu," uznával svou ukvapenost John Davis. "Ale věřte, že jsem zoufalý z pomyšlení, že by tito lotři měli beztrestně uniknout A podaří-li se přece jejich lodi opustit ostrov, kdo se jich pak zmocní kam se má kdo za nimi pustit?"
"Nezdá se, že se bouře tak brzy utiší," odpověděl Vasquez. "Ale i kdyby vichr polevil, moře zůstane vzedmuté ještě několik dní Ještě nejsou ze zátoky pryč, věřte mi!"
"To nejsou, Vasquezi, ale do návratu návěstní lodi je ještě tak dlouho; říkal jste že má přijet počátkem března?"
"Snad dřív, kdo ví?"
"Kéž by to Bůh dal, Vasquezi, kéž by to Bůh dal!"
Tolik bylo jisté, že vichřice nepozbývá své síly a prudkosti a na této zeměpisné šířce i v letní době nejsou vichry trvající čtrnáct dní vzácností. Vane-li vítr od jihu, přináší páry antarktického moře, kde roční zimní doba již zase co nevidět začne. Velrybáři musí již nyní pomýšlet na návrat z polárních končin, neboť od měsíce března se tvoří nové ledy před zamrzlým okrajem moře.
Přesto byla odůvodněná obava, že ve čtyřech nebo pěti dnech se bouře utiší a že škuner využije pohody, aby bez meškání vyplul na moře.
Byly čtyři hodiny, když Kongre a jeho kumpáni zase nasedali do šalupy. S rozepjatou plachtou, do níž se opíral vítr, loď plující podél severního břehu rychle zmizela Vasquezovi a Davisovi z očí.
Večer se vichr rozvál ještě silněji a studený, šlehavý déšť se hustě lil z mračen táhnoucích od jihovýchodu.
Vasquez a John Davis nemohli vyjít z jeskyně. Chladno bylo tak citelné, že museli rozdělat oheň, aby se zahřáli. Nesměli ovšem na sebe upozornit a podpálili proto dříví tam, kde úzký skalní průchod ústil v jeskyni. Břeh byl prázdný, úplná tma, z té strany se neměli tedy čeho obávat.
Noc byla hrozná. Moře tak vztekle doráželo na sklaní stěny, že se chvílemi zdálo, jakoby se náhlý příliv nebo náhlá zátopa řítila na břeh ostrova. Jistě i v zátoce bylo hrozné vlnobití a Kongre měl asi tuhou práci, aby udržel Carcante na kotvách.
"Jen ať se jim rozbije na kusy," opakoval John Davis několikrát. "Přál bych jim to, aby nejbližší odliv odnesl na šíré moře."
Také na vrak Century Davis vzpomínal. Z toho asi do rána zbude málo, nanejvýš trosky ve skalních trhlinách zpříčené nebo vyhozené na skály.
Zdalipak již bouře dosáhla svého vrcholu? Vasquez a jeho společník pospíchali s prvním úsvitem, aby se o tom přesvědčili.
Je nesnadné učinit si věrný obraz rozpoutaných živlů. Vody z oblak splývaly s mořskými vodami. A celý den a celou následující noc liják neustával. Rozumí se samosebou, že v těchto dvou dnech se neukázala loď v blízkosti ostrova a že za takového nečasu žádná nestála o to, aby se přiblížila k nebezpečným břehům, na něž přímo doráželа bouře. Dokonce ani v Magalhaesově úžině nebo le Maireově nebylo dost bezpečno při tolik rozpoutaném uragánu. Jedinou spásou lodi byl "útěk", aby měla před sebou volné, širé moře.
Naštěstí starost o výživu nemusela Vasqueze a jeho společníka znepokojovat. S konzervami zachráněnými z Century mohli vystačit přes měsíc. A do návratu Santa Fe chybělo ještě asi dvanáct dnů. Do té doby snad nečas pomine, aby se Santa Fe mohla bez obav přiblížit k mysu sv. Juana.
Je přirozené, že loď, kterou tak toužebně očekávali, se stávala často předmětem jejich společného rozhovoru.
"Chceme bouři, aby škuner nemohl odplout a nechceme bouři, aby se Santa Fe mohla přiblížit, nevím, nechceme-li toho příliš mnoho," pravil dobrodušně Vasquez.
"Kdybychom my rozkazovali větrům a moři, myslím, že bychom si to tak dovedli zařídit," odpovídal mu John Davis.
"O tom rozhoduje jedině Bůh."
"A ten, doufám, nedopustí, aby tito lotři unikli spravedlivému trestu za své zločiny," dodal Davis, úmyslně užívaje slov nedávno pronesených Vasquezem.
Není divu, že totéž přání vznikalo i v lidech, které pojila společná touha po spravedlivé pomstě.

Z dvacátého prvního na dvacátý druhý únor se počasí nezměnilo; alespoň ne znatelně. Vítr měl chvíli snahu přeskočit do severovýchodního směru, ale po kolísání trvajícím asi hodinu, se rozfičel zase starým směrem a hnal zase tlum svých poryvů na břeh ostrova.
Také Kongre nebo někdo z jeho lidí se u mysu sv. Juana již neukázal. Měli asi všichni plné ruce práce, aby uchránili před poškozením škuner v zátoce, kterou vichřice shora plnila ohromnými vlnami!
Teprve dvacátého třetího ráno se atmosférické podmínky stávaly poněkud příznivější. Po několika obratech se vítr ustálil na směru severo-severovýchodním a na jižním obzoru se objevily modré pruhy oblohy, zpočátku malé, pozvolna však přibývající. Přestalo pršet i když vítr velmi prudce vál, nebe se vyjasňovalo přece od hodiny k hodině. Na moři však nebylo patrno, že se počasí lepší; ještě lze bouřilo a zuřivě vrhalo vzedmuté vlny na břeh. Ve vjezdu zátoky nebylo patrně o nic lépe a dalo se tedy očekávat, že se škuner ani dnes ani zítra na cestu ještě neodváží.
Tím pravděpodobnější však bylo, že Kongre a Carcante využijí zbývajícího času a přibývající pohody a přijdou ještě jednou na mys sv. Juana, aby zkoumali stav moře. Proto opatrnosti nezbývalo.
Že by přišli hned časně zrána, nebylo třeba se obávat. Mohli se proto John Davis a Vasquez odvážit z jeskyně, z níž čtyřiadvacet hodin již nevyšli.
"Potrvá ještě vichr?" otázal se Vasquez.
"Obávám se, že ne," odpověděl John Davis, jehož námořnický instinkt zřídkakdy selhal. "Potřeobvali bychom ještě deset dní vichřice a nečasu Ještě deset dní! Ne, ne tolik již už nebude.."
Se založenýma rukama, pozoroval oblohu, pozoroval moře.
Vasquez, vzdálený jen několik kroků, následoval Davise, když se dal podél skalní stěny.
Náhle však Davis poblíž skály zakopl nohou o předmět polozabořený do písku, který kovově zazvonil. Sehnul se, a poznal v něm schránku se zásobou prachu, jehož Century používala jako pro pušky, tak k signálovým výstřelům se svých čtyř karonad.
"Co s tím," pravil. "Ach, kdybychom jej tak mohli zapálit v podpalubí škuneru, pod lotry, kteří jsou na něm!"
"Na co myslíte?" pravil Vasquez, potřásaje hlavou. "Ale ať! Až se vrátíme, vezmu schránku a odnesu ji do jeskyně."
A oba pokračovali v pochůzce ve směru k mysu, ale až na jeho konec nemohli proniknout, protože moře, nyní za přílivu, se dmulo tím divočeji a rozlévalo se po břehu. Již se chtěli obrátit, když Vasquez uviděl ve skalní dutině jednu z drobných dělových rour, která se sem i s lafetou po ztroskotání Century zakutálela.
"To patří vám," pravil k Johnu Davisovi, "stejně jako několik kulí, které sem zanesly vlny."!
Jako prve, John Davis zase jen opakoval:
"Co s tím?"
"Kdo ví?" odpověděl Vasquez. "Máme-li čím nabít tuto rouru, snad se nám naskytne chvíle, kdy ji budeme moci použít
"
"Pochybuji," pravil jeho společník.
"Proč, Davisi? Hleďte, nehoří-li v noci maják a přiblíží-li se loď k pobřeží za okolností, v jakých byla vaše Century, prokázali bychom jí nesmírnou službu, kdybychom ji výstřelem upozornili na pobřeží."
John Davis pozoroval svého druha s podivnou upřeností. Zdálo se, že mu docela jiná myšlenka táhla hlavou. Ale omezil se jen na odpověď:
"Ta myšlenka vás právě napadla, Vasquezi?"
"Ano, Davisi, a nemyslím, že by byla špatná. Ovšem, rána by byla slyšet až u majáku a prozradili bychom se Jakmile by lupiči zjistili náš pobyt na tomto konci ostrova, jistě by se dali do hledání. A že by nás to stálo život, kdyby nás vypátrali, o tom není pochyb! Ale jen bychom konali svou povinnost, kdybychom mohli zachránit na své nebezpečí řadu jiných životů!"
"Možná, že bychom mohli svou povinnost učinit lepším způsobem!!" zašeptal John Davis, ale svůj úmysl blíž neoznačil. Nic již nenamítal a v souhlase s Vasquezovým míněním svému společníkovi pomohl dopravit malé dělo do jeskyně. Za ním tam donesli i lafetu, kule a schránku prachu. Nebyla to snadná práce a vyžadovala dost času. Když Vasquez a John Davis odešli posnídat, výška slunce na obzoru ukazovala desátou hodinu dopoledne.
A bylo načase. Sotva zmizeli z dohledu, zabočovali kolem rohu skály Kongre, Carcante a tesař Vargaz. Šalupa by měla příliš mnoho práce proti větru a za přílivu, který hnal vlny do zátoky. Šli proto raději pěšky, po břehu.
Tentokrát nevyšli za lupem, ale jak Vasquez dobře hádal, aby se rozhlédli a po moři, když ráno zpozorovali, že se jasní. Nyní došlo nepochybně asi k přesvědčení, že Carcante by se vydávala do velkého nebezpečí, kdyby chtěla již nyní vyplout ze zátoky, a že by sotva zdolala ohromné vlny, zvedající se na širém moři. Než by se dostala do úžiny nebo na západ, aby měla vítr v zádech, musela by nejprve obeplout mys sv. Juana a riskovat ztroskotání nebo aspoň podstoupit zápas s velmi prudkým vlnobitím.
O tom ani Kongre ani Carcante nepochybovali. Zastavili se u místa ztroskotání, kde ze zádi trupu Century nezbylo nic než málo trosek, měli co dělat, aby se ubránili větru. Mluvili velmi živě, provázeli hovor pohybem rukou, ukazovali jimi na obzor, a ustupovali, když vlna na hřebenu rozpěněná se řítila na skalnaté pobřeží.
Ani Vasquez, ani jeho společník po celou půlhodinu, co lupiči prohlíželi vjezd do zátoky, z nich nespouštěli oči. Stále se ohlížející lupiči konečně odcházeli a zmizeli zanedlouho za ostrovem, aby se vrátili k majáku.
"Odešli!" pravil Vasquez. "Milion trilionů, kéž by ti chlapi přišli ještě jednou za několik dní se podívat na moře a na počasí!"
Ale John Davis potřásal hlavou. Bylo mu příliš jasné, že ve čtyřiadvaceti hodinách bude po nečase. Moře se pak uklidní, jestli ne docela, natolik, aby se škuner mohl odvážit plout kolem mysu sv. Juana.
Skoro celou zbývající část dne Vasquez a John Davis strávili na břehu. Znenáhla přibývalo pohody, když se vítr ustálil na severo-severovýchodním směru. Teď se již loď nemusela obávat nastavit plachty naširoko proti větru a pustit se do

le Maireovy úžiny.
Když nadešel večer, uchýlil se Vasquez a John Davis znovu do jeskyně a ušili hlad několika suchary a kusem naloženého masa a žízeň vodou s troškou brandy. Vasquez se chystal k odpočinku, prostíral svou pokrývku, když ho vzal John Davis za rameno.
"Než se Vasquezi uložíte ke spánku, poslyše jaký vám učiním návrh."
"Mluvte, Davisi!"
"Jsem vám zavázan za svůj život, Vasquezi, a nechci proto nic udělat bez vašeho souhlasu Povím vám svůj záměr. Uvažte jej a prohlaste o něm otevřeně, bez obav, že byste mně svým nesouhlasem zarmoutil."
"Poslouchám vás, Davisi."
"Počasí se mění, bouře je u konce, moře se uklidňuje. Myslím, že se tu sotva škuner zdrží přes dvakrát dvacet čtyři hodiny."
"Bohužel, máte pravdu!" odpověděl Vasquez, a provázel svá slova pohybem, který asi znamenal: "Ale nemůžeme jim v tom zabránit!"
John Davis se znovu ujal slova:
"Ano, za dva dny se objeví ve vjezdu do zátoky, obepluje mys, zmizí na západě, propluje úžinou a nikdo ji už nespatří, a vaši kamarádi, Vasquezi a můj kapitán a moji přátele z Century zůstanou nepomstěni!"
Vasquez svěsil hlavu, pak ji vztyčil a upřel oči na Johna Davise, jehož tvář byla ozářena posledními plaménky ohniště.
"Zbývá nám jediná možnost ," pokračoval Davis, "aby odjezd škuneru byl překažen nebo aspoň zdržen do návratu průzkumné lodi. Nové poškození, které bychom jí způsobili Nuže poslouchejte! Máme dělo, prach i náboje.. Postavme dělo na jeho lafetu před ostrohem na konci mysu, nabijeme je a až Maule popluje kolem, vpalme jí ránu do těla Že bychom ji tím potopili pochybuji, ale jistě si rozmyslí s prostřeleným bokem se vydat na tak dlouho cestu. Nezbude jim, lotrům, než aby se vrátili a dali se do nové opravy Budou nuceni znovu složit náklad Týden, počítám, by jim to mohlo trvat a zatím tu může být Santa Fe. "
John Davis se odmlčel a chopil se přítelovy ruky a stiskl ji.
Vasquez bez váhání odpověděl jen třemi slovy:
"Jdeme do toho!"

XII. Kapitola - Při výjezdu ze zátoky

Jak se často stává po prudkém vichru, obzor byl dvacátého pátého února zastřen hustou mlhou. Ale zvedala se a také vítr se tišil; dá se říci, že vše nasvědčovalo tomu, že bude změna počasí.
A tak lze učinit konečné rozhodnutí. Ještě téhož dne měla Maule vytáhnout kotvy a Kongre již dělal přípravy k odpolednímu odjezdu. Doufal, že slunce jistě rozptýlí husté páry, které za jeho východu zastíraly obzor. Odliv, který nastával o šesté hodině večer, usnadní škuneru vyplutí ze zátoky. V sedm hodin již může být u mysu sv. Juana a dlouhé stmívání na těchto zeměpisný šířkách mu umožní, aby ho ještě za světla obeplul.
Mohl odplout již s ranním odlivem, jen mohla ho zdržela. Jinak bylo na lodi již vše hotové. Náklad v ní již byl, i potraviny, pocházející ze zásobáren majáku. V budovách u majáku nezbylo nic než nářadí a několik nástrojů, jimiž Kongre nechtěl přeplňovat loď, již tak dost zatíženou. I když byla zbavena části své bývalé přítěže, nořila se i tak o několik palců hlouběji nad linii normálního ponoru a nebylo proto radno jí ještě něco přidávat.
Krátce po polední Carcante, který se procházel po ohradě majáku, řekl Kongreovi:
"Mlha začíná stoupat, budeme mít volná rozhled po širém moři. Stoupají-li mlhy, tiší se obyčejně vítr a moře se rychle uklidňuje."
"Doufám, že tentokrát již určitě vyplujeme," odpověděl Kongre, "a že naši plavbu do úžiny již nic nezdrží."
"A za úžinou také ne," dodal Carcante. "Ale noc bude tmavá, Kongre. Nejsme ještě ani v první čtvrtině měsíce a i ta zapadá skoro současně se sluncem."
"Na tom nesejde, Carcante. Nepotřebuji ani měsíc, ani hvězdy, abych mohl plout podél ostrova. Znám dobře tento severní břeh i úskalí ostrovů Nového roku a mysu Colnett. Proto až poplujeme kolem nich, necháme je hezky daleko stranou."
"S tímto větrem, Kongre, budeme již zítra hodně daleko."
"Určitě; zvláště až na širém moři rozvineme všechny plachty, zmizí nám mys sv. Bartolomea asi brzy z očí. Počítám, že do večera budeme mít Státní ostrov dobrých dvacet mil za sebou."
"Není to tak časně, Kongre, když uvážíš, jak dlouho již tady jsme."
"Lituješ toho, Carcante?"
"Teď, když už odjíždíme, ne. A zadarmo jsme zde také nečekali. Nadělali jsme si tu, jak se říká, hezké jmění, teď jen aby nám dobrá loď naše bohatství odvezla! U čerta, tentokrát, když Maule Carcante chci říci, vjížděla do zátoky s trhlinou v těle, domníval jsem se, že je po nás veta! Nebýt toho, že jsme ji naštěstí mohli ještě opravit, kdo ví, jak dlouho bychom ještě museli zůstat na ostrově. Co by nám zbývalo, až se návěstní loď vrátí, než se znovu skrývat u mysu sv. Bartolomea.. A já aspoň, tisíc hromů, již mám sv. Bartolomea až po krk!"
"Ano," odpověděl Kongre, jehož divoká tvář se chmuřila, "naše postavení by bylo opravdu velmi vážné!.. Až by velitel Santa Fe našel maják bez stráže, učinil by jistě opatření a prohledal by celý ostrov. Kdo ví, jestli by pak neobjevil naši skrýš? Také není vyloučeno, že by se k němu přidružil třetí strážce, který nám unikl."
"Ah, kdepak je tomu konec, Kongre! Nikdy jsme po něm nezpozorovali stopy a pak, jak by mohl bez prostředků přežít dva měsíce! Jsou to bezmála dva měsíce, co Carcante - tentokrát jsme se nepřeřekl - vyplula do Elgroské zátoky? Nespokojil se snad zbylý strážce syrovými rybami a kořínky

"Ať je to jakkoliv," přerušil ho Kongre, "jisté je, že odplujeme před návratem návěstní lodi, a pak ať se děje co se děje!"
"Podle záznamu v knize majáku se vrátí Santa Fe asi teprve za týden," poznamenal Carcante.
"A za týden jsme již daleko od Hoornova mysu, na cestě k Šalamounovým ostrovům nebo k Novým Hebridám."
"To doufám, Kongre. Vystoupím ještě jednou na balkon, abych se rozhlédl po moři. Kdyby byla nablízku nějaká loď "
"Tak co by nám bylo po ní?" řekl Kongre a pokrčil rameny. "Do Atlantického a Tichého oceánu má vstup každý. Carcante má své papíry v pořádku. Co bylo v této věci třeba, se jži stalo, na to se můžeš spolehnout. A kdybychom ve vjezdu do zátoky potkali i samotnou Santa Fe, vzdali bychom jí čest. Zdvořilost je zdvořilost."
Jak bylo patrno, nepochyboval Kongre nijak o zdaru svých plánů. Zdálo se opravdu, že vše mluvilo v jeho prospěch. Zatímco kapitán odcházel k zálivu, vystupoval Carcante po schodech majáku a když dostoupil nahoře k jeho ochozu, zůstal na něm několik hodin a rozhlížel se po moři.
Obloha byla nyní již úplně bez mraků a ve vzdálenosti asi dvanácti mil jasně vystupovaly obrysy obzoru. Také na moři se již nebělaly bílé skvrny rozpěněných vln. Moře se ještě zmítalo nemalými vlnami, ale ty již nemohly být lodi nebezpečné. Osatně jen co opustí úžinu, tam již bude moře klidné. Pak chráněni pevninou a majíce vítr v zádech, poplují jako po řece.
Na širém moři bylo vidět jen jedinou loď a to ještě jen na chvíli. Byl to nějaký trojstěžník, který se asi dvě hodiny objevil, ale tak daleko, že Carcante ani dalekohledem nemohl rozpoznat jeho plachty. Plul ostatně k severu, tedy do Tichého oceánu a také tím směrem zmizel.
O hodinu později však Carcante zahlédl něco, co v něm vyvolalo tak veliké znepokojení, že uvažoval, jestli o tom nemá uvědomit kapitána.
Směrem sever-severovýchodmí, ještě daleko, se objevil sloup dýmu. Byl to parník, který buď mířil ke Státnímu ostrovu nebo k pobřeží Ohňové země.
Zlé svědomí je bojácné. Stačil kouř, aby se v zlosynově duši vynořily nejvážnější obavy.
"Že by to byla návěstní loď? Řekl si úzkostlivě.
Dnes bylo teprve dvacátého pátého února a Santa Fe se měla vrátit až v prvních dnech března! Že by uspíšila svůj příjezd? Je-li to Santa Fe, pak je za dvě hodiny u mysu sv. Juana a vše je ztracené! Teď, když byli na prahu svobody, by se jí měli zříci a vrátit se do žalostného zajetí na mys sv. Bartolomea?
Dole, při úpatí majáku, viděl Carcante škuner, který se houpal na vlnách tak bezstarostně, jako by se mu vysmíval. Všechno bylo připravené. Stačilo jen zvednout kotvy, aby se vydal na cestu. A přece nemohl, dokud trval příliv a vítr byl nepříznivý. Teprve po dvou hodinách měl příliv ustoupit odlivu.
Bylo proto nemožné vyplout na širé moře dřív, než by se parník přiblížil. Jestliže to přijíždí návěstní loď, pak je opravdu zle
Carcante si odlehčil pustým zaklením, které se mu dralo na jazyk. Měl by o tom říci Kongreovi? Ne, dokud si nebude jistý, nebude ho raději vyrušovat v jeho poslední přípravách k odjezdu. Zůstal tedy na ochozu a nespouštěl z blížícího se parníku oči.
Parník se blížil rychle, měl příznivý vítr i proud. A kapitán patrně topil o překot, neboť se nad lodí vznášel hustý dým, které však Carcante přes plachty napjaté vzadu dosud neviděl. Také byla silně nachýlená dozadu. Popluje-li takovou rychlostí, bude velmi brzy před mysem sv. Juana.
Carcante, jehož obava rostla s krátící se vzdáleností, nedal dalekohled z očí. Již jen několik mil ho od ní dělilo, již se její trup zčásti stával patrný.
Ale Carcanteovy obavy se rozprchly ve chvíli, kdy bylo největší.
Parník totiž náhle změnil směr, zamířil k úžině a odhalil svou lodní výstroj.
Ne, Santa Fe to nebyla. Parní o dvanácti až patnácti stech tunách nemohl být Santa Fe.
Mýlka byla vyloučená. Carcante, který již tolikrát Santa Fe viděl za jejího dlouhé pobytu v Elgorské zátoce, ji znal tak dobře jako Kongre a jeho tlupa. Santa Fe byla vybavena na způsob škuneru, kdežto blížící se parník byl trojstěžník.
Jaké ulehčení Carcante pocítil a jak byl rád, že nevyrušil marně své druhy z práce!
Ještě asi hodinu zůstal na balkoně a díval se za parníkem, který plul severně od ostrova, ale ve vzdálenosti tří až čtyř mil, to je ještě příliš daleko, aby mohl udělat oznámení své národnosti, oznámení, které by bylo opatrně z dobrých důvodů zůstalo asi bez odpovědi.
Parník ve čtyřiceti minutách, který plul rychlostí nejméně dvanáct uzlů za hodinu, zmizel za mysem Colnett.
Když se Carcante přesvědčil, že loď již není na obzoru, sestoupil z majáku.
Zatím se dostavil obrat přílivu a s ním chvíle určená k odjezdu škuneru. Přípravy byly skončeny, nezbývalo, než rozvinout plachty. Jakmile byly náležitě napjaty a upraveny, musely vítr, který se změnil ne jihovýchodní, dostat ze strany a loď mohla s plnými plachtami vyplout na širé moře.
V šest hodin byl Kongre a většina jeho lidí na palubě. Člun přivezl ještě i ty, kteří se zdrželi pod ohradou, a pak byl sám vytažen na ramena škuneru.
Moře začalo pomalu ubývat. Již se vynořovalo místo, na němž ležel škuner, když byl opravován, už se na druhé straně zálivu objevovaly z vody ostré vršky skalisek. Vítrh hvízdal trhlinami skal a lehký příboj umíral na pobřeží.
Když nadešla chvíle odjezdu, Kongre dal rozkaz k otočení lodního klanýře. Lano se napnulo, zaskřípalo v kluzu, v kulaté díře na přídi pro kotevní lano a když už splývalo kolmo, byla kotva vytažena ke kotevnímu rumpálu a uložena napříč, opatrně, vzhledem k plavbě, která měla trvat tak dlouho.
Pak byly rozvinuty plachty, plachta na předním stožáru, hlavní plachta, vrcholová plachta, plachta nad košem stožáru, stěhovka a plachta na lodní zádi, a s jejich přispěním se škuner pohnul a zamířil k moři.
Při jihovýchodním větru mohl škuner snadno dosáhnout mysu sv. Juana a také plavbě podél velmi strmého břehu nehrozilo nebezpečí.

Kongre to dobře věděl. Znal zátoku a proto sám stál u kormidla; dal se odvážně unášet kus směrem k pobřeží, aby zvýšil rychlost lodi.
Celkem plula Carcante s rychlostí dost střídavou: volněji, když vítr polevoval, rychleji když se prudší poryv opřel do plachet. Předstihovala však odliv, nechávaje za sebou široký pruh, dobré znamení pro její zdatnost a pro její další plavbu.
O půl sedmé byl již Kongre na milí od konce mysu, a řiré moře se již před ním prostíralo na obzoru. Slunce zapadalo na protější straně, stupujíc hvězdám, které se brzy měly zatřpytit na nebi, které tmavlo houstnoucím šerem.
V té chvíli Carcante přistoupil ke Kongreovi.
"Tak konečně máme zátoku šťastně za sebou," řekl s uspokojením.
"Ve dvaceti minutách," odpověděl Kongre, "dám popustit provazy při spodním cípu plachet a otočím kormidlo k pravé straně zádi, abychom obepluli mys sv. Juana."
"Budeme muset v úžině často obracet loď a jednou plout vpravo a podruhé vlevo?"
"Nemyslím," odpověděl Kongre. "Jakmile mineme mys sv. Juana, změníme plachetní krky a doufám, že ji nebude třeba hnout až k Hoornovu mysu. Jsme již hlouběji v roce, můžeme tedy počítat, že východní větry potrvají. Uděláme v úžině, co uznáme za vhodné. Že by nám vítr selhal, abychom byli nuceni se vléci, se nemusíme obávat."
Kdyby nebylo nutné, jak Kongre doufal, měnit plachetní krky, získal by hodně času. Kdyby mimo nadání byl k tomu přece přinucen, dal by stáhnout čtverečné plachty a ponechal by je kosočtverečné, jednou stranou připevněné, a plachty třírohé: brigantinku a malou stěhovku.
Jeden z mužstva, který stál u kotevního rumpálu, náhle vykřikl:
"Pozor vpředu!"
"Co je?" zeptal se Kongre.
Carcante spěchal k muži a naklonil se přes hrazení z rohoží.
"Otoč otoč trochu!" volal na Kongrea.
Škuner byl právě naproti jeskyně, která lupičům tak dlouho sloužila za skrýš.
V těch místech zátoky plul kus trupu Century, hnán odlivem do moře. Srážka s ním mohla mít mrzuté následky a opatrnost tedy kázala rychle se tomuto vraku vyhnout.
Kongre stáhl zlehka kormidlo k levému lodnímu boku, škuner se pootočil, proplul kolem kýlu a jen nepatrně o něj zavadil bokem.
Úsilí vyhnou se vraku mělo za následek, že se Carcante poněkud přiblížila k severnímu břehu. Brzy však byla zase uvedena do původního směru a už chybělo asi dvacet sáhů, aby minula skalnatý ostroh, kterým se mys lámal v úhlu.
Pak již mohl Kongre popustit kormidlo a volně zamířit k severu.
Právě v té chvíli však proniklo vzduchem ostré zasvištění, kostra škuneru se otřásla nárazem a hned na to se rozlehla hromová rána.
Na břehu se ukázal bílý dým, který zaháněl vítr dovnitř zátoky.
"Co je to?" vykřikl Kongre.
"Střílejí na nás," odpověděl Carcante.
"Zůstaň u kormidla!" vele Kongre a sám běžel k levému boku lodi, nahnul se přes její hrazení a spatřil v trupu lodi díru, jen asi půl stopy nad čarou ponoru.
Také ostatní mužstvo se okamžitě seběhlo k tomuto místu.
Útok z této strany pobřeží! Carcante vyjížděla ze zátoky, dostala ránu do boku a kdyby byla zasažena jen o málo níž, byl by s ní jistě konec! Dá se domyslet, jaké překvapení, a zděšení se zmocnilo celého mužstva!
Co měl Kongre a jeho tlupa dělat? Měli spustit člun, vstoupit do něho, přirazit ke břehu na místě, kde se objevil bílý dým, zmocnit se těch, kdo na loď vystřelili, povraždit je anebo je aspoň zahnat z tohoto místa? Ale kdo ví, kolik těch útočníků je, mohl by je přemoci? Nebylo by rozumnější vzdálit se a především prohlédnut poškození lodi?
Odplout rychle z místa se ukázalo tím naléhavější, když bylo na loď vystřelo podruhé. Dým se zase vyvalil z téhož místa břehu a loď se otřásla novým nárazem. Vystřelená koule zase vrazila do lodního trupu nad vodou hned vedle otvoru první rány.
"Kormidlo po větru!.. Zřiďte ráhna vpředu! Obraťte loď! vykřikl Kongre z plného hrdla a běžel na záď lodi, aby pomohl Carcanteovi, který se snažil rychle splnit jeho povel.
Sotva bylo hnuto kormidlem, loď se obrátila a nahnula se na pravou stranu. Než uplynulo pět minut, začala se vzdalovat od břehu a za chvíli byla mimo dostřel děla, které na ni bylo namířeno.
Ostatně se již neozvala nová rána. Břeh až na konec mysu byl pustý a prázdný a nebylo tedy pravděpodobné, že by se útok opakoval.
Nejnaléhavější nyní bylo zjistit stav lodního trupu. Uvnitř se nedalo ohledání provést, protože nebylo možné odstranit náklad. Bylo však jisté, že obě koule prorazily bok a uvázly někde v lodním spodku.
Byl tedy spuštěn člun, zatím co se Carcante otáčela a byla odlivem poněkud sražena od břehu.
Do člunu sestoupil Kongre a tesař, aby ohledali trup a přesvědčili se, muže-li být rána opravena na místě.
Zjistili, že dvě koule, asi čtyřliberní, zasáhly škuner a prorazily lodní stěnu naskrz. Naštěstí neťaly do živého; podstatné části lodi zůstaly ušetřeny. Obě díry byly na okraji lodního pobití, nad samou čarou ponoru. Jen o několik centimetrů níž a loď by měla otvory, které by mužstvo sotva stačilo ucpat. Lodní spodek by se rychle naplnil vodou a Carcante by se potopila ve vjezdu do zátoky.
Kongre a jeho mužstvo by na člunu nepochybně dojeli k pobřeží, ale po škuneru by bylo veta.
Poškození škuneru nebylo celkem velké, ale přece dost vážné, aby se Carcante mohla odvážit na širé moře. Stačilo jen trochu sklonu k Levému boku, aby voda vnikala dovnitř. Než mohli pokračovat v plavbě, obě rány, způsobené koulemi,

musely být nutně opraveny.
"Ale kdo je to, u čerta, který nám tohle nadrobil?" opakoval několikrát Carcante.
"Nejspíš strážce, který nám unikl!" pravil Vargaz. "A možná, že i někdo ze zachráněných, které strážce snad zachránil ze ztroskotané Century. Ale aby mohli střílet, potřebovali dělo, a to jim přece nespadlo z Měsíce."
"To jistě ne," odpovídal mu Carcante. "Pochází patrně z trojstěžníku. To čert v tom své prsty, že jsme si ho sami mezi troskami nevšimli."
"Na tom teď nezáleží!" odbyl je zkrátka Kongre. "Teď jde především o to, jak loď nejrychleji opravit!"
Měl pravdu. Co pomáhaly dohady o příčinách útoku, když v lodi zůstaly díry. V nejhorším případě mohli loď dopravit k protějšímu břehu, k mysu Diego. Za hodinu by tam byli. Ale na těch místech by byli příliš vydání napospas větrům vanoucím ze širého moře. A až k mysu Several nebylo nikde lépe. Hned při prvním nečasu by byl škuner rozbit o skaliska. Proto Kongre rozhodl vrátit se raději ještě večer do Elgorské zátoky, kde mohla být oprava bezpečně a nejrychleji provedena.
Ale dokud trval odliv, nebylo pomyšlení, že by škuner mohl proniknout proti proudu. Nezbývalo tedy, než vyčkat na příliv, který měl nastat ve třech hodinách.
Jen nebude-li zatím pozdě. Carcante, unášená proudem, se ocitala v nebezpečí, že bude zahnána až k mysu Several a že se zatím naleje vodou, neboť zmítána v vlnobitím, se povážlivě kymácela z boku na bok. Bylo už slyšet crčení vody, která při každém prudším zakolísání vnikala oběma otvory v poškozeném lodním boku. Aby se zachránil, rozhodl Kongre spustit kotvy na několik končin, které Kongre naštěstí měl, aby škuner nenarazil na některé z četných skalisek, která znemožňovala přístup k pobřeží.
Konečně se kolem desáté hodiny ohlásil příliv. Kongre ho využil, dal znovu vytáhnout kotvy a ještě před půlnocí Carcante, když unikla mnohému nebezpečí, zastavila na dřívějším místě svého kotvení v zálivu Elgorské zátoky.

XIII. Kapitola - Tři dny

Lze si domyslet, jaký vztek lomcoval Kongrem, Carcantem a ostatními. Zadrží je překážka na poslední chvíli, kdy chtěli opustit ostrov nadobro! Kdy ve čtyřech, pěti dnech se návěstní loď mohla objevit v zátoce! Kdyby poškození škuneru bylo méně vážné, aby se vyhnul možnosti být překvapen návratem Santa Fe zakotvil by Kongre rád někde jinde. Uchýlil by se třeba do přístavu sv. Juana, který se za mysem téhož jména hluboko zatíná do severního břehu ostrova. Ale tak, jak loď vypadala, by se jen šílenec s ní mohl odhodlat vyplout, protože než by dostihla jen mysu, jistě by se potopila. Zvláště na místech, kde by plula po větru a kde loď silně kolísá z boku bok, rychle by se naplnila vodou. Anebo podařilo-li by se v nejpříznivějším případě zachránit škuner, v žádném případě pak nemohl být zachován jeho náklad.
Tak nezbývalo, než se vrátit k majáku a Kongre jednal rozumně, že se k tomu rychle odhodlal.
V noci na lodi nikdo nezamhouřil zrak. Mužstvo dostalo rozkaz, zůstat na stráži a mít celou noc všemi směry bedlivý pozor. Kdo mohl vědět, nebude-li útok na loď obnoven? Kdo mohl vědět, zda nepřistála na některém místě ostrova početnější skupina, než Kongreova lupičská? Nebo zda jejich přítomnost na ostrově nevešla konečně do známosti v Buenos Aires a zda je chce argentinská vláda nechat zajmout?
Kongre a Carcante seděli vzadu na lodi a hovořili o těch věcech. Vlastně hovořil většinou Carcante sám, neboť Kongre byl zachmuřen a ponořen do myšlenek a odpovídal jen úsečnými slovy.
Domněnku, že argentinská vláda vyslala na Státní ostrov mužstvo, aby stíhalo Kongrea a jeho druhy, pronesl Carcante. Ale nebylo to dost uváženo. Nehledě ani k tomu, že nikdo o jeho přistání nevěděl, vše, co se seběhlo na ostrově nenasvědčovalo tomu, že by na něm tábořilo vojsko. To by bylo postupovalo tomu, že by na něm tábořilo vojsko. To by bylo postupovalo jinak To by přešlo k otevřenému útoku, anebo, nezbýval-li mu čas, bylo by poslalo do vjezdu zátoky svou loď nebo své čluny, aby se škuneru zmocnilo, buď, že by ho dobyli útokem, nebo ho učinili neschopným další plavby. Pravidelné vojsko by se přece po jediné šarvátce tak nedrželo v úkrytu, jak to udělali tito útočníci, jejich opatrnost prozrazovala malou sílu.
Carcante to vše uvážil, vzdal se této domněnky a přidal se k té, kterou pronesl Vargaz.
"Ano nevystřelili z jiného důvodu, než aby nám znemožnili opustit Státní ostrov. Je-li jich více, pak jsou to trosečníci, kteří se zachránili z Century Setkali se asi se strážcem a dozvěděli se od něho, že návěstní loď se brzy vrátí. Dělo pak našli nejspíš mezi troskami na břehu."
"Návěstní loď tu ještě není," pravil Kongre hlasem, který se chvěl vztekem. "Než se vrátí, budeme již daleko odtud."
Bylo opravdu nemožné, že by lidí, kteří se zachránili z Century a setkali se se strážcem, bylo víc než nejvýš dva nebo tři. Jak by bylo možné, že by z tak divoké bouře jich několik vyvázlo životem? A co by zmohla tato hrstka lidí proti početné dobře ozbrojené tlupě? Jakmile loď bude opravena, rozvine plachty, vydá se znovu na cestu, tentokrát však nebude opakovat učiněnou chybu a popluje nikoliv podél břehu, nýbrž prostředkem zátoky.
Teď šlo jen o to, jak dlouho potrvá oprava způsobeného poškození.
Po noci, v níž nebylo nic podezřelého zpozorováno, se dalo mužstvo do práce.
Začalo tím, že přemístilo část nákladu, srovnaného v podpalubí na leveém lodním boku. Uplynulo celé půldne, než vyneslo toto množství věcí na palubu. Složit náklad z lodi a vytáhnout loď lanem na písek nebylo nutné. Obě díry, způsobené koulemi, byly hned u samé ponorné čáry, a bylo jich možné snadno dosáhnout ze člunu, přistaveného ke kormovému výboku. Nejzávažnější otázka byla, jestli projektily neutrpělo i žebroví.
Kongre a tesař proto sestoupili do podpalubí, aby zjistili na čem jsou. Obě koule, jak se brzy přesvědčili, zasáhly lodní obložení, které dvakrát prorazily v téže výši, a zapadly do nákladu. Spojek se však dotkly jen lehce, a jejich pevnost nezmenšily. Otvory, jen na dvě nebo tři stopy od sebe vzdálené, měl oba okraje tak celé a hladké, jako by je vyřezal

pilkou. Zkušený tesař poznal, že by bylo možné vrazit do nich čepy a přidržet je kusy dřeva vzepřenými mezi žebrovím, kdežto zvenčí by se přikryly novou plaňkou.
Celkem tedy z toho škuner vyvázal dost šťastně. Obě rány nepoškodily kostry a mohly být rychle opraveny.
"Kdy?" otázal se Kongre.
"Přitesám dovnitř dřevěné příčky a zasadím je večer," odpověděl Vargaz.
"A čepy?"
"Čepy udělám ráno a do večera opravím otvory."
"Takže bychom ještě zítra večer mohli snést náklad zase do podpalubí a pozítří ráno vyplout?"
"Zajisté," odpověděl tesař.
Jen šedesát hodin stačilo k opravě škuneru, jehož odjezd se tedy zdržel pouze o dva dny.
Carcante se pak ptal Kongrea, jestli by s ním nechtěl ráno nebo odpoledne zajít k mysu sv. Juana.
"Abychom přišli věci na kloub," pravil
"A nač?" odpověděl Kongre. "Poněvadž nevíme, s kým máme co dělat, museli bychom tam jít všichni, až na dva nebo nejvýš na tři, které bychom museli nechat střežit škuner. A ostatní kdo ví, co by se tu mohlo za naší nepřítomností přihodit."
"Máš pravdu," odpověděl Carcante, "co bychom tím konečně získali? Nic, jen že bychom se zdrželi, a nám musí především záležet na tom, abychom se odtud co nejrychleji dostali. Ti chlapi, co na nás stříleli, ať se třeba pověsí!"
"Pozítří ráno již budeme odtud," sděloval Kongre Carcanteovi.
Protože návěstní loď čekali teprve za několik dní, nemuseli se obávat, že by jí byli přistiženi.
Ostatně i kdyby se Kongre a jeho tlupa vypravili k mysu sv. Juana, tak chytří Vasquez a John Davis byli, že tam nečekali.
Podívejme se zase k nim.
Když John Davis sdělil Vasquezovi svůj záměr, dali se hned do díla a strávil přípravami celé odpoledne. Místo, které si pro dělo vyhlédli, bylo na samém rohu skalního břehu. Mezi skalami, které zahrazovaly tento ohyb, bylo snadné umístit lafetu a dopravit ji tam. Hůř bylo, jak tam dostat těžký kus děla. Vléci je po písku nedalo mnoho práce; ale pak je bylo potřeba přepravit přes skalnaté hroty, kde možnost vleku byla vyloučena. Nedalo se to jinak provést, než pákami, a stálo to mnoho času i námahy.
Bylo kolem šesté hodiny, když bylo dělo umístěno na lafetě tak, aby jeho ústí mířilo ke vjezdu do zátoky.
Pak je začal John Davis nabíjet. Nasypal do něho střelný prach, ucpal jej suchou mořskou trávou, k níž přiložil kuli. Pak připravil doutnák, který bylo třeba jen ve vhodnou chvíli zapálit.
Za těchto příprav pravil John Davis k Vasquezovi:
"Když jsem uvažoval, co by nám nejlépe prospělo, rozhodl jsem se škuner nepotápět. Ke břehu by doplavali asi všichni a kdo ví, jestli by se nám podařilo jim uniknout. Nám záleží nejvíce na tom, abychom škuner přiměli k návratu do zátoky a abychom ho tam nějakou dobu zdrželi správou trhlin."
"Zajisté, ale rána koulí může být ucpána za odpoledne," namítl Vasquez.
"To ne," odpověděl John Davis, "protože budou nuceni hnout nákladem. Počítám, že je to nejméně dva dny zdrží a dnes je již dvacátého osmého února."
"A co jestli návěstní loď přijede až za týden?" namítl mu na to Vasquez. "Co uděláme potom? Nebylo by líp pálit raději do stěžňů než do trupu?"
"Asi ano, Vasquezi; kdybychom je zbavili předního nebo hlavního stožáru, loď by se zdržel na delší dobu. Neměli by ani čím je nahradit. Ale nezapomínejte, že je daleko obtížnější trefit stožár než loď, a je přece nutné, nemá-li být všechno zmařeno, abychom dali jistou ráno."
"Na to jsem nepomyslel," odvětil Vasquez. "A máte pravdu tím víc, že zlosynové odplují asi s večerním odlivem, kdy již bude šero. Jednejte proto, jak sám uznáte za vhodné."
Když byly skončeny přípravy, nezbývalo Vasquezovi a jeho společníkovi než čekat. Posadili se proto k dělu a byli připraveni vypálit, jakmile škuner popluje kolem.
Víme již, jaký výsledek měla jejich palba a za jakých okolností byla Carcante přinucena se vrátit k místu, kde dosud kotvila.
Teď ovšem opatrnost kázala co nejrychleji se vzdálit a vyhledat si útočiště na některém jiném konci ostrova.
Bylo nejvíc pravděpodobné, jak také Vasquez soudil, že Kongre s části svých lidí se vypraví zítra k mysu sv. Juana, aby pátral po původcích útoku a aby je stíhal.
Proto se rozhodli opustit jeskyni a vyhledat si na míli nebo na dvě míle odtud nový útulek, položený tak, aby mohli vidět na lodi přicházející od severu. Až se Santa Fe objeví, pospíší si k mysu sv. Juana a dají jí znamení. Velitel Lafayete pošle pro ně člun a až přirazí k Santa Fe, poučí kapitána o situaci, která po tak dlouhém čekání bude konečně vyřešena, ať je již škuner ještě v zátoce nebo ať pluje již někde na širém moři.
"Dej Bůh, aby tato druhá možnost nenastala," zatoužili Vasquez a John Davis téměř současně.
Chráněni nocí se vydali oba na cestu, a nesli si sebou potravu, zbraně a zbytek prachu. Ušli podél mořského břehu asi šest mil a pak se obrátili k zálivu sv. Juana, kde se jim podařilo na protějším břehu objevit sklaní dutinu, stačící, aby jim poskytla chudý útulek, než se průzkumná loď vrátí.
Kdyby škuner odplul, nic jim nebránilo, aby se vrátili do dřívější jeskyně.
Vasquez a Davis se celý druhý den pozorně rozhlíželi po moři. Ale když nastal odliv, znepokojovali se pomyšlením, že Maule skončila zatím svoje opravy. Že by Kongre neprodlužoval zbytečně svůj pobyt ani o hodinu, o tom byli přesvědčeni. Nepopoháněla-li ho ke spěchu obava, že se objeví Santa Fe, jejíž návrat John Davis i Vasquez tak toužebně čekali?

Když se rozhlíželi po moři, nezapomínali se ovšem občas poohlédnout po pobřeží. Ale ani Kongre, ani někdo z jeho lidí nepřicházel.
Víme již, že Kongre se rozhodl neztrácet čas neužitečným pátráním. Raději chtěl uspíšit nutnou práci a skončit co nejdříve opravy. Zkušený tesař Vargaz se neklamal. Než přitesal příčky a vložil je do žebroví, uplynulo odpoledne. Druhého dne chtěl připravit a zasadit čepy, jak říkal.
Prvního března nebyli tedy Vasquez a John Davis ničím znepokojeni. Ale jak pomalu jim zato míjel čas!
Do večera číhali na výjezd škuneru. Když získali jistotu, že zůstal na kotvách, schoulili se do svého doupěte a brzy jim spánek opatřil odpočinek, který tolik potřebovali.
Se svítáním však již zase byli na nohou a jejich první pohled platil moři.
Ale ani ráno se neobjevila vytoužená Santa Fe. Nikde nebylo stopy po dýmu, jímž by se návěstní loď jistě prozradila. Co škuner, jestli ten užije ranního odlivu k vyplutí? Již nastával. Chtěl-li s ním odplout, pak nejdéle za hodinu jej museli spatřit
John Davis nepomýšlel na to, aby zopakoval svůj včerejší pokus. Měl Kongrea za tak chytrého, že po včerejší zkušenosti se vyhne na několik honů pobřeží, aby ho nepřátelská koule nemohla zasáhnout.
Je možné si domyslet, jakou netrpělivostí, jakým nepokojem byli Vasquez a John Davis zmítáni, než minul ranní odliv.
Konečně zase začalo moře stoupat. Do večerního přílivu Kongre tedy odplout nemohl.
Bylo krásně. Změněný vítr vál nyní od severovýchodu. Moře se z nedávné bouře již uklidnilo. Slunce prozařovalo lehkými mráčky, tak vysokými, že k nim větřík nedostupoval.
Také tento den se zdál Johnu Davisovi a Vasquezovi bez konce. A jako včera i tento den nepřinesl nic neobyčejného. Lupičská tlupa dosud neopustila zátoku. A že by někdo z ní chtěl vyjít toho dne na výzvědy, bylo méně pravděpodobné než předcházející den.
"Jak se zdá, mají ti lotři napilno," poznamenal Vasquez.
"Ano, pospíchají," odpověděl John Davis. "Rány způsobené koulemi budou asi brzy opraveny. Pak je již nic nezadrží."
"A snad již tohoto večera , třebaže dnes je odliv velmi pozdě " pronášel Vasquez své obavy. "Nepotřebují světla. Dokázali již za nedávné noci, že znají cestu a pobřeží Vyplují-li, vyváznou ještě i za tmy odtud i se svým škunerem. Ach, věčná škoda, že jste jim neodstřílel jejich stožáry!!"
"Jaképak nářky, Vasquezi! Učinili jsme, co jsme mohli Zbytek necháme Pánu Bohu!"
"A my se přičiníme také," dodal záhadným hlasem Vasquez, v němž, zdá se, klíčilo nové odhodlání.
John Davis se ponořil do svých myšlenek a přecházel po pobřeží, oči upřené na moře. Ale nic se na obzoru neukazovalo
O čem přemýšlel? Když se přiblížil ke svému druhovi, zastavil se a pravil k němu:
"Co říkáte, Vasquezi, abychom se zvedli a podívali se, co tam dělají?"
"V zátoce, pod majákem, myslíte, Davisi?"
"Ano Přesvědčíme se, co je s Maule a chystá-li se k vyplutí "
"A k čemu to?"
"Tak, abychom věděli, na čem jsme. Vře to ve mně nedočkavostí. Nemohu se zdržet Ať se jakkoliv bráním, pudí mne to tam "
Vrchní kormidelník Century již opravdu nebyl svým pánem
"Jak je odtud k majáku daleko, Vasquezi?" pravil.
"Nanejvýš tři míle, půjdeme-li přímo přes vrchy."
"Nuže dobrá, půjdu, Vasquezi! Vyjdu ve čtyři hodiny budu tam v šest a připlížím se k nim tak daleko, jak jen to bude možné. Bude sice ještě den, ale dám si pozor, abych zůstal neviděn ale já budu vidět! "
Vasquez cítil, že by marně svého druha zrazoval. Ani se o to nepokoušel, až když mu jeho společník řekl:
"Vy zůstanete zde, abyste hlídal moře Vrátím se večer.. Půjdu sám "
Odmítl a řekl:
"Ne, doprovodím vás, Davisi. I já se rád podívám ke svému majáku."
Davis neodporoval. Bylo rozhodnuto.
Do čtvrté hodiny bylo ještě dlouho. Vasquez nechal svého druha na břehu, vyklouzl do skrýše a čím se tam zabýval bylo tajemstvím. Vrchní kormidelník z Century ho přistihl, jak pečlivě brousí svůj široký nůž o hranu skály a jak trhá košili na pruhy, ze kterých splétal volné provazy.
Na Davisovy otázky Vasquez odpovídal vyhýbavě a jen pravil, že navečer mu o svém záměru řekne něco určitějšího. Davis proto na něho přestal naléhat.
Jak bylo ujednáno, ve čtyři hodiny se oba muži vydali na cestu, když se napřed posilnili pokrmem a ozbrojili revolvery. Úzká rokle jim usnadnila výstup na vrch, který lehce překonali.
Široká, nedozírná planina se před nimi prostírala, pustá, jen dřišťálem tu a tam porostlá. Nikde, kam oko dohlédlo, nebyl jediný strom. Jen několik hejn vyplašených mořských ptáků s pokrokem odlétalo k jihu.
Věděli jistě kterým směrem by se měli dát, aby se dostali k zátoce.
"Tam," pravil Vasquez a ukázal ruku na maják, zvedající se asi ve vzdálenosti dvou mil.
"Nuže, pojďme!" odpověděl Davis.
Šli rychlým krokem. Teď ještě nebylo potřeba opatrnosti.
Asi za půl hodiny se zastavili, a zhluboka oddychovali. Ale ani nepozorovali únavu, která se dostavila po rychlém pochodu.
Teď je už dělilo od zátoky jen půl míle. Na tuto vzdálenost již mohli být snadno zpozorováni, kdyby Kongre nebo někdo z jeho lidí se dívali z majáku. Museli proto dál postupovat opatrně.

Na ochozu majáku ale nikdo nebyl. Byli si tím jisti, protože v jasném vzduchu bylo na ochoz majáku zřetelně vidět. Ale Carcante nebo někdo jiný mohl být ve střážnici, odkud se úzkými okny otvíral rozhled všemi směry rozlehlého ostrova. John Davis a Vasquez se proto plížili, kryjíce se skalami rozházenými v chaotickém nepořádku. Někdy rychle přeběhli od skály ke skále, jindy se plazili po zemi, když mezera mezi skalami byla větší. Zejména pochod na posledním kusu cesty pokračoval velmi zvolna.
Nebylo již daleko do šesti hodin, když překonali poslední výstupek návrší, jímž byla obehnána zátoka u majáku. Mohli do ní již nahlédnout.
Teď uprostřed skal, které je obklopovaly, byli dobře schovaní. Ani z majáku je nemohli vidět. To by musel někdo z Kongreovy tlupy vystoupit ze strany zálivu až k nim, aby je mohl postřehnout.
Dole na vlnách se houpal škuner, stožáry a ráhna měl v pohotovosti, svou výstroj měl v dobrém stavu. Jen mužstvo ještě dopravovalo náklad do lodního spodku z paluby, na níž byl před opravou vynesen. V zádi byl přivázán na zádrhu lana člun. Z toho, že nebyl přistaven k samému lodnímu boku, soudili, že opravné práce jsou již skončeny a díry způsobené koulemi opraveny.
"Jsou již hotovi," pravil John Davis a potlačoval hněv, který se ho zmocňoval.
"Kdo ví, neodplují-li již s nejbližším odlivem, snad za dvě, za tři hodiny?"
"Není to hrozné, bezmocně tomu přihlížet?" posteskl si Ojhn Davis.
Tesař Vargaz skutečně dodržel své slovo. Opravné práce byly rychle a náležitě provedeny, nezbylo ani stopy po trhlinách. Dva dny k tomu stačily. Jakmile byl náklad znovu dopraven na své místo, nic je již nemohlo zdržet od vyplutí.
Čas zatím míjel. Slunce se znenáhla sklánělo a konečně zmizelo za obzorem. Nastala noc. Ale nic nenasvědčovalo tomu, že by loď chtěla neprodleně odplout. Ze svého úkrytu slyšeli Vasquez a John Davis hluk, který k nim zaznával ze zátoky. Byl to smích, křik, klení lupičů a skřípání beden vlečených po palubě. Kolem desáté hodiny zaslechli zřetelně překlepnutí záklopky, kterou zavírali. Pak bylo ticho.
Davis a Vasquez slyšeli tluk svého srdce, jak byli rozčileni očekáváním nejbližších věcí. Odjedou snad teď, když práce byly skončeny, jak nastalé ticho dosvědčovalo? Ne, škuner se houpal pořád v zátoce, kotva zůstávala spuštěna, plachty visely na hejtovu.
Minula hodina. Vrchní kormidelník uchopil Vasqueze za ruku a zašeptal:
"Moře se vrací, začíná příliv."
"Tedy neodplují!"
"Dnes! Ale zítra?"
"Ani zítra, ani kdy jindy," odpověděl Vasquez. "Pojďte!" dodal a vyšel ze záhybu, v němž byl schován.
Davis zvědavě následoval Vasqueze, který opatrně sestupoval k majáku. Za chvíli již byl při úpatí vršku, na němž maják stál. Došel tam, potmě chvíli hledal, než natápal rukou kámen, který snadno odstranil.
"Vklouzněte tam," řekl Davisovi a ukazoval rukou k dutině pod skálou. "Je tu skrýš, kterou jsem náhodou objevil, když jsem maják hlídal. Hned tehdy mi napadlo, že mi jednou bude dobrá. Jeskyně to to není, jen díra, v níž se stěží oba vtlačíme. Ale i kdyby šli tisíckrát kolem brány, nebudou mít tušení, že je dům obydlený."
Davis se na výzvu svého druha protáhla otvorem do dutiny, do níž za ním vklouzl i Vasquez. Schouleni druh k druhu, že se nemohli hnout, mluvili šeptem. Dech na tváři si cítili navzájem.
"Nuže poslouchejte, co zamýšlím," pravil Vasquez. Počkáte tu na mne."
"Proč?" otázal se Davis.
"Sejdu k lodi."
"K lodi?" opakoval užasle Davis.
"Pokusím se, aby ti lotři neodjeli," pravil Vasquez odhodlaným hlasem, a vytáhl ze své haleny dva balíky a nůž.
"Mám zde patronu, chcete-li to nazvat patronou, kterou jsem si zhotovil ze střeleného prachu a kusu košile. Z druhého kusu košile a ze zbytku prachu jsem pořídil doutnák..., tu je. Připevním si to všechno na hlavu a poplavu ke škuneru. Vyšplhám se po kormidle a nožem vydlabu díru klenutí lodní zádi mezi kormidlem a zadní stěnu. Vložím do ní svůj náboj, zapálím doutnák a rychle zmizím. Nenamáhejte se, neodradíte mne od mého úmyslu."
"To je výborné!" zvolal John Davis nadšeně. "Ale nepustím vás samotného do tak velkého nebezpečí. Doprovodím vás."
"K čemu, prosím vás?" bránil se Vasquez. "Jeden se snáz přiblíží než dva. A k tomu, co chci učinit, jeden docela stačí."
Ať mu Davis domlouval jak chtěl, Vasquez nepovolil. Záměr se zrodil v jeho hlavě, chtěl jej také sám provést. Davisovi nezbylo, než ustoupit.
Ve chvíli, kdy byla noc netmavější, vysléknul se Vasquez z šatů, protáhl se otvorem a pustil se dolů z návrší. Došel až k moři, vlezl zplehounka do vody, aby se nenamočil hlavu a plavala statným tempem ke škuneru, který se houpal na vodě asi na délku lana od břehu.
Čím blíže připlouval, tím temnější a mohutnější se stávaly obrysy lodi. Na palub bylo ticho. Že by byla bez strážce, Vasquez pochyboval. Nemýlil se. Za chvíli již rozeznával jeho obrysy. Strážce seděl na lodní přídi, nohy spuštěné nad vodou a pohvizdoval si námořnickou píseň, jejíž melodie jasně zněla nočním tichem.
Vasquez zahnul k lodi obloukem a čím jí byl blíž, tím více mizel v tmavém stínu, který vrhala lodní záď. Již se zvedalo kormidlo přímo nad ním. Vasquez se chopil oběma rukama lepkavé desky a s nadlidskou silou se vytáhl do výše a vyšplhal se na závěsky kormidla. Když se mu pak podařilo obkročmo se dostat až k vrcholu kormidla, sevřel je pevně koleny jako jezdec na konci a uvolnil si tím způsobem ruce, chopil se vaku, připevněného na hlavě, podržel jej v zubech a vyňal z něho, co potřeboval. Nůž, který si také přinesl, začal ihned své ničivé dílo. Znenáhla díra, kterou hloubil mezi kormidlem a zadní stěnou, se stávala širší a hlubší. Asi za hodinu již čepel nože pronikla lodní plaňkou. Do toho otvoru, dost velikého, vložil Vasquez svůj připravený náboj, přivěsil k němu doutnák a pak sáhl do váčku pro křesadlo.

Ale v téže chvíli mu sklouzla maličko kolena vysílená dlouhým svíráním. Sklouznout až dolů, do vody, však znamenalo nezdar pokusu. Namočené křesadlo by nedalo jiskru. Jak sebou Vasquez mimoděk trhl, aby získal pozbytou rovnováhu, posunul se mu váček, který si zase připevnil na hlavu a nůž se z něho vysmekl a spadl do vody, která zašplouchla a vystříkla.
Píseň zpívajícího strážce náhle utichla. Vasquez ho slyšel sestupovat z přídi, jít po palubě a vystupovat na patro na zádi. Již se i jeho stín rýsoval na vodní hladině. Skloněn přes pažení pátral nepochybně lodník po příčině hluku, kterého si všiml. Dlouho tak nepohnutě stál, zatímco Vasquez křečovitě svíral kolena, zatínal nehty do kluzkého dřeva a cítil jak mu pomalu ubývá sil.
Konečně ukojen dlouhým tichem, v němž se nic nehnulo. Se lodník vzdálil a vrátil se na příď, kde začal zase hvízdat svoji píseň.
Teď teprve Vasquez mohl znovu sáhnout pro křesadlo a udeřil o ně několikrát křemenem. Vylétlo několik jisker, doutnák chytil a zaprskal.
Vasquez rychle sklouzl po kormidle, ponořil se do vody a silnými odrazy mířil k pevnině.
Chvíle, kterou John Davis zůstal ve skrýši sám, se mu zdála být bez konce. Půl hodiny, tři čtvrtě, již uplynula celá hodina. Davis se nemohl dočkat, po čtyřech se vyplížil ze skrýše a starostlivě vyhlížel k moři. Aby se mu tak něco stalo? Aby se mu pokus nezdařil? Dopaden asi jistě nebyl, protože z lodi nebylo slyšet hluk.
Rázem však zazněla nočním tichem temná rána, zesílená několikanásobnou ozvěnou, a s ránou se rozlehl dupot a pokřik. O několik chvil později se před ním vynořil ze tmy muž, promáčený a umazaný bahnem, rychle utíkal a přiměl Davise, aby chvatně zalezl do skrýše a vklouznul tam za ním, a přikryl skrýš kamenem.
Bylo načase, neboť hned potom proběhla kolem tlupa lupičů a hlasitě křičela. Ačkoliv jejich hrubá obuv zel dupala na tvrdé skále, nicméně nepřehlušila jejich hlasy.
"Za ním! Ten nám dnes neuteče!"
"Viděl jsem ho tak zblízka, jako vidím tebe, je sám!"
"Není ani sto metrů před námi."
"Však my ho dostaneme, padoucha!"!
Hluk slábl, až zanikl docela.
"Provedl jste to?" tázal se šeptem John Davis.
"Ano," odpověděl Vasquez.
"Podařilo se to?"
"Domnívám se."
Časně ráno tlukot kladiv zapudil všechnu nejistotu. Pracují-li na palubě škuneru, pak má Maule zřejmě nové trhliny. Jestli je to poškození vážnější, to nikdo z nich nevěděl.
"Kéž byste ji pak poškodil, aby byla zdržena ještě aspoň měsíc v zátoce," pravil Davis, zapomínaje, že pak by bylo zle s ním i jeho druhem, neboť pak by jim hrozila ve skrýši smrt hladem.
"Ticho!!" zašeptal Vasquez a uchopil Davise za ruku.
Nová tlupa se blížila k jejich úkrytu. Snad se vracela z bezvýsledného stíhání, ale její mužstvo nepromluvilo slovo. Bylo slyšet jen dupot podpatků.
Ten se za dopoledne opakoval ještě několikrát. Pokoušeli se patrně znovu a znovu, aby dostali útočníka do své moci a slídili všemi směry. Ale ustávali znenáhla od marného počínání. J!§iž hezkou chvíli nikdo neprošel kolem skrýše, až v samé poledne tři nebo čtyři muži se zastavili asi na dva kroky od díry, v níž byli Vasquez a Davis zavřeni.
"Ten chlap má patrně spolky s čertem. Kde se tady mohl schovat?" pravil jeden z nich a usedl na balvan, kterým byl zahrazen otvor.
"Raději již toho nechme," pravil druhý. "Naši kamarádi se již vrátili všichni na loď."
"Vrátíme se také. Tím spíš, že nám toho ten zatracený darebák mnoho neudělal."
Vasquez a Davis se zachvěli a dobře ukryti, poslouchali se zvýšeným napětím.
"Pravda!" vmísil se do hovoru čtvrtý. "Chtěl nám vyhodit do povětří kormidlo!"
"Neměl to špatně vymyšleno. Co je po lodi bez kormidla."
"Mohl nám po čertech zatopit! Ještě štěstí, že náboj vybuchl stranou. Jen tak jsme mohli vyváznout s celkem nepatrným poškozením. S dírou ve sklenutí lodní zádi a utrženým závěsem. Kormidlo samo je jen trochu ožehnuto."
"S tím jsme do večera hravě hotovi," pravil ten, který začal mluvit první. "Než nastane příliv, hoši, budeme konečně odtud. A ten mizera si tu může pojít hlady, je-li mu libo."
"Tak co, Lopezi, už jsi si odpočinul?" přerušil ho hrubě drsný hlas.
"Nechme řečí a vraťme se na loď."
Zdrceni tím, co uslyšeli, dívali se Vasquez a Davis ve skrýši v níž byli schování, jeden na druhého.
Dvě velké slzy se vyřinuly Vasquezovi z očí a kanuly z jeho řas. A životem ošlehaný námořník, starý kozák, se netajil svým pohnutím, neusiloval, aby skryl toto svědectví svého bezmocného zoufalství. Tak uboze tedy skončil jeho hrdinný pokus! Proto dal tedy svůj živo v nebezpečnou sázku! Nanejvýš půl dne nového zdržení, to bylo vše, čím byli lupiči postiženi! Do večera bude malá oprava hotova a nikdo již nezabrání, aby škuner nevyplul na širé moře a nezmizel za obzorem.
Rány kladiv doznívající z pobřeží nasvědčovaly, že Kongre se činí co může, aby učinil Carcante způsobilou k rychlému odplutí.
Asi o čtvrt na šest k velikému Davisovu a Vasquezovu zármutku přestal klepot kladiv. Dopadla patrně poslední rána a skončila opravu. Za několik minut řinčení řetězu skřípajícího v kluzi tuto domněnku potvrdilo. Kongre vytahoval kotvu. Nadešel okamžik odplutí.

Vasquez se nedovedl zdržet. Pohnul kamenem a opatrně se odvážil vyhlédnout.
Západním směrem se nachylující slunce již blížilo ke hřebenu hor, z té strany zavírající rozhled. V té době, blízké podzimní rovnodennosti, do setmění nechybělo víc než hodinu.
Na opačné straně byl škuner dosud na kotvách. Stopy nedávného poškození na něm již nebyly patrné, také na palubě již bylo všechno uspořádáno. Řetěz kolmo povislý, jak správně Vasquez rozpoznal, nasvědčoval, že je třeba jen poslední otočení, aby byla na povel kotva vyproštěna ze dna.
Vasquez zapomněl na opatrnost a vychýlil se na půl těla z otvoru. Davis se za ním tiskl k jeho rameni. Oba prudce oddychovali rozčilením a pozorovali, co se bude dít.
Většina lupičů již byla zase na palubě. Ne však všichni. Vasquez rozpoznal mezi těmi, kteří zbyli na břehu, Kongrea, procházejícího se s Carcantem v ohradě majáku.
Za pět minut se rozešli a Carcante zamířil k vratům přístavku.
"Pozor!" pravil šeptem Vasquez. "Vystoupí nejspíš na věž majáku."
A oba vyklouzli rychle do svého úkrytu.
Vskutku Carcante naposledy vystupoval na maják. Škuner odpluje patrně za okamžik a Carcante se chce naposled rozhlédnout z majáku a přesvědčit se, jestli se k ostrovu neblíží loď.
Z ubývajícího větru se dalo soudit na klidnou noc a na pěkné počasí při východu slunce.
Když Carcante vystoupil na ochoz, Vasquez a Davis ho viděli zcela zřetelně. Zastavoval se na různých místech a dalekohledem se rozhlížel všemi směry po obzoru.
Náhle se mu vydral z úst opravdový skřek. Kongre a ostatní k němu v předtuše zlých věcí zvedli hlavu a neklamali se.
Hlasem, který bylo daleko slyšet, křičel Carcante:
"Návěstní loď... návěstní loď!"

XIV. Kapitola - Návěstní loď Santa Fe

Jak poznat zmatek, jehož jevištěm se vnitřek zátoky? Výkřik: "Návěstní loď... návěstní loď!" jako blesk sjel mezi lotry, jako rozsudek, odsuzující ty bídníky k smrti. V Santa Fe se blížila k ostrovu spravedlnost, trest za tolik zločinů, jemuž nemohli uniknout.
Jen jestli se Carcante nemýlil? Byla blížící se loď opravdu Santa Fe, návěstní loď argentinského námořnictva? Opravdu plula do Elgorské zátoky? Nezamíří v poslední chvíli buď k le Maireově úžině nebo mysu Several, aby na jihu obeplula ostrov?
Jakmile Kongre zaslechl Carcanteův výkřik, rozběhl se návrším, zabočil kvapně na schodiště a v pěti minutách byl nahoře na ochozu vedle Carcantea.
"Kde ji vidíš?"
"Tamhle... severo-severovýchodně."
"Na jakou vzdálenost?"
"Asi na deset mil."
"Do noci ještě tedy nebude v zátoce?"
"Ne."
Kongre se chopil dalekohledu, prohlížel si pozorně loď a nepromluvil přitom ani slovo.
Že jde o parník, nebylo již pochyb. Dým se v hustých kotoučcích zvedal nad lodí, která zřejmě udržovala silný oheň. Ale ani o tom, že blížící se parník je Santa Fe, nemohl být Kongre a Carcante v nejistotě. Viděli ji za stavby majáku tolikrát, když plula ke Státnímu ostrovu nebo se od něho vracela. Parník osatně mířil přímo do zátoky. Kdyby jeho kapitán zamýšlel vplout do le Maireovy úžiny, byl by musel zachovat západnější směr a zase jižnější, kdyby chtěl obeplout mys Several.
"Ano," pravil konečně Kongre, "je to návěstní loď."
"Zlořečená smůla, která nás tu dodneška zdržela," křičel Carcante. "Nebýt padouchů, kteří nám dvakrát překazili odplutí, kde jsme mohli dnes být!"
"Teď si nářkem neposloužíme," odvětil mu Kongre. Je nutné jednat..."
"Ale co?"
"Odplout."
"Kdy?"
"Neprodleně."
"Ale sotva poodjedeme od břehu, průzkumná loď bude před zátokou."
"Ano... a zůstane před zátokou."
"Proč?"
"Poněvadž nebude mít světlo majáku a neodváží se v noční tmě do zátoky."
Tento názor, který Kongre pronesl, byl správný; také Vasquez a Davis byli toho mínění. Nesměli vyjít ze svého úkrytu, aby nebyli spatřeni z ochozu majáku. Ve své těsné skrýši však pronášeli totéž mínění, jako nahoře na majáku vyslovil náčelník pirátů. Maják již měl být rozsvícen, protože slunce správně zapadlo. Zda se odváží kapitán i když neuvidí světlo, přes svou znalost ostrova, pokračovat potmě ve své plavbě?... Zda, když nebude vědět, jak si vysvětlit zhaslé světlo majáku, nebude raději křižovat na širém moři před zátokou?... Nejméně desetkrát, raději křižovat na širém moři před zátokou?... Nejméně desetkrát, pravda, už vjel do Elgorské zátoky, ale vždycky za dne; bez majáku, který by mu naznačoval směr, se jistě neodváží do tohoto tmavého zálivu. A kromě toho se jistě domyslí, že ostrov byl patrně jevištěm velmi vážných příhod, není-li stráž na svém místě.

"Co jestli kapitán neviděl ostrov," pravil také Vasquez starostlivě, "a pojede-li stále dál spoléhaje na světlo majáku, zda se mu nemůže stát, co se přihodilo Century? Co jestli ztroskotá také na úskalí mysu sv. Juana?"
John Davis jen odpověděl vyhýbavým pohybem ruky. Bohužel, možnost, jíž se obával Vasquez, nebyla vyloučena. Postavení Century bylo tenkrát jiné, než postavení Santa Fe, také nevála vichřice, která Century vehnala na skálu. Ale konečně, přesně uváženo, ta katastrofa byla možná.
"Seběhněme na pobřeží," ujal se slova Vasquez. "Za dvě hodiny můžeme být na konci mysu. Snad bychom ještě stihli včas, abychom zapálili oheň a upozornili je na pevninu."
"Na to je již pozdě," odpovídal John Davis. "Nejdéle za hodinu je návěstní loď ve vjezdu do zátoky."
"Co tedy dělat?"
"Čekat," odvětil John Davis chladnokrevně.
Bylo po šesté hodině a soumrak již začal zahalovat ostrov.
Zatím byly konány usilovné přípravy k nejrychlejšímu odjezdu. Netrpělivostí mučen, chtěl Kongre neprodleně opustit místo svého zakotvení a pokusit se stůj co stůj o útěk. Kdyby čekal až do ranního odlivu, vydával by se do nebezpečí, že se potká s návěstní lodí. Komandant Lafayete by sotva propustil loď vyjíždějící ze zátoky. Jistě by jí nařídil, aby zastavila a provedl by zkontrolování dokladů jejího kapitána. Jistě, že by jí nařídil, aby zastavila a vyslechl by jejího kapitána. Jistě, že by chtěl vědět, proč maják nesvítí a přítomnost Carcanty by mu byla za těchto okolností nanejvýš podezřela. Vyhověl-li by škuner jeho rozkazu, a nic jiného by mu nezbávalo, pak by byli v pasti. Nebo jakmile by kapitán Lafayete vstoupil na palubu a uviděl Kongrea a jeho mužstvo, jistě by mu bylo vzezření těchto lidí dostatečnou příčinou k nejvážnějšímu podezření? Jistě, že by loď nepustil na tak dlouho ze zátoky, dokud by si nebyl jistý a úplně neobjasnil věc.
Když by však kapitán nezastihl tři strážce na majáku, jistě by si vysvětlil jejich zmizení útokem, jehož se stali obětí. A na to, že by nepřišel, že původci tohoto útoku jsou lidé z lodi, která se mu snažila uniknout?
Postavení lupičů však komplikovala ještě jiná okolnost.
Když Kongre a Carcante uviděli Santa Fe na širém moři, jistě bylo pravděpodobné, ne-li jisté, že si jí všimli i ti, kteří již dvakrát provedli útok na Carcantu právě ve chvíli, kdy se chystala odplout? Tito neznámí nepřátelé sledovali jistě každý pohyb Santa Fe a jistě budou na místě, až návěstní loď vjede do zátoky. A je-li mezi nimi, jak se nedalo pochybovat i třetí zbylý strážce, pak nebylo možné, aby Kongre a jeho lidé unikli zaslouženému trestu.
Kongre si byl vědom všech těchto možností i jejich důsledků. Proto rozhodl o tom, co mu jidně zbývalo: okamžitě odplout, a poněvadž vítr vanoucí od severu mu byl příznivý, použít noci, aby se dostal co njrychleji na širé moře. Na volném oceánu byl pak řirozeně ve větším bezpečí. Bylo také možné, že návěstní loď, když neviděla světla majáku a nechtěla se přiblížit za husté tmy k pevnině, zvolnila rychlost a že je osud daleko od Státního ostrova. Kudy se dá, Kongre ještě sám nevěděl. Zjistil-li by opatrnější a bezpečnější, vyhnout se le Maireově úžině, pak chtěl zamířit k jihu, obeplout mys Several a zmizet za jižním pobřežím. Především šlo tedy o to, být co nerjychleji ze zátoky.
John Davis a Vasquez si domýšleli Kongreův záměr a přemýšleli, jak by jej zmařili, ale přemýšlením jen poznávali svoji zoufalou bezmocnost!
O půl sedmé zavolal Carcante několik mužů, kteří ještě zbyli na pevnině. Jakmile byli všichni na palubě, Kongre nařídil, aby byl vytažen člun a aby byla zvednuta kotva.
Pravidelné vrzání kladky a řinčení řetězu navinovaného na hřídel se zařezávaly do srdce obou přátel zbylých na ostrově.
V pěti minutách již ležela kotva na kranbalku a hned potom se škuner hnul. Měl rozvinuty všechny plachty, hořejší i dolní, aby loď zužitkovala všechen vítr, jehož s večerem ubývalo. Zvolna proplouvala zátokou, a držela se v jejím prostředku, aby lépe zachytila ve svých plachtách vítr.
Brzy se však plavba stávala velmi nesnadnou. Jakmile mořský odliv, který se již blížil ke svému nejnižšímu stavu, ji přestal svým proudem snášet, byla již odkázána jen na větřík vanoucí ze strány. Ten však byl nyní tak málo vydatný, že škuner nemohl z místa. A co až za dvě hodiny nastane příliv? Pak mu hrozilo, že ho proud vrátí ke břehu. Za těch okolností nemohl v žádném případě být do půlnoci ze zátoky.
Proto však nemuseli ještě zoufat. Neodvážila-li se Santa Fe potmě do zátoky, nemusel se Kongre obávat, že by se s ní potkal a mohl ještě vyváznout s ranním odlivem.
Mužstvo se činilo, aby zrychlilo plavbu Carcanty, ale proti nebezpečí, že bude loď stržena z cesty, bylo bezbranné. Vítr ji totiž zaháněl pozvolna k jižnímu břehu Elgorské zátoky, ke břehu, který Kongre málo znal. Tolik však o něm věděl, že je velmi nebezpečný dlouhou řadou úskalí vybíhajících do moře. Asi za hodinu po svém odjezdu mu již byl tak blízko, že považoval za nutné obrátit loď, aby se vzdálil od úskalí.
Ale obrátit loď za stále a stále ubývajícího větru nebylo snadné.
Nic jiného však nezbývalo, než se o to pokusit. Otočili kormidlo, napjali vzadu provazy u spodního cípu plachty a popustili je vpředu. Škuner však plul tak pomalu, že se ho nepodařilo obrátit proti větru; naopak byl pomalu blíž a blíž u břehu.
Kongre poznal nebezpečnou situaci. Zbýval již je jediný prostředek a Kongre ho použil. Rychle byl spuštěn člun, šest mužů do něho sestoupilo s třípramenným lanem a veslováním se jim podařilo otočit loď, která napjala plachetní krk zase v původním směru, a vyvázla tak z nebezpečí, že by mohla být vržena na jižní břeh.
Naneštěstí se větřík tišil tak, že povislé plachty tloukly o stožáry. A dát táhnout škuner člunem až k výjezdu ze zátoky, byl rovněž nicneslibující pokus. Ne, nedalo se nic jiného dělat, než zakotvit a počkat na odliv, jehož známky se již objevovaly. Že by se proti němu dostali o kus dál, nebylo pomyšlení. Měl být Kongre opravdu donucen zůstat zde, nanejvýš dvě míle od zátoky?
Hned po odjezdu škuneru John Davis a Vasquez vylezli ze svého úkrytu, sešli téměř až k samému moři a pozorovali

pohyby Carcanty. Zkušení námořníci za panujícího bezvětří hned věděli, že Kongreovi nezbude nic jiného než se zastavit a počkat až na odliv. Ale do rozednění měli lupiči ještě dost času, aby dosáhli výjezdu ze zátoky a nepozorovaně zmizeli.
"Ne, zdržíme je!" vykřikl náhle Vasquez.
"Ale jak?" tázal se John Davis.
"Pojďte... pojďte!"
Vasquez za sebou táhl svého druha a spěchal k majáku.
Jak Vasquez soudil, křižovala asi Santa Fe před ostrovem. Možná, že mu byla již veli blízko, ale za bezvětří a tichého moře jí z toho nehrozila pohroma.
Velitel Lafayete byl překvapen tím, že maják nesvítí, neuměl si patrně tuto podivnou okolnost vysvětlit a vyčkával asi s malou párou, než vyjde slunce.
Podobně usuzoval i Kongre a vyvozoval z toho naději, že se mu přece podaří svést návěstnou loď z pravé stopy. Jakmile odliv požene vody zátoky do širého moře, pak se Carcante i bez větru uvolní a nanejvýš za hodinu bude na moři.
Jen co by byl ze zátoky. Hluboko do širého oře se Kongre nezamýšlel pouštět. Hodlal zužitkovat každé zavanutí větru, který se v nejklidnějších nocích chvílemi rozduje, troufal si s proudem směřujícím k jihu i za tmavé noci bez úrazu proplout kolem pobřeží. Jakmile by škuner obeplul výběžek Several, vzdálený asi sedm nebo osm mil, neměl se již, protože by byl chráněn jeho skalami, čeho obávat. Jediné nebezpečí bylo v tom, aby nebyl škuner spatřen hlídkou Santa Fe, křižovala-li pod zátokou a ne před mysem sv. Juana. Bylo jisté, že jakmile by byl jeho výjezd ze zátoky zpozorován, kapitán Lafayete by jej tak lehce nepropustil, již proto ne, aby zjistil co je s majákem. Pro parník by byla hračka dohonit prchající loď, dříve než by mohla zmizet za skalami jižního břehu.
Bylo po deváté hodině. Kongreovi nic jiného nezbylo, než spustit kotvu a vyčkat, až začne odliv. Ten měl nastat za šest hodin. Tedy ráno ve tři hodiny by zase mohli z místa. Škuner se obrátil proti přílivu a hleděl přední stěnou do moře. Člun byl zase vytažen, protože jakmile nastane vhodný okamžik, nechtěl Kongre pozbýt ani chvíli, aby se dostal na moře.
Náhle však vyrazil z hrdel mužstva křik, který bylo slyšet na obou březích zátoky.
Dlouhý pruh světla pronikl noční tmou. Světlo majáku se skvělo svým leskem a ozařovalo moře před ostrovem.
"Ach, ti lotři!... Jsou nahoře na majáku!" vykřikl Carcane.
"Ke břehu!" zavelel Kongre.
Aby unikl naléhavému nebezpečí, které před ním vyvstalo, neměl Kongre skutečně jinou volbu než nechat pár lidí na škuneru, s ostatními v člunu přirazit ke břehu, do strážnice, vrhnout se tam na strážce a jeho společníky, jestli nějaké má, skolit je a zhasnout světlo. Jestli bude návěstní loď, která nepochybně hned vyplula k ostrovu, ještě před zátokou, jistě zastaví až zhasne světlo. Jestli bude ještě v zátoce, nezbude jí než se obrátit, protože nebude mít světlo, kterým by se dala vést k nebezpečnému břehu. V nejhorším případě spustí kotvy v samé zátoce a počká do rána.
Kongre dal spustit člun a s Carcanem a dvanácti muži, ozbrojenými puškami, revolvery a noži do něho vsedli.
V necelé minutě byli opět u břehu a když přistáli, rychle vyskočili z člunu a úprkem se hnali k majáku, který byl vzdálen jen půl druhé míle.
Drželi se všichni pohromadě, a tuto vzdálenost proběhli za čtvrt hodiny. Celá tlupa, kromě dvou mužů, kteří zůstali na palubě se sešla na úpatí majáku.
Ano... John Davis a Vasquez na něm byli. Věděli, že již nemohou nikoho potkat, úprkem, na nic se neohlíželi, vyběhli po návrší a vrazili do ohrady.
Vasquez chtěl rozsvítit maják, aby návěstní loď ještě před úsvitem mohla neprodleně vplout do zátoky. Jen aby Kongre nezničil čočky, nebo rozbil lampy! Hrozný strach se ho zmocňoval při pomyšlení, že by mohl být osvětlovací přístroj pokažen. Pak by se pravděpodobně podařilo škuneru uniknout dřív, než by Santa Fe mohla jeho útěk zpozorovat.
Oba se vrhli do domu, vnikli do chodby, otevřeli dveře vedoucí ke schodišti, zavřeli je za sebou na všechny závory a rychle proběhli po schodech a vpadli do strážnice...
Svítila - byla nepoškozená, lampy stály netknuté na svém místě od toho dne, co je naposledy zhasli. I knot a olej v nich ještě byl. Ne, Kongre nezničil dioptrický přístroj svítilny. Chtěl patrně zamezit osvětlování moře jen na dobu, co bude prodlévat v Elgorské zátoce. Jak by také mohl vědět, za jakých okolností bude zátoku opouštet!
Maják se tedy znovu rozzářil! Návěstní loď mohla nyní snadno dosáhnout místa, kde před třemi měsíci kotvila.
Zdola majáku se ozvaly prudké rány. Celá tlupa se vrhala na dveře, aby mohla vniknout nahoru a zahsnout světlo.
Všichni byli ochotni dát život v sázku, aby zdrželi příchod Santa Fe. Dole v ohradě a v domě nikoho nenapadli. Těch, kteří vyběhli na strážnici, nemůže být mnoho. Lupiči hořeli netrpělivostí, aby s nimi byli hotovi. Jakmile budou odstraněni, maják přestane vysílat do noci své záhubné světlo.
Brána, vedoucí z konce chodby na schodiště majáku, byla, jak víme již, ze silné železné desky. Vyvrátit závory, kterými se schody zavíraly, bylo zcela nemožné. Carcante, který se o to pokoušel, brzy poznal neúspěšnost svého počínání se vrátit ke Kongreovi a k ostatním shromážděným na nádvoří.
Co dělat? Bylo možné zveční se dostat ke svítilně majáku? Jestli ne, pak tlupě nezbývalo nic jiného, než uprchnout dovnitř ostrova, aby nepadla do rukou velitele Lafayeta a jeho mužstva. Co by z toho měli, kdyby se vrátili na palubu škuneru? Ostatně již nebylo kdy. Nebylo pochyb, že návěstní loď je již nyní v zátoce a že pluje do zálivu.
Kdyby však měl být maják za několik minut zhasnout, Santa Fe nejen, že by nemohla kupředu, nýbrž z opatrnosti by se musela vrátit a kdoví, jestli by se škuneru přece jen nepodařilo vyváznout z kličky, která se kolem něho zatahovala.
Nouze je strůjcem vynalézavosti. Kongre připadl na prostředek, jak se dostat nahoru.
"Po drátě hromosvodu!" vzkřikl.

Podél věže splýval totiž železný drát, každé tři stopy připevněný skobami. Šplháním bylo snadné se dostat z jedné na druhou, proniknout až k balkonu a snad překvapit ty, kteří se na majáku zatarasili.
Kongre chtěl zkusit sám tento poslední spásný prostředek. Ale Carcante a Vargaz ho předešli. Oba vylezli na střechu přístavku, chopili se drátu a šplhali po něm, zachytávající se za skoby. Doufali, že v noční tmě nebudou zpozorování.
Již byli u zábradlí, již přes ně přelézali...
Jen poslední přehup ještě zbývalo udělat, když se ozvaly rány z revolverů.
John Davis a Vasquez byli připraveni k obraně. Oba lupiči, byli střeleni do hlavy, pustili se zábradlí a v několika vteřinách leželi z roztříštěnými končetinami na střeše přístavku.
Hned potom se ozvalo pod majákem pískání. Návěstní loď vjížděla do zálivu a parní píšťala ostrým hvizdem ohlašovala její příchod...
Teď nezbývalo než rychle utéci, protože v několika minutách musela být Santa Fe na svém kotvišti.
Kongre a jeho druhové neměli na vybranou, seběhli rychle z návrší a zachránili se útěkem do nitra ostrova.
Za čtvrt hodiny, právě ve chvíli, kdy velitel Lafayete spouštěl kotvy, šalupa strážců několika údery vesel přirážela k válečné lodi.
John Davis a Vasquez byli na palubě návěstní lodi!

XV. Kapitola - Konec

Návěstní loď Sante Fe, mající na palubě střídající stráž určenou pro Státní ostrov, vyplula z Buenos Aires devatenáctého února, byla podporována proudem i větrem a rychle se blížila k cíli své cesty. Veliká vichřice, trvající skoro osm dní, nezasáhla Magalhaesovu úžinu. Velitel Lafayete těžil z těchto příznivých okolností a dostal se k Státnímu ostrovu o několik dní dřív než počítal.
Kdyby se opozdil jen o dvanáct hodin, škuner by byl již tak daleko, že veškeré stíhání Kongrea a jeho tlupy by bylo marné.
Velitel Lafayete chtěl hned v noci být ještě informován o všem, co se v Elgorské zátoce za tři měsíce stalo.
Na palubě byl ze strážců ponechaných na Státním ostrově jen Vasquez. Kde byli jeho kamarádi Felipe a Moriz? Společníka, který nyní Vasquez provázel, nikdo neznal.
Velitel si tedy dal oba muže zavolat do své kajuty a přivítal Vasqueze výtkou:
"Maják byl rozsvícen příliš pozdě, Vasquezi!"
"Hořel dnes po devíti týdnech poprvé...!" odpověděl Vasquez.
"Po devíti týdnech?... Co to znamená?... Kde jsou vaši dva přátelé?..."
"Felipe a Moriz jsou mrtví... Za tři týdny po odjezdu Santa Fe měl maják jen jediného strážce, kapitáne!"
A Vasquez vypravoval o událostech, které se přihodily na Stáním ostrově. Jak tlupa lupičů pod náčelníkem Kongrem již několik let hnízdila v Elgorské zátoce, lákala lodě na skaliska mysu sv. Juana, loupila věci ze troskotaných lodí vržené na břeh a vraždila všechny, kdo ztroskotání přežili. Jak nikdo z těch, kdo maják stavěli, neměli o jejich pobytu ani potuchy, protože lupiči se na dobu stavby uchýlili k mysu sv. Bartolomea na opačném konci ostrova. Ale když Santa Fe odplula a u majáku zůstali jen sami strážci, Kongreova tlupa se do Elgorské zátoky vrátila na škuneru, který se jim náhodou dostal do rukou. Za několik minut po jejím zakotvení v zálivu byli Moriz a Felipe zákeřně přepadeni a na palubě zabiti. Že on, Vasquez, jim mohl uniknout, děkuje jen té okolnosti, že měl službu a že byl tedy v té chvíli nahoře ve strážnici.
Seběhl rychle z majáku a utekl na pobřeží mysu sv. Juana. Tam by asi bídně zahynul, kdyby se mu nepodařilo objevit jeskyni, do níž lupiči ukládali své poklady a zásoby.
Pak Vasquez pokračoval, jak po ztroskotání Century zachránil vrchního kormidelníka ztroskotané lodi a jak oba toužebně čekali na příjezd Santa Fe. Jak všechno své úsilí soustředili na to, aby zdrželi škuner do prvních dnů měsíce března, do doby, kdy se Santa Fe měla vrátit, a aby mu znemožnili vyplout na širé moře a zmizet na vodách Tichého oceánu. Ale přesto by býval odplul, kdyby jej John Davis nezadržel dvěma koulemi, jimiž byl zasažen do trupu lodi.
Tím Vasquez skončil svoje vyprávění, aniž by se zmínil o svých zásluhách. Tu se ujal slova John Davis.
"Vasquez vám zapomíná říci, pane veliteli, že naše dvě koule neměly žádoucí účinek. Přestože byla Maule zasažena do svého trupu, doplula by dnes ráno, kdyby Vasquez, dávaje v sázku svůj život, minulé noci nepřiplaval ke škuneru a kdyby výbuchem mezi kormidlem a zadní stěnou nezpůsobil nové zdržení. Škoda nebyla veliká a mohla být ve dvanácti hodinách opravena. Ale právě těchto dvanáct hodin rozhodlo, že jste škuner zastihli ještě v zátoce. Zásluha za to patří Vasquezovi, stejně jako za to, že když poznal návěstní loď, přišel na myšlenku vyběhnout na maják a po tolika týdnech zase zapálit jeho světlo."
Velitel Lafayete stiskl vřele ruku Johnu Davisovi a Vasquezovi, kteří svou odvahou umožnili Santa Fe, aby předstihla odjezd škuneru, a pak jim sám vyprávěl, jak asi hodinu před západem slunce uviděl obrysy Státního ostrova.
Ráno určil, na které šířce je a neměl tedy o jeho poloze pochybnosti. Věděl, že musí zamířit přímo k mysu sv. Juana a doufal, že jej ještě před setměním uvidí.
Tak se také stalo. Když už se na obzoru začalo stmívat, velitel Lafayete rozeznával zřetelně ne sice břeh ostrova, ale vysoké hroty, které se za ním zvedají. Vzdálen jen asi dvanáct mil od ostrova, počítal, že do dvou hodin bude na místě.
To bylo právě ve chvíli, kdy John Davis a Vasquez postřehli Sante Fe na moři a kdy Carcante z výše majáku vyděšené oznamoval Kongreovi její příjezd, který provedl okamžitě přípravy k rychlému odjezdu, aby škuner vyplul ze zátoky dřív, než Santa Fe do ní vpluje.
Zatím Santa Fe pokračovala ve své plavbě k mysu sv. Juana... Moře bylo klidné, lehounký větřík vanoucí od moře, usínal v tichu večera.

V době, kdy maják na konci světa ještě nebyl na Státním ostrově zřízen, nebyl by kapitán Lafyete tak neopatrný, aby se v noci tolik přiblížil k pevnině, tím méně pak, aby chtěl potmě vplout do zátoky. Ale nyní, kdy břeh a zátoka byly osvětlovány, nepokládal za nutné čekat do druhého dne. Pokračoval tedy v jihozápadním směru, takže když se úplně setmělo, byl již jen asi na míli vzdálen od vjezdu do zátoky.
Návěstní loď plula jen docela zvolna a každým okamžikem očekávala, že maják bude rozsvícen.
Uplynula hodina a na ostrově se světlo neobjevovalo... Kapitán Lafayete určitě věděl, kde je... Elgorská zátoka se otevírala přímo před ním.. Byl tedy nepochybně tak blízko majáku, že by musel jeho světlo vidět... Ale maják nesvítil!...
Co jim na palubě zbývalo než se domnívat, že se v přístroji něco porouchalo? Byla snad nedávnou vichřicí, tak neobyčejně prudkou, svítilna rozbita nebo poškozeny čočky, nebo polámány lampy? Jak by je mohlo napadnou, že strážci byli přepadeni bandou lupičů, že dva z nich padli pod ranami těchto vrahů a že třetí uprchl jejich osudu!
"Nevěděl jsem jak se rozhodnout," pokračoval velitel Lafayete. "Noc byla velmi tmavá, nechtěl jsem se proto do zátoky odvážit. A zůstat na širém moři do úsvitu se nám také nezdálo, protože všichni, důstojníci i mužstvo, jsme si horečně přáli přijít na kloub záhadě, která nás znepokojovala. V té chvíli uvažování, asi v deset hodin, maják konečně zazářil... Jeho rozsvícení se patrně zdrželo jen náhodou... Zvýšil jsem tedy tlak páry a zamířil ke vjezdu do zátoky. Za hodinku jsme byli v ní. Asi na půldruhé míle od zálivu jsem spatřil kotvící škuner, který se zdál být opuštěný... Chystal jsem se odelsat několik mužů na její palubu, když třeskly výstřely, které byly nepochybně vypáleny nahoře na majáku!... Hádali jsem, že naši strážci byli asi na majáku posádkou škuneru napadeni a že se jí brání... Abych útočníky vyděsil, otevřel jsem parní píšťalu... a za čtvrt hodiny na to byla Santa Fe na svém kotvišti..."
"Právě vhod a včas, pane veliteli," pravil Vasquez.
"Ale to by se nestalo," odpověděl velitel Lafayete, "kdyby jste se nevydali do nebezpečí života, abyste rozsvítili maják. Bez vás by byl škuner již na širém moři. Pochybuji, že bychom jej za tak husté tmy viděli vyjíždět ze zátoky... Ti lotři nám mohli upláchnout před nosem."
Když se tyto události dozvědělo mužstvo na palubě, byli Vasquez a John Davis ze všech stran zahrnováni srdečnými blahopřáními.
Druhý den využil Vasquez k tomu, aby se seznámil s třemi strážci, kteří přijeli na Santa Fe, aby ho vystřídali.
Ale rozumí se samosebou, že ještě hned v noci byl na opuštěný škuner vyslán silný oddíl námořníků, aby snad v noci Kongre nenapadlo přiblížit se k němu a s odlivem odplout na širé moře.
Aby zajistil bezpečnost nových strážců, neměl velitel Lafayete nyní jinou starost, než jak vyčistit ostrov od lupičů, kterých vedle Kongrea, propadlého zoufalství, a vedle dvou mrtvých, Carcantea a Vargaze, bylo ještě třináct.
Na veliké rozloze ostrova se mohlo stíhání lupičů dlouho, možná donekonečna protáhnout. Jak by bylo možné pro mužstvo jediné Santa Fe prochodit celý ostrov? Zajisté že Kongre a jeho lidé se sotva dopustí neprozřetelnosti, aby se znovu uchýlili k mysu sv. Bartolomea, kde jejich úkryt mohl být už známý. Ale zbýval jim celý ostatní ostrov a snadno mohly uplynout týdny a měsíce, než by byla tlupa pochytána do posledního muže. A přece by velitel Lafayete nikdy nesvolil k odjezdu dřív, dokud by strážcům nebyla zaručena úplná bezpečnost a majáku nerušená výkonnost.
K rychlejšímu konci mohla tuto nesnáz dovést bída, v jaké se Kongre a jeho banda museli brzy ocitnout. Ze zásob v jeskyni u mysu sv. Bartomea a v jeskyni u Elgorské zátoky jim nezbylo nci. V elgorské jeskyni se o tom velitel Lafayete osobně přesvědčil. Nechal se tam Vasquezem a Johnem Davisem hned druhý den ráno zavést a nenašel v ní nic jedlého; ani suchary, ani solené maso, ani konzervy. Lupiči naložili všechny svoje zásoby na škuner, který byl nyní námořníky lodi vezen do zálivu. V jeskyni byly jen některé zbytky věcí vyvržené mořem, nevalné ceny; ložní potřeby, šaty a nástroje byly přeneseny do příbytku pod majákem. Kdyby se tedy Kongre v noci přiblížil k bývalému skladišti svého lupu, nenašel by tam nic, čím by se sám nebo jeho lidé mohli nasytit. A soudě z množství pušek a nábojů nalezených na Carcante, neměli ani zbraně nezbytné k lovu. Ale potom byli odkázáni jen na rybolov prostou rukou, bez loďky, bez náčení. Za těch okolností jim nezbývalo než buď se vzdát nebo zemřít hladem.
Přesto bylo stíhání neprodleně zahájeno. Oddíly námořníků pod velením důstojníka nebo nadlodního se vydaly různými směry,; jedni dovnitř ostrova, druzí k pobřeží. Velitel Lafayete se dal zavést až k mysu sv. Bartolomea, ale nenašel tam po lupičích ani stopy.
Několik dnů minulo bez výsledku. Ani jediný z lupičů nebyl dopaden. Až desátého března přišlo sedm vyzáblých, zcela vysílených a hladem zmořených Pešerů samo k ohradě majáku. Byli vzati na palubu Santa Fe, kde jim bylo dáno jídlo, ale vzata možnost, pokusit se znovu o útěk.
O čtyři dny později vrchní kormidelník Riegal, který prohledával jižní břeh v okolí mysu Webster, našel pět mrtvol, mezi nimiž Vasquez ještě mohl poznat dva Chilany z tlupy. Zbytky, nalezené kolem nich na zemi, nasvědčovaly, že se zkoušeli uživit rybami a korýši; ale nikde kolem nebyla stopa po ohništi, po vyhaslém uhlí, po popelu. Neměli zřejmě prostředky, aby si rozdělali oheň.
Večer následující den, krátce před západem slunce, byl konečně spatřen muž uprostřed skal vroubících zátoku, asi pět set metrů od majáku. Bylo to téměř v těch místech, odkud v předvečer příjezdu návěstní lodi John Davis a Vasquez, obávajíce se odjezdu škuneru, hleděli dolů do zátoky, ten večer, kdy Vasquez provedl svůj odvážný pokus.
Byl to Kongre.
Vasquez, procházející se v ohradě s novými strážci, ho okamžitě poznal a volal:
"Tamhle je!... Tamhle je!..."
Na tento pokřik se blížil z pobřeží i velitel Lafayete s kormidelníkem Riegalem, kdežto John Davis s několika námořníky vyrazili z nádvoří, aby se pustili za Kongrem.
Když se setkali na svahu, mohli všichni vidět náčelníka, posledního z tlupy, které velel.
Co hledá na těch místech? Proč se ukazuje? Chce se snad vzdát? O tom, co ho čeká, nemohl mít pochyby. Byl by zavezen do Buenos Aires a tam by svou hlavou pykal za své zločiny.

Kongre stál nehnutě na skále vyšší než všechny ostatní, pod níž se mírně vlnilo moře. Jeho zrak se rozhlížel po zátoce. Vedle návěstní lodi mohl vidět i škuner, který mu u mysu sv. Bartolomea přihnalo tak neočekávaně a který mu osud zase vzal. Jaké myšlenky se mu asi honily hlavou! A co zármutku! Nebýt zatracené Santa Fe, dávno již mohl být ve vodách Tichého oceánu, kde bylo snadné uniknout všemu stíhání a pojistit si beztrestnost...
Je jasné, že velitel Lafayete udělal vše, aby se Kongrea zmocnil.
Dal rychle příslušné rozkazy, a za chvíli se již vrchní kormidelník Riegal se šesti námořníky vytratil z ohrady a vydal se směrem k bukovému lesíku, odkud mohl snadno zezadu vystoupit na skalnatý útes a zmocnit se lupiče.
Vasquez vedl tento malý oddíl nejkratší cestou.
Ale nebyli ještě ani sto kroků za návrším, když se rozlehla rána, tělo se převážilo a zřítilo se ze skály do moře, které vysoko vystříklo.
Kongre vytáhl zbraň, namířil ji k hlavě a vykonal nad sebou spravedlnost a popravil se sám. Teď již odliv vzal jeho mrtvolu do moře.
Takový byl konec dramatu, který se odehrál na Státním ostrově...
Vasquez zatím seznámil své druhy, kteří ho přišli vystřídat, se službou u majáku, od třetího března zase pravidelně rozsvěcovaném.
Teď, když byl ostrov vyčištěn od lupičů, návěstní loď se zase chystala k odplutí a s ní John Davis i Vasquez. První se chtěl vrátit do Mobile, kde ho jistě čekala hodnost kapitána, odměna za jeho energii, odvahu a osobní statečnost. Druhý si chtěl v rodném městě odpočinout z tolika útrap a zkoušek, ve kterých osvědčil tolik hrdinství... Bohužel, že se vrátí sám... Jeho kamarádi s ním nebudou; ti mají již ustláno na mořském dně!... Odpoledne osmnáctého března kapitán Lafayete, jistý si bezpečnosti nových strážců, dal povel k odplutí. Slunce právě zapadlo, když Santa Fe vyjížděla ze zátoky.
A hned za ní dole na břehu ze tmy proskočilo světlo a jeho odlesk se houpal na rozbrázděné vodní hladině, kterou po sobě zanechala loď. A Santa Fe, vzdalující se do tmavého moře, vzadu ještě ozářená, jakoby s sebou vezla několik z oněch bezpočetných paprsků, které do noci znovu promítal maják na konci světa...